

BURMESE CLASSIC

ထန်ဆင်

Tony Williamson

THE CONNECTOR

မုန်တိုင်း: ကြမ်း: ကြမ်း: သွေး: ခမ်း: နိန့်

စာမူ ခွင့်ပြု အမှတ် ၁၆၁/၉၃(၁၂)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုအမှတ် ၆၆၉/၉၄(၉)

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၅

တန်ဖိုး ကျပ်သုံးဆယ်တိတိ

အုပ်ရေ ၅၀၀ အုပ်

မျက်နှာပုံးပန်းခါ မောင်အေးကို

ကာလာခွဲ ဦးသန်းအောင်

မျက်နှာပုံးရိုက်

ဦးကျော်စိန် (မြဝ ၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
၀၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မမ (၀၂၁၄၃)
အောင်ဥက္ကလာ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၀၄၁၊ အခန်း ၄၊
၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

မောင်နှင်းစေ့ (မြဝ ၉၀၃)
ပန်းလက်ဆောင်စာပေ
၅၁၆/ခ၊ ပုလဲ ၄ လမ်း၊ ၄-ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထွန်းလင်း (ပြန်စာပြန်)

‘မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးလမ်းနီနီ’

THE CONNECTOR

by Tony Williamson

(ဘာသာပြန် အသစ်စက်စက်)

အင်္ဂါသားစာစု ၈ မှ မူးပွင့်အေး
အနုပညာ ပန်းပွင့်များတို့သည်
ကမည်းဆန်းသစ်သော်လည်း ပဒုမ္မာ
ရွှေကြာပန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လှစွာ
ဆန်းကြယ်ကြပေမည် ဖြစ်ပါ၏။

●
ချို

ဒို့ တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့ အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့ အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့ အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ	ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းရှိမှ	တိုးတက်မည်
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ	ဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်စွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

ထွန်းလင်း (မြန်မာပြန်)

စိုးစိုးကြီးကြီး

သွေးလင်း

BURMESE
CLASSIC

THE CONNECTOR

BY TONY WILLIAMSON

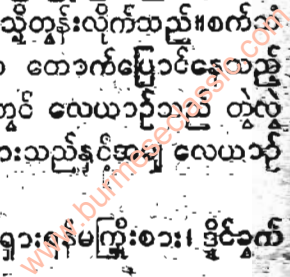

အခန်း (တစ်)

မက်သီဘင်က တေးသွားမရှိဘဲ လေကိုချွန်နေရင်း ထေ
ယာဉ်ကို ချိုးကျေ လိုက်သည်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း ကွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဟင်နရီအား လှည့်ကြည့်သည်။
ဟင်နရီက စိတ်မသက်သာသလိုသာ ပြန်ပြုံးပြသည်။

မက်သီဘင်က မောင်းတံကို ရှေ့ သို့တန်းလိုက်သည်။ စက်သံ
သာ တိုးသွားသည်။ ဖွေးဆွတ်စွာ တောက်ပြောင်နေသည့်
လေဆိပ်အထက် ပေတစ်ထောင်ခန့်တွင် လေယာဉ်သည် တွဲလွဲ
နိမ့်လို ဖြစ်နေသည်။ အရှိန်လျော့သွားသည်နှင့်အမျှ လေယာဉ်
နှိုးက စိုက်လာသည်။

မက်သီဘင်က မောင်းတံကို လှုပ်ရှားရန်မကြိုးစား၊ ဒိုင်ခွက်

...လဲ ကြည့်နေသည်။ ဒိုင်ခွက်တို့မှ
...ပေးကလေးများက စတင်လင်းလာသည်။ အချက်
ပေးသံက ထပ်ပြည်လာသည်။

ဟင်နရီမှာ ဒိုင်ခွက်များကို ကြောက်ရွံ့မှု၊ မယုံကြည်နိုင်မှု
တို့ဖြင့် အသက်မရှူဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

လေယာဉ်ဦးကို ပြန်ထောင်လိုက်သောအခါ လေထုဖိအား
ကြောင့် အဘောင်ပုံတို့ တဖျပ်ဖျပ်တုန်နေသည်။ လေယာဉ်
က တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေ(၅၀)နှုန်း နိမ့်ကျနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် ဗိုက်နီးလာသည်။ ဟင်နရီက တွန့်ကြေ
နေသည့် လက်ကိုင်ပင်ကို ထုတ်၍ မျက်နှာမှ ချွေးများကို
သုတ်သည်။ မက်သီဘင်အား... တေခင်းမန်ဟန်နှင့် ကြည့်သည်။
သူ မက်သီဘင်ကို ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်။ သို့အခါ
မက်သီဘင်က မောင်းတံကို ဆွဲ၍ ဦးကို မော့လိုက်ရာ အချက်ပေး
မီးလုံးတို့မှာ တစ်ချဉ်းတစ်ခု ငြိမ်းကုန်သည်။

လေယာဉ်က မဆိုးလှပဲ ဘူး
မက်သီဘင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မှတ်ချက်ချသည်။

ဒါပေမယ့် အရှိန်ပြန်တင်ရင် နည်းနည်းတုန်ချင်ဘယ်
ဟင်နရီမှာ ခေါင်းသာညိတ်နိုင်သည်။ တံဘွားကို မျှီချ
သည်။ မက်သီဘင်က လေယာဉ်အား ဆင်းရန်အခနအထားသို့
ပြောင်းသည်။

ချာလီက မျှော်စင်ကို ခေါ်တယ်။ ဆင်း၍ လမ်းရှင်းမြို့လား
တစ်ပတ်မှ အမြေခရမိမှာပင် မက်သီဘင်က ဆင်းရန် အနံ
ထုတ်လက်တို့ကို ဆွဲသည်။ မောင်းတံကို ရွေ့သို့ တဖြည်း

ပြည်း တွန်းသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ လေယာဉ်မှ
အချက်ပြုမိအစိမ်းနှင့် အနီရောင်တို့ ဟပ်သွားသည်။

ဟင်နရီမျက်နှာမှာ အတော်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွား
ကြောင်း သိသိရသည်။ မက်သီဘင်က စက်ရုံနှုတ်ထုတ်၍
နောက်ပြန်စက်အားကို ယူသည်။ ယခုမှ ဟင်နရီမှာ လေယာဉ်
စတင်ချိန်က စတင်ခံစားခဲ့ရသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတို့ ပျောက်
သွားရတော့သည်။

‘ကပ္ပတိန်မက်သီဘင်’

ဟင်နရီက ခပ်ဆုတ်ဆုတ်ခေါ်လိုက်သည်။

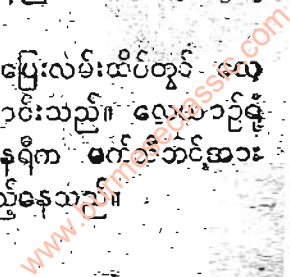
‘ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်စမ်းသပ်ဖို့အတွက် ဗုံမုန်မောင်းနှင့်
ပုံမျိုး မဟုတ်တာအတွက် ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်စရာမရှိဘူးဗျား၊
ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ခင်ပြုနိုင်တာထက်တို့
ဘောင်ကျော်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး...

ဟင်နရီက စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။ နှုတ်မိမ်းကို တင်းတင်း
စေ့ လိုက်သည်။

ပုံမုန်လုံခြုံရေးအတွက် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အဆင့်ဆင့်တို့ကို
လုပ်ဖို့ တောင်းဆိုရပါလိမ့်မယ်’

မက်သီဘင်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ပြေးလမ်းဆိပ်တွင် လေ
ယာဉ်ကိုရပ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့မောင်းသည်။ လေယာဉ်နဲ့
ရွေ့တွင် သွားရပ်လိုက်သည်။ ဟင်နရီက မက်သီဘင်အား
အံ့ကြိတ်၍ မျက်လုံးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒါပဲလား သူငယ်ချင်း’

ဂ ထန်းလမ်း(မြန်မာပြန်)

မက်သီဘင်က စိတ်မပါသလိုခမ်းသည်။ ဟင်နရီက ခပ်ထန်ထန်ပြောရန် ကြံပြီးမှ ခေါင်းသာညိတ်သည်။

‘ဒါဆိုရင်လဲ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပေတော့၊ ဒီနွားကြီးတို့ ပြန်စစ်ဆေးရဦးမယ်၊ ခုညလုပ်နိုင်ဖို့ လူတစ်ယောက် ရှာရမယ်’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလေယာဉ်ကို အကောင်းဆုံး အဆင့်ရှိအောင် မုန်းမံပြီးသားပါဗျာ၊ လေယာဉ် မှတ်တမ်းကော အင်ဂျင်နီယာမှတ်တမ်းပါ ရှိဘယ်’

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထောက်ဟာတွေကို မလိုချင်ဘူး၊ ညာဘက်စက်က အသံနည်းနည်းမြည်နေတယ်၊ ဟိုက်ဒရောလစ်တွေက အားပျော့တယ်၊ ပုံထိန်းရွက်ကလဲ မာနေဘယ်၊ လှုပ်ရှားရတာ မခံချောင်ဘူး၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေမှာ လက်မှတ်ထိုးရရင်တော့ ခုညပဲ ဒါတွေပြီးအောင်လုပ်ပေတော့’

ဟင်နရီက ဆယ်စက္ကန့်မျှစဉ်းစားနေသေးသည်။ ထို့နောက် မှု ခပ်ဘင်းတင်း ပြုံး၍ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကောင်းပါပြီကပ္ပတိန် ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါမယ်’

‘ဒါမှပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆင်းရင် ကျွန်တော် တစ်နာရီလောက် တက်မောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟင်နရီက ဆင်ခြေပေးရန်ကြံသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပုံစံစာရွက်ကို ဖောင်တိန်နှင့်အတူ မက်သီဘင်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘လက်မှတ်ထိုးမယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ပြင်သမားတစ်ယောက် ရှိနေစေရမယ်နော်’

‘ဟင်နရီခေါင်းညိတ်သည်။ မက်သီဘင်က ပုံစံတွင်လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဟင်နရီက လက်ဆွဲအိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ ထရပ်သည်။ နောက်ခန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဟင်နရီဆင်းသွားပြီးကာမှ မက်သီဘင်က ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ပြန်ခမောင်းလာသည်။

‘ချာလီမှ မျှော်စင်၊ ပျံဘက်ဖို့ လမ်းရှင်းပြီးပြီလား’

‘ခင်ဗျားအတွက် ပျံသန်းခေး အစီအစဉ် ကျွန်တော်တို့ နေထားပါဘူး’

မျှော်စင်က ပြန်ပြောသည်။

‘မုန်ပါဘယ် သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော်က လေယာဉ် အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်နေတာပါ၊ ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်နေပါမယ်’

ကွပ်ကဲရေးမှူးက လမ်းရှင်းကြောင်း သတင်းပို့ချိန်ဝယ် မက်သီဘင်က မဲပြုံး ပြုံးသည်။ စက်ရှိန်ကို မြင်၍ ပြေးလမ်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

သားရေလက်တင် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှ ကိုရီအဖို့ အောက်ရှိ လွင်ပြင်များ၊ ရေလှောင်ကန်များကိုမြင်နေရသည်။ အမြင့်မှ ဆိုလျှင် သံပြင်တိုက် ပို၍ အညိုရင့်ဆောင် ပြောင်းနေသည်။ လေယာဉ်သည် အတ်တလတ်စ် တောင်ဘန်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ ဆာဟာရ သဲကန္တာရအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

သူတို့ဦးတည်ရာ အရပ်ကိုတော့ ဝါနာက စိတ်ဝင်စားဖွဲ့
သိပ်မပေါ့။ သူ့အား ရိုက်ကာက အသေးစိတ် ပြောပြီးသား
ဖြစ်မည်ဟု ဝါနာမှတ်ယူလိုက်သည်။

တောင်ဘက်တွင် အိုင်အစစ်ကလေးတစ်ခု မြင်ကွင်းဆဲသို့
စင်လာသည်။ သုံးမြောင့်ပုံ စိမ်းလန်းသည့် မြေကွက်ကျယ်
ကျယ်တွင် အဆောက်အအုံကလေးတစ်ခုပါရှိနေသည်။ သူ့မြင်
တွေ့ခဲ့သမျှတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အယ်ရိုက်ဘာမြို့ဟု ကိုရီ
မှတ်ယူခဲ့သည်။

မက်သီဘင်သည် လေယာဉ်အား အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့
ပါမူ လစ်ပျားသို့ ဦးတည်ပြီး ဖြစ်မည်။ အနောက်ဘက်သို့
ကွေ့ပါမူ မော်ရိုကိုသို့ ဖြစ်မည်မှာ ပိုသေချာသည်။ ခေတ္တမှ
အကြာတွင် လေယာဉ်က ညာသို့ကွေ့ သွားသည်။ အနောက်
သို့ ဦးတည်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကလည်း ချက်ချင်းလိုလို
အောက်သို့ ထိုးဆင်းစ ပြုနေသည်။

‘ဒီနေရာမှာ ဆင်းမယ်လို့စော့ မပြောနဲ့ ကိုယ်လူ’
မက်သီဘင်က အတည်ပေါက်နှင့် ပြောသည်။

‘ဒီမှာဆင်းမယ်လို့ကို ပြောရမှာပဲလေ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်
ကျွန်တော်တို့အတွက် အချိန်တွေ သိပ်ကုန်သွားလိမ့်မယ်’
ရိုက်ကာက အသက်မပါစွာ ပြောလာသည်။

တင်ဝီမြိုင်နေသည် စက်သံက အရှိန်လျော့၍ အသံ
ခပ်အပ်အပ် ဖြစ်လာသည်။ လေယာဉ်ဘီးချသံကိုပါ ဆက်တိုက်
ကြားရသည်။ ဂေ့သီဘင်၏ ရယ်သံက ထွက်နေသည့် အသံက
ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်သားဆိုရင်တော့ ထိုင်ခုံခါးပတ်ဘော့ ပတ်ပြီး
သူ့ရံစရာအဆွေးလေးတွေ တွေးနေတာ့မှာပဲဗျ...ဟဲ ဟဲ ဟဲ’
မက်သီဘင်က လှောင်သလိုလို ပြောလိုက်သည်။

ဝါနာက လေယာဉ်ဦးခန်းဆီသို့ ဒေါသနှင့် ဖျတ်နေကြည့်
လိုက်သည်။ ပြီး ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်သည်။ ဤဈာန်သည်
ဤဒေသတွင် လေယာဉ်ဆင်းမည်ကို သိပ်သဘောမခံဘူးနို့
ကြောင်း ကိုရီ သိကာ ပြုံးစေ စေ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီမြင်ကွင်းကိုတော့ သွားကြည့်ဦးမှာပဲ’

ကိုရီက ပြောပြောဆိုဆို ဟရပ်သည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်
ခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရိုက်ကာက တားမည်ပြုပြီးမှ စိတ်မသက်သာသလို တစ်
နစ်ကြည့်၍ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ပတ်သည်။

လေယာဉ်ဦးခန်းထဲသို့ ကိုရီ ဝင်လာပြီး တေးထိုင်ခုံသို့ ဝင်
ထိုင်စဉ် မက်သီဘင်က ကိုရီကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။
ခြည်းခြည်းနီးလာသည့် လှင်တီးခေါင်ပြင်သို့ မေးဆတ်ပြ
သည်။

‘လေယာဉ်ပြေးလမ်း လုပ်ဖို့ကတော့ သောက်ကျိုးနဲ့
အောင်းမယ်နေရာပဲဗျာ’

ကိုရီက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဘယ်ပညာရှင်ပျံ စိတ်ကလဲဗျာ’

ကိုရီက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
‘ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဖောက်ခွဲတာပဲဗျာ၊ ရိုက်ကာရဲ့အဆိုအနေ’

၁၂ ထွန်းလင်း (မြန်မာပြန်)

တော့ လူတွေပစ်ထားတာ အနှစ် ၃၀ လောက်ရှိပြီတဲ့၊ ကုလား အုတ်သွေတောင် မသိတဲ့နေရာတဲ့

‘ခင်ဗျားက ဒီလမ်းကို ဂျက်လေီယာဉ်နဲ့ ဆင်းမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

မက်သီဘင်က ပခုံးတုန်ကာ စပ်ဖြဖြလုပ်ပြသည်။

‘ဒီအတွက် ရိုက်ကာက ငွေပေးထားတာပဲ၊ ပူစရာရှိရင် သူပူပါစေတဲ့ဗျာ’

မက်သီဘင်က လေယာဉ်မောင်းသည့်အလုပ်ကို ပြန်ဂရုစိုက် လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးများဖြည့်နေသည့် လွင်ပြင်ကို ကြည့် ကာ သက်ပြင်းချသည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် မီးခိုးဆောင်ပြေးလမ်း တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသည်။

ပြေးလမ်း၏ အစအဖြစ် ခပ်မည်းမည်း တဲကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဘက် အဆုံးတွင် ထရပ်ကား တစ်စီးနှုတ် ပုံသဏ္ဍာန် ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ပြေးလမ်းမှာ ‘ဘက်စနာ’ ကဲ့သို့ လေယာဉ်အသေးစားများအတွက်ပင် ဆင်းရန်လုံလောက်သည့် အနေအထားမရှိဟု ကိုရီ ထင်မိသည်။

မက်သီဘင်အား မေးခွန်းထုတ်ပုံမျိုးဖြူစွာ တစ်ချက် လှန် ကြည့်လိုက်သည်။

မက်သီဘင်က မောင်းတံကို ရွှေ့သို့ သက်သက်သာသာ တုန်းရွှေ့သည်။ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် လေယာဉ်က အရှိန်လျှော့ သည်နှင့် မျောပါသွားသည်။ ပြီးတော့ ဇိန်းခနဲ ဆောင်ရွက် သွားသည်။ ရွှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့်ပြေးဆင်းသွားပြန်သည်။ မက်သီ

ဘင်က ခပ်တိုးတိုးရယ်၍ ကော်ကို ပြောင်းပြန် ပြန်လည်စေ သည်။ ပြီးတော့ ဘရိတ်ကို ဖမ်းသည်။

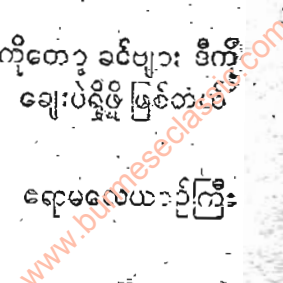
လေယာဉ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါအောင် အသံက မြည်လာ သည်။ လေယာဉ်ဘီးတာယာတို့ တကျွံကျွံ မြည်ကုန်သည်။ ပြေးလမ်းရှိ ချိုင့်များကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားရင်း ကိုရီတို့မှာ လေယာဉ်ပေါ်၌ ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ ဖြစ်နေသည်။ ထရပ်ကားက သူတို့ဆီသို့ စိုးရိမ်ဘကြီး ပြေးလာနေပုံရသည်။ မက်သီဘင်က ပြေးလမ်းတည့်တည့်ပေါ်တွင် လေယာဉ်ရှိနေစေရန် ထိန်းထား သည်။

ပြေးလမ်းတစ်ဝက်မျှ အထောက်အကူ ကိုရီမှာ သူတို့၏ စစ် ဆင်ရေး တစ်ခုလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။ အရေးပေါ် ထွက် ပေါက်ကိုသာ ရှာကြည့်မိသည်။ သို့သော် ပေါင် (၃၅၅၀) အလေးချိန်ရှိ စက်နှစ်လုံး၏ နောက်ပြန်အရှိန်သတ်မှုက လေ ယာဉ်တစ်ခုလုံးကို တုန်ခါစေကာ ပြေးလမ်းအဆုံး ကျောက် တုံးကျောက်ဆောင်များနှင့် ပေ ၅၀ အကွာမှာရပ်သွားတော့ သည်။

သူတို့က ထရပ်ကားကို တစ်မိနစ်မျှ ငေးကြည့်နေပြီးမှ မက် သီဘင်က ခပ်တိုးတိုး ဘုရားတသည်။

‘ဂျက်ဘိုဂျက် လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းကိုတော့ ခင်ဗျား ဒီကီ ခင်းဖြိုကြိုးစားရင် ခင်ဗျားဦးနှောက်မှာ ချေးပဲနို့ဖြို ဖြစ်တယ်’ ကိုရီက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မက်သီဘင်က စပ်ဖြဖြလုပ်နေသည်။ ရောမလေယာဉ်ကြီး

ကားလမ်းအတိုင်း ဆင်းသက်ရမည့် အတွေးကြောင့် မျက်လှဲများကော့ သဘောကျစွာ တောင်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

‘ပျော်စရာတွေ ဘော်ဘော်ကောင်းမှာပဲ’ မက်သီဘင်က သူ့ဘာသာသူ့ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အတွက်တော့ ပျော်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး မက်သီဘင်၊ ပျော်စရာရှာရင်တော့ တခြားနည်းကိုပဲ စော့မယ်’

ကိုရိုက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူတို့နောက်တံခါးဝသို့ ရိုက်ကာရောက်လာသည် မျက်လုံးသေးသေး မည်းမည်းကလေးများက မက်သီဘင်အား ထွင်းဖောက်လှမတတ် ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ... ဘယ်လိုလဲ...’

ရိုက်ကာက မက်သီဘင်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဂျက်ဘိုဂျက်က ပရက်နဲ့ဝစ်ဘာနီ စက်ကြီးတွေကို အချိန်ပြောင်းပြန်လည်ပတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါ့ဘယ်၊ ဒီလို ဆင်းရဲအချိန်မှာ အချိန်နုန်းက တစ်ရာပဲရှိတော့မယ်’

ကိုရိုက မက်သီဘင်အား မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခဲပဲ ပြေးလမ်းဆုံးခန့်ပြီဆိုကာ ခင်ဗျား သတိပြုမိခဲ့လား မက်သီဘင်က ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့ မေးဆရာပြသည်။

‘သဖြူးထားတဲ့ မိုင်တစ်စိတ်လောက် အလိုမှာ အီးကိုပြောင်လိုက်ရင် ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်’

‘မီးလောင်နိုင်တာတော့ ထည့်မတူကံတော့ဘူးလား’

ရိုက်ကာက မေးသည်။ သူ စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေပုံက အထင်းအား ပေါ်နေသည်။

မက်သီဘင်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

‘လော့ စာအိမ်တွေကို ထုတ်ပစ်မယ်၊ ဘီရင်း ၇၄၇ ရွဲ ကုန်ဆင်ဝမ်းတာ အောက်ကနေခံထားမှာမို့လို့ မီးလောင်နိုင်စရာ ခိုင်မရှိဘူး’

ရိုက်ကာက မက်သီဘင်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

စိတ်ကျေနပ်သလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သဖြူးထားဖို့က မိုင်တစ်စိတ်လောက်ပဲ ဆိုတာ သေချာအယ်ခန့်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာကို ဆေးအဖြူနဲ့ အမှတ်အသားများရင် ပိုပြီးကောင်း အဆင်ပြေလိမ့်မယ်’

မက်သီဘင်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ကိုရိုက ရိုက်ကာနှင့် မက်သီဘင်အား အံ့အားသင့်သလို ကြည့်နေသည်။

‘အဲဒီလို စာနဲ့လုပ်လို့ ရမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က အယ်ပဲဆင်နေသလားဗျ’

ကိုရိုက မေးလိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မက်သီဘင်က ပြောရင် ဖြစ်နိုင်မှာပဲ’

ရိုက်ကာက ထိုမျှသာ ဖြေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ပြောနေတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အကြီးဆုံးဆည်းကြီး၊ ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အကြောင်းနော်၊ ဖြစ်လာနိုင်

တာက ဟောဟိုနေရာမှာ၊ သောက်ကျိုးနဲ့ တွင်းကြီးတစ်ခု
ဖြစ်သွားမှာပဲ သေချာတယ်’

ကိုရိက ရှေ့ရှိ သဲကန္တာရကြီးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်
သည်။

မက်သီဘင်က ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူးလေ၊ သဲပြင်ပျော့ပျော့မှာ ဝမ်းဗိုက်
နဲ့ လျှောဆင်းရင် ဂေဟ်ဘီးစီးသလို ငြိမ်သွားမှာပါ’

‘ကဲ...ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်မယ်’

ရိုက်ကာက ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

မက်သီဘင်က ထရပ်သည်။ ကိုရိကား တစ်ချက်ပြုံးကြ
ကာ ရိုက်ကာနောက်မှလိုက်သွားသည်။

ကိုရိ ထိုင်လျက်ကျန်ရစ်သည်။ ဤအဖြစ်မျိုး ထပ်ပြု
ဖို့စေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ရိုက်ကာတို့အဖွဲ့ ရေမဝ
ဆိပ်မှမခွာစေရ၊ ရွှေလေယာဉ်ကြီးကို သူတို့ မထိမကိုင်စေ
ကိုရိကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် တွေးတော စဉ်းစားစရာတွေကတော့ အလွန်မ
သည်။ ရှေ့မမြို့၏ ကီယိုနာဒိုဒါမင်စီလေဆိပ်သည် ကမ္ဘာပေါ်
တွင် အကြီးမားဆုံးနှင့် လေယာဉ်အဆင်းအတက် အများဆုံး
လေဆိပ်များထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း
ရိုက်ကာ၏ နောက်ဆုံးအဆင့် အစီအစဉ် အခင်းစိတ်ကို
မသိရသေး။ လေဆိပ်တွင် ရိုက်ကာတို့အား သူမထိန်းနိုင်ပေ
ပေါင်တစ်သန်း အလေးချိန်ရှိ လေယာဉ်ကြီးကို မိန်းမလျှာ

လူတစ်ဦးပေးခင်း၍ တစ်နာရီ ခိုဝှက်ရာနှုန်းနှင့် သဲကန္တာရထဲ
ထိုးဆင်းသည်ကို လိုက်၍ သွားရပေဦးမည်။

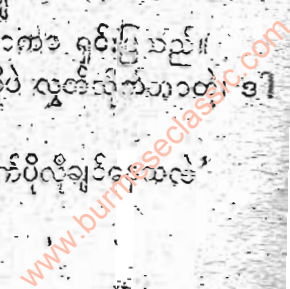
ထိုအဖြစ်ကတော့ ဒိုင်ယာဂါက ရေတံခွန်ကြီးပေါ်မှ
စက္ကူအိတ်တစ်လုံး စုပ်၍ ရေစီးအတိုင်းလိုက်သွားခြင်းမျိုးနှယ်
သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဖြူပေးနေသည့် ဂျက်လေယာဉ်မှာ ပူပြင်းသော နေရောင်
ခြည်ထဲဝယ် တောက်ပြောင်လှပနေသည်။ အပူချိန်က(၁၃၅)
ဒီဂရီမျှရှိသည်။ ရိုက်ကာနှင့် ဝါနာတို့က မက်သီဘင်အားစိတ်
မရှည်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အာရပ်လေဦးအား ပြေးလမ်း
ကို မည့်သို့ လှုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မက်သီဘင်က ရှင်းပြရမည်
ဖြစ်သည်။

အာရပ်တို့မှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှင်နှင်ပျံပျံနှင့် ထရပ်
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မက်သီဘင်၏ ရှင်း
ပြချက်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ သိပ်မကြည်တော့။ မက်သီ
ဘင်က အာရပ်တို့အား မိသသည့် အာရပ်ဘာသာစကားဖြင့်
ရှင်းပြနေသည်။ မြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ပြောလိုက် စည်းရုံးသည့်
အပြုံးကို ပြုံးလိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။

‘အာရပ်တွေက သိပ်မကြည်သူးပျံ’
မက်သီဘင်က ရိုက်ကာထံ ပြန်လာကာ ရှင်းပြသည်။
သူတို့ကို လေယာဉ်ပြေးလမ်းချမ်းဖွယ် လွှတ်လိုက်တာတယ်’ ဒါ
ကိုပဲ လုပ်နိုင်မယ်တဲ့’

‘ဒီတော့ သူတို့က ဘယ်လောက်ပိုလိုချင်နေသလဲ’
ရိုက်ကာက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘သုတိ ဝိတ်ခဝင်စားတာကဘော့ သေချာတယ်၊ သုတိ ပြေးသင်းကို နှစ်ရက်လုံးလုံး ရှင်းခဲ့ရတာမို့ အိမ်ပြန်ပြီး ဆေး ခြောက်ရှူဖို့နဲ့ ကိုကာကိုလာ သောက်ချင်တာပဲ သိဘော့ တယ်တဲ့’

ရိုက်ကာက အုပ်စုဖွဲ့ကာ ရပ်နေသည့် အဲဒီရပ်များကို ကြည့် လိုက်သည်။

‘သုတိမှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကော ပါရဲ့လား’
‘ထရပ်ကားပေါ်မှာ ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်ခိုင်းလိုက်၊ မနက်ဖြန်ပြီးရင် လုပ်အားခ နှစ်ဆပေးမယ်’

ရိုက်ကာက ပြောလိုက်သည်။

မက်သီဘင်က ရိုက်ကာအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက် သည်။

ဆေးခြောက်တစ်ပေါင်က သုတိဝိတ်ကိုပြောင်းချင်ပြောင်း ခိုင်းမယ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်းတော့ လုပ်ပါမလား မသိဘူး’

‘ပြောလိုက်ဗျာ၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် ဝါနဒက သုတိ စားကို မီးရှို့ ပြီး လူတွေကိုလဲ မသေရုံစာမည့် ရိုက်မယ်လို့’

မက်သီဘင်က မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ပြုံး ပြုံး ကာ အာရပ်များဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ တစ်မိနစ် မျှ စကားပြောအပြီးတွင် အာရပ်များ၏မျက်နှာ၌ ကြောက်ရွံ့ ပေါ်လာသည်။ အလုပ်ကို စခန့်ပြင်တော့သည်။

မက်သီဘင်က စီးကရုက်ကစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ရိုက်ကာထံ သို့ ပြန်လာသည်။ ခေါင်းထစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။

‘သုတိလုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ သုတိနဲ့အတူ တစ်ယောက်တော့ ရှိနေမှ ပြစ်မယ်’

ရိုက်ကာက ကိုရီအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဝါနဒအား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားပဲ’ နေခဲ့စေချင်တယ် ဝါနဒ’

ဝါနဒက မျက်နှာသား ထည်တည်နှင့်ပစ် ခေါင်းညိတ် သည်။ ရိုက်ကာက ဝါနဒအား ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ပေးကာ နဖူး မှ ချွေးသုတ်ရင်း လေယာဉ်ဆီသို့ လှည့်ပြန်သည်။ သုတိက အချိန်မဖြုန်းဘဲ လေအေးစက်ရုံရာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ အမြန် ဆုံး တက်ကြသည်။ မက်သီဘင်ကလည်း ချက်ချင်းပင် စက်နှိုး ၍ ပြေးလမ်းထိပ်သို့ နေရာရွှေ့သည်။

ကိုရီက ရိုက်ကာ၏ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း ဝါနဒနှင့်ရိုက်ကာတို့ အကြည့်ချင်းဖလှယ်ပုံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးနေသည်။ အာရပ် လေးဦးအဖို့ ဤအလုပ်ကို လက်ခံမိခြင်းသည် အမှားကြီး မှားပြီဟု ကိုရီ ရိပ်မိလိုက်သည်။

စက်သံက ပိုကျယ်သာကာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် တုန်လာ သည်။ မက်သီဘင်က အရိတ်ကိုလွှတ်သည်။ လေယာဉ်ကား ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ဆောင့်ကာ ပြေးတော့သည်။ ပြေးလမ်း မဆုံးမီ လေထဲသို့ စေ့ယာဉ်က ဆိုတက်သွားသည်။ အောက် တွင် ထရပ်ကားနှင့် နေရောင်နောက်ခံ ဝါနဒအား သေးငယ် စွာ လှမ်းမြင်ရလျက်ရှိသည်။

ဝါနာသည် လေထဲသို့ လွင့်ပျော့ မောင်းနှင်သွားသော လေယာဉ်ကြီးအား နောက်ပိုင်းမှနေ၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ မကြာမီ လေယာဉ်ကြီးသည် ဝေး၍ဝေး၍ သွားပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လေယာဉ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နှင့် ဝါနာသည် ကောက်ကျစ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ ပခုံးတွင် လွယ်ထွေးသော မောင်းပြန်သေနတ်ကို လက်ထဲသို့ ပြောင်း၍ ထောင်ကိုင်ရင်း အာရပ်များဘက်သို့ ဝေ့ကြည့်ကပ် သူတို့အသို့ စလှမ်းချင်းလျှောက်သွားသည်။ ယခုတော့ အဆုံးအမခံရမည့် နိုင်သော သဲကန္တာရကြီးထဲတွင် သူနှင့် အာရပ် လေယောက်မှတ်စစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိတော့ပေ။ သည်ကိစ္စကို သူတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူ၍ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်ရတော့မည်။

အာရပ်လေးယောက်က သူ့လျှောက်သည်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက အာရပ်တို့ရှေ့တွင် မောင်းပြန် သေနတ်ကိုင်လျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ (၁၃၅) ဒီဂရီမျှ ပူပြင်းသော သဲကန္တာရထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ အတော်မလွယ်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။

‘ဤ မင်းတို့ အလုပ်စီအော့’

ဝါနာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အာရပ်လေးယောက်က သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာဝင်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စက မလွယ်တူ’

‘ဝါနာကလည်း မလွယ်တူဆူးဆူး ပြောတူ’

ဝါနာက အမိန့်ပေးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဝါနာကလည်း ဝါနာ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသွားသည်။ သူနှင့် စကားပြိုင်ပြောနေ၍ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။ သူတို့ အချိန်ဆွဲမနေကြတော့။ လုပ်ငန်းစဖို့ ပြင်လိုက်ကြသည်။

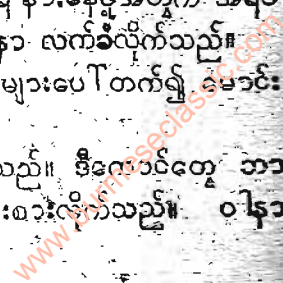
ထရပ်ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားကြသည်။ ထရပ်ကားပေါ်မှ ရှက်ဖျင်ထည်ကြီးတစ်ခုကို အောက်သို့ သယ်ချသည်။ သူတို့၏ ကျမ်းကျပ်မှုကြောင့် မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်ခံပြီး လမ်းထိပ်၌ ရှက်ဖျင်ထည်ကြီးတစ်ခု ဆောက်ပြီးသွားသည်။

ဝါနာ သူတို့ကို သစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် ထွန်းလိုက်သည်။

သူ့လိုလုပ်တာ မှန်သည်။ အပူချိန် (၁၃၅) ဒီဂရီရှိသော နေပူကျကျအောက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ နားနေဖို့အတွက် အရိပ်တစ်ခုတော့ မရှိထီးဖို့လိုသည်။ ဝါနာ လက်ခံလိုက်သည်။

မကြာမီ အာရပ်များ ထရပ်ကားများပေါ်တက်၍ နောက်ထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဝါနာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်တွေ ဘာအကြံနှင့် လုပ်တာလဲဟု သူ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဝါနာ

အလျင်အမြန် ထရပ်ကားများဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သူ့အနားရောက်ချိန်တွင် ကားစက်နှိုးသွားပြီး ထရပ်ကားများဘီးလိမ့်မဲ ဖြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝါနာက သူ့လက်ထဲမှာရှိသော 'မောင်းပြန်သေနတ်ကို မိုးပေါ်သို့ထောင်၍ တစ်ချက်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်’

‘မင်းတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ အားလုံးရပ်လိုက်’

ဝါနာက အသံကုန်ဟစ်ခေါ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘အာရပ်တွေက သူ့ကို လှောင်သလို အပြုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို ပေနစ်ဆယ်လောက် ထပ်ချဲ့ဖို့ ဟိုလွင်ပြင်က ကျောက်တုံးတွေကို ပခုံးနဲ့သယ်ရမှာလား’

အာရပ်တွေက ပြန်ပြောရင်း ကားများကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူ့ အစိုးရိမ်လွန်သွားကြောင်း ဝါနာ သူ့ကို သိလိုက်သည်။ နဖူးကစီးကျလာသော ချွေးများကို သက်ဝန်းစွာ သယ်ချကာ သူတို့ထွက်သွားရာဆီသို့လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုဒေသက ရွက်ဖျဉ်တထဝင်က မသက်မသာထိုင်ချနေခဲ့တာ သိရသည်။

ယခုနေ့ သူတို့မောင်းပြေးလျှင်လည်း သူ့ဘာမျှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူတို့ ရဲမည်မဟုတ်မှန်းတော့ တွက်မိသည်။ သူတို့ သည်နေရာက လွတ်မြောက် သွားသော်လည်း မြိုက်ကားအလက်ကတော့ လွတ်ဖို့မလွယ်မှန်း သူတို့ သိပါလိမ့်

မည်။ ဝါနာက စိတ်မသက်မသာဘေးရင်း ရေဘူးထဲမှ ရေကို တစ်ဖျံ့မျှ မေ့သောက်လိုက်သည်။

အာရပ်တွေက သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်နေသည်။

ကျောက်ခဲအတုံးကြီးကြီးများကို သယ်၍ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအဟောင်းဘေးမှ စီ၍ ခင်းသွားသည်။ လမ်းများမှာ သဲဆွဲသဖြင့် အလေးချိန်ဖြင့် ကားဘီးလိမ့်ရသည်က မလွယ်ကူမှန်း ဝါနာ ရိပ်မိသည်။ သို့သော် သူ့မနေနိုင်တော့။ ရွက်ဖျဉ်တထွက်ကာ သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘မင်း ဒီ လိုလုပ်နေလို့ အချိန်ဖင့်မယ်၊ အချိန်လျော့ထည့်ပြီး မြန်မြန်မောင်း’

‘အလေးချိန် လျော့ထည့်ပြီး မြန်မြန် မောင်းဘာတော့ ဖုတ်တာပေါ့၊ အခေါက်ရေပိုမောင်းရလို့ တော်ဆီမလေးကတော့ ခင်ဗျားဘိုးအေခတ်ဆီက ဘယ်က ထုပ်ရမှာလဲ’

အာရပ်တစ်ယောက်က သူ့ကို ပြန်ပက်သည်။

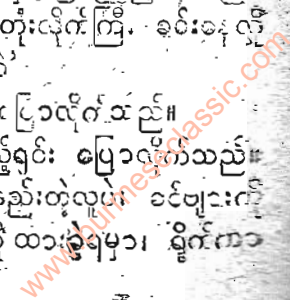
ဝါနာ ဘဝမျှမပြောသွားသဖြင့် အံ့ကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ထိုအာရပ်ကို မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘မင်းတို့ ဒီ ကျောက်ခဲတွေ အတုံးလိုက်ကြီး ခင်းနေလို့ လေယာဉ်က ဘယ်လိုလုပ်ဆင်းနိုင်မလဲ’

ဝါနာက အသံခပ်မာမာနှင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

အာရပ်က သူ့ကို မထီတထီကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော် ဦးနှောက်နည်းတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်အစား မက်သီတင်ကို ထားခဲ့ရမှာ၊ မြိုက်ကား

ည့်သွားဘယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား ပါးစပ်ဝိတ်ပြီး
ဟိုရွက်ဖျင်တဲဘဲမှာ သွားပြန်နေပါ။ ကျုပ်တို့အလုပ် ကျုပ်တို့
နားလည်ဘယ်

အာရပ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ကား
ပေါ် ပြန်ကန်သွားသည်။

‘ကော... မင်းတို့ပြောသလို ဟုတ်ချင်ဟုတ် မဟုတ်ရင် ငါနဲ့
တွေ့မယ်’

ဝါနာက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ဝါနာသည် အာရပ်ကို ဘော်ဘော်ခိတ်တိုနေပြီ။ အသေ
သက်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ သို့သော် သတ်၍ မဖြစ်သေး။
သည်ထုပ်နန်းမှာ သူမရှိ၍ မဖြစ်ပေ။ တစ်ယောက်လျော့သွား
လျှင် လုပ်နော်တူငိုကျယ်မှုပါ ဘစ်ယောက်စာ လျော့သွားမည်
ဖြစ်သည်။

ဝါနာ ဒေါသကြီးနှင့် ရွက်ဖျင်တဲဆီ ပြန်လျှောက်လာ
သည်။ သူတို့လုပ်နေသက်ကို ထိုင်ကြည့်နေခြင်းသာအကောင်း
ဆုံးဟု သူနားလည်လိုက်သည်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ရင်
တော့ သူနှင့် အကောင်းကောင်းတွေမည်ဟု ဝါနာ တစ်ကိုယ်
တည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ထရပ်ကားများသည် တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက်၊ တစ်
ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် ဘန်နစ်ခေါက်မှန်း ဝါနာ မမှတ်မိ
တော့။ အခေါက်ပေါင်းများစွာပင် လွှတ်ပြန်နှင့် ပြေးလမ်း
ကြားတွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်။ ပင်ပန်းမှုနှင့် တော်ကပ်

သော နေပူရှိန်ကြောင့် ဝါနာ သေနတ်ပိုက်ရင်း ခေတ္တ ဝိုက်
မျဉ်းသွားမိသည်။

ခြေသံလိုလိုထင်၍ သူ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ အာရပ်လေးယောက် ရွက်ဖျင်တဲဆီ ဝင်လာသည်ကို
သူတို့လိုက်ရသဖြင့် ဝါနာ ပြူးပြူးလျှော့လျှော့ဖြစ်ကာ သေနတ်
နှင့် ချိန်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တခလဲ’

ဝါနာက ခပ်ငေါက်ငေါက် ခေးလိုက်သည်။

အာရပ်ကြီးက ဝါနာကို မခိုးမခန့်ပြန်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား အိမ်မှာက လန့်နိုးလာတာလား၊ လူတွေဟာ
အစာ စားမှ အလုပ် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး
လား’

အာရပ်က ပြောပြောဆိုဆို ရွက်ဖျင်တဲထောင်အစ်နေရာသို့
သွားကာ ခြေပြင်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ အဖော်များက
သူ ဘေးတွင် ခိုခင်းထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့တို့ အိတ်ထဲ
တွင်ပါလာသော ရေဘူးများနှင့် အသားဘူးများကို ဖောက်
စား စားနေကြသည်။

သူတို့ကိုမြင်မှ ဝါနာ သတိရသည်။ သူသည် ဆာနေပါ
ဒကောလား။ လုပ်ငန်းအတွက် စိတ်စောနေ၍သာ စားရမှန်း
မသိဘဲ မေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း သူ့ အိတ်ထဲတွင်ပါလာ
သော အသားဘူးကို ဖောက်စားကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို
မီးညှိဖွာချိုက်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများက စမ်းလာသည်။
သူ တစ်ခမျှမှ မခဲမှူးရဲတော့ပေ။ သည်အာရပ်တွေကို သူ မဟုတ်

ပေ။လေးယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချိန်မရွေး သူ့ကိုလုပ်ကြံနိုင်သည်။

ယခုမှ သူ၏သူရဲကောင်းဆန်မှုကို နောင်တရမိသည်။ သူ့နို့နောက်ထပ် အဖော်တစ်ယောက်လောက် ထားခဲ့ဖို့ ရိုက်ကောက်ပြောလိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ သူ့နှင့် အဖော်သားခွဲမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကိုထားခဲ့မည်နည်း။ မက်သီတင်လား။ ကိုရိုလား။

မက်သီတင်ကတော့ လေယာဉ်မောင်းဖို့ တာဝန် ယူထားရသူဆိုတော့ မဖြစ်။

ကိုရိုလား.....
ကိုရိုလည်း ငြိမ်သေးပေ။ သည် အမေရိကန်ကောင်ကို ဝါနာ အိပ်စိတ်မချေချင်။ ပြီး သူ့လုပ်မည့်လုပ်ပုံကလည်း ဘယ်သူမျှ မသိမှ ကောင်းမည်ဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်ကို သူ့နှင့် ရိုက်ကာသာ နှစ်ယောက်တည်း သိသည်။

အင်း ဒီမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေတာပင် ကေ့င်းပါသည်ဟု သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချသည်။ သို့သော် သည်လုပ်ငန်း မပြီးမချင်းတော့ သည်အာရပ်ကောင်တွေကို သတိထားရပေမည်။

စားသောက် အပန်းဖြေပြီးနောက် အာရပ်လေးယောက် တစ်အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားကာ သူတို့လုပ်ငန်းကို ဆက်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဝါနာ သွားကြည့်သည်။ ကျောက်ခဲကြီးများကို ထုရိုက်၍ ကျောက်စရစ်ခဲငယ်လေးများလေ့က်ဖြစ်လာစော့မှ သည်နေရာသို့ သယ်လာပြီး ထပ်ဖို့ခြင်း ဖြစ်

ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဝါနာ ကျေနပ်သွားသည်။ ရွက်ဖျင်တံဆိပ် ပြန်လျှောက်လာသည်။

မကြာမီ မှောင်စ ပြုလာသည်။ ထရပ်များ သူ့ရိုက်ကန်သို့ မောင်းလာသံကြားရသဖြင့် သူ တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြာမီ တဲနားသို့ ကားနှစ်စီးစလုံး ထိုးရပ်ကာ အာရပ်တွေဆင်းလာသည်။

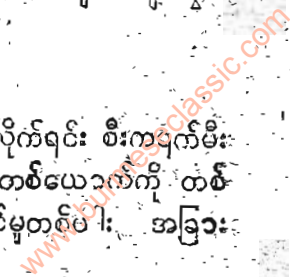
‘မနက်ဖြန် အပြီးလုပ်မယ်’
အာရပ်ကြီးက လှမ်းပြောသည်။ ‘အေး မနက်ဖြန် မင်းတို့ ဆူနေစေ့ မယ့်နေ့ပဲ’ဟု ဝါနာက စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

သဲကန္တာရထဲတွင် ဇုတ်တရက် မှောင်အထိကျသွားသည်။ စစ်နေ့လုံး မူပြင်းနေသော်လည်း ညဇောက်သည်နှင့် အေးအေးခတ်က လှမ်းခိုးလာသည်။

မှောင်ထဲတွင်ပင် စမ်း၍ အစားအသောက်များကို စားကြပြီးနောက် စီးကရက်ကိုယ်စီဖြင့် ပက်လက်လှန်ကာ မှီခိုနေထိုင်ကြသည်။

တိတ်တိတ်သော ညအမှောင်သည် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်အောင်းလှသည်။

‘မနက်ဖြန်ပြီးမှာ သေချာလား’
ဝါနာက မှောင်ထဲနေ၍ လှမ်းမေးလိုက်ရင်း စီးကရက်မီးထိုးခြေလိုက်သည်။ မှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ရပေ။ စီးကရက်မီးရောင်မှတစ်ပါး အခြား

ဘာအလင်းရောင်မှ မရှိပေ။ တိဆိတ်မှုကို မလိုလားသော ဝါနာက အကဲခမ်းသည့်အနေဖြင့် စကားစကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မောင်ထံမှာပင် စမ်း၍ နေရာပြောင်းလိုက်သည်။

ရိုက်ကာက ပြောသွားပြီးပြီ၊ ရိုက်ကာက ပြီးအောင်လုပ်ဆဲ ပြီးအောင်လုပ်ရမှာပေါ့

အမောင်ထံက အသံတစ်သံက ပြန်ပြောသည်။ ဟို အာရပ် ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဝါနာတွက်လိုက်သည်။ သူ နေရာပြောင်းသွားသည်ကို မသိစေလို၍ ဝါနာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝါနာက သူ၏မောင်းပြန်သေနတ်အား ရှစ်ဘိတ်ပေ တင်ရင်း ငြိမ်နေသည်။ သည်တစ်ညသာကို အမြန်ဆုံး လွန်မြောက်မှ ဖြစ်မည်။ သူ စိတ်မသက်မသာဖြစီ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သည်စစ်ဆင်ရေးပြီးဆုံးလျှင် သူ့အတွက် ရရှိမည့် ဝေစုကို ဝါနာစဉ်းစားရင်း စိတ်ကူးယဉ်မိသွားသည်။ ပြီးနောက်...

ဝါနာ မေးခန့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့အလွန်တကြွယ်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သူ့စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သော တစ်ညတာကို လွန်မြောက်သွားပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်ကူးပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခုမှ ဝါနာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သည်တစ်နေ့ကုန်လျှင်တော့ သူ လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးပြီဟု ဝါနာ တွက်နေသည်။

သူတို့လုပ်နေသောလုပ်ငန်းကို ဝါနာ အနားကပ်၍ အသေးစိတ် လေ့လာသည်။ အားထုံး စေ့စေ့ စပ်စပ် သေသေချာချာ ရှိသည်။ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်ဆံ့ကို တွေ့ရသည်။ သည့်အာရပ်တွေ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ ပုံတော့ မရှိ။ လုပ်ငန်းမြန်မြန် ပြီးရန်သာ အာရုံစိုက်နေပုံ ရသည်။

ဝါနာ ငိုက်သက်သာရာရသွားသည်။ မကြာမီ ပြေးလမ်းတစ်ခုလုံး ပြီးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနောက် ခေတ္တနားကြွေရာ နေလယ်စာစားကြသည်။ ပြေးလမ်းအဆုံး မိုင်တစ်စိတ်လောက်ကို သဲဖြူးရန်သာ ကျန်တော့သည်။ သဲဖြူးပြီးသည်နှင့် ထို မုန်ဖြူဖြူများ ဖြန့်ခင်း ခဦးမည်။ ဝါဆိုလျှင်တော့ အားလုံး လုပ်ငန်းလက်စသတ်သွားပြီ။

မကြာမီ အာရပ်တို့ ရွက်ဖျင်တံဆိမ့် မြန်ထွက်သွားကြသည်။ ပြေးလမ်းအဆုံး မြေပြင်ကို ညို၍ သဲဖြူးနေကြသည်။ နာရီအတော်ကြာအောင် ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ရွက်ဖျင်တံဆိမ့် သူတို့ မြန်လာပြီး ထုံးပုံးများယူကာ မြန်ထွက်သွားကြသည်။

ထုံးဖြူးပြီးလျှင်တော့ ပြီးပြီ။

မိုင်တစ်စိတ် ဆိုသည်မှာ ငေအေးမြင့် ၁၃၂၁ ပေ အရှည် နှစ်သည်။ ထုရပ်ကားများအား သူနှင့် ဝေးဝေးသွားကာ ပြေးသင်း အဆုံးမှသည် ရွှေတက်လှ နီးကပ်သွားနေသည်။ ဤသို့ သွားရင်းဖြင့် ထုံးများကို ကွက်ကျားဖြူးသွားသည်။

သတ်မှတ်ထားသော မိုင်တစ်စိတ် ဆုံးသွားပြီထင်သည်။

ထရပ်ကားများ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်လာသည် ဝါနာ တွေရသည်။

ကားများသည် သူ့နားသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်နီးလာပြီးနောက် ရွက်ဖျတ်တဲနား အရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကာ အာရပ်များ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်စလုံး ဝါနာနားသို့ ရောက်လာသည်။

‘ကဲ ကျုပ်တို့ဘာဝန် ပြီးဆုံးပြီ၊ ကျုပ်တို့အတွက် လုပ်ပေးပေတော့’

အာရပ်ကြီးက ဝါနာကို ပြောလိုက်သည်။ ဝါနာက တောက်ကျစ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်ကို မောင်းပြန်သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ‘တေးမင်းတို့ကို လုပ်ခပေးမယ်အတွက် နှုတ်ပိတ်ပစ်ရမှာပေါ့ကွဲ့’ ဟု ထက်ကြိုးဝါးရင်း သေနတ်မောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်’

အံကြိတ်ရွှံ့မှမဆုံးမီ အာရပ်လေးယောက်စလုံး သဲပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးသွားကြသည်။

မြီးပြီ။ လုပ်ငန်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း ရိုက်ကာကို သတင်းပို့လိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။

အာရပ်များအား လုပ်ခရှင်းရန် ရိုက်ကာပေးခဲ့သော

စက္ကူထစ်ထပ်က သူ့အိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ဒါကတော့ သူ့အတွက် အပိုဆုဖြစ်သည်ဟု ဝါနာတွေးရင်း ထရပ်ကားတစ်စီးပေါ်တက် မောင်းနှင်ရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

လေယာဉ် ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေးရုံထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ မက်သီဘင်က အင်ဂျင်နီယာမှူးအား လေယာဉ်ကို လွှဲအပ် သည်။ လေယာဉ်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး စစ်ဆေးရန် လေ ယာဉ်အင်ဂျင်နီယာမှူးအား ယဉ်ကျေးစွာ ညွှန်ကြားသည်။ အင်ဂျင်နီယာမှူး၏ အကြံညှိကို မသိသလိုဟန်ဆောင်ကာ မိုက် ကာနှင့် ကိုရီထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘူတိုအားလုံး လေယာဉ်ရုံကြီးများရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် သွားသည်။ သီးသန့် ကိုယ်ပိုင်ဂျက်လေယာဉ်ကလေးများ ရပ် နားရာကိုကျော်သည်။ သံဆန်ခါးဦးရိုးဂိတ်ကို ဖြတ်ထွက်ပြီး ပင်မ လေဆိပ်အဆောက်အအုံဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

ပင်မလေဆိပ် အဆောက်အအုံရှေ့ ကွက်လပ်ကို ပြတ်ကျော် နှင့် ဘက်ဒီလက်ကားအဖြူတေးတွင် ရပ်စောင့်နေသော ဘရူနိုကို တွေ့ရသည်။

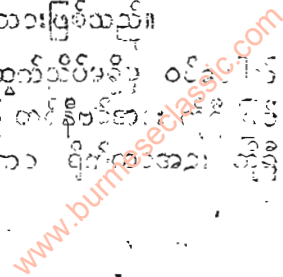
ဘရူနိုသည် ရိုက်ကာ၏ လက်စွဲတော်ဖြစ်သည်။ ရိုက်ကာ အားကူးအားဆား ပြုရသော လက်မရွံ့ လေနတ်သမား တစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ အလုံးအထည် တုတ်တုတ် ခိုခိခိနှင့် ဘရပ် ဖြင့်ဖြင့်ဖြင့်သည်။ ထိုသူအကြောင်းကိုလည်း ကိုရီက မကောင်း ကောင်းသိအောင် လေ့လာထားပြီးသားဖြစ်သည်။

လေဆိပ်ကွင် ခရီးသည်အဝင်အထွက်သိပ်မခိမ ဝင်ထွက် အနီးနီးကို တပ်ချိန်ကာ မုတ်တုတ် ဖြစ် တစ်နိပ်အား ချိန် ချိန် လိုက်သည်။ ခြေထမ်းများ လှံလှံကော ရိုက်ကားအား ချိန် လှည့်ကြည့်လည်။

အခန်း (၅၆)

အက်တလတ်စ် တောင်တန်းကြီးများနေ့ခက်သို့ နေ့လုံးကြ ကွယ်သွားချိန်ဝယ် အယ်လ်ဂျီးယားလေဆိပ်သို့ လေယာဉ် ဆက် သက်ခဲ့သည်။ ရိုက်ကာမှာ တစ်လမ်းလုံး ကောင်းဟစ်ခန်းမျှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ကိုရီက လေယာဉ် အပိုင်း မညီ အစီအစဉ်ကို သိရလို သိရငြား ဝူဆမ်း ကြည့်သော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။

ကိုရီအတွက် ၁၅ မိနစ်မျှ ကြိုးစားကြည့်သည့်တိုင်အောင် အပြေရခဲ့ချေ။ ကိုရီ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် ကို သည် မက်သီဘင်ရှိရာ လေယာဉ်မောင်းခန်းသို့ သွားလို သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မက်သီဘင်၏ ပုံကြည့်လင်သေခံစား များအကြားတွင်သာ တစ်လမ်းလုံး အာရုံစိုက်ခဲ့ရပေသည်။

၃၄ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ကျွန်တော် အတွက် အချိန် နှစ်မီးနှစ်လောက်ရဦးမလား' ကိုရိုက ရိုက်ကာအား မေးလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'

ရိုက်ကာက ကိုရိုကား မျက်မှောက်ကြည့်ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။ ရိုက်ကာမှာ အိမ်သို့ ဆုတ်ဆုတ် ပြန်ဆုတ်ပြီး ရေအေးအေး ချိုးချိုးစိတ်ရိုနေသည်။

'အပေါ့သွားချင်လို့ပါ'

ကိုရိုက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မသွားခဲ့ဘာလဲဗျ'

ရိုက်ကာက စိတ်မရွံ့စွာ ပြန်ပြောနေပြန်သည်။

'မြေကြီးပေါ်မှာ ခြေထောက်ခိုင်ခိုင်ရပ်ပြီးမှ သွားတတ်လို့ပါ'

ကိုရိုက ဆင်ခြေတက်လိုက်ရာ ရိုက်ကာက စိတ်မသက်သာစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ကိုရိုက ခပ်လဲလဲ ပြုံး၍ လေဆိပ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။ ထို့နောက် ရေအိမ်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အတွင်း၌ အင်နီဗင်က ဝေဝေနေနေနှင့်ပြုံးပြုံးသည်။ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ကြော့ဖလုံပေါ်တွင် အဆင်သင့် ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဘယ်လို အရေးတကြီး ဖြစ်သာရတာလဲ'

ကိုရိုက ဟင်နီဗင်အား အချိန်ကုန်မခံဘဲ တိုက်ရိုက် မေးလိုက်သည်။

'အစီအစဉ်က နည်းနည်းပြောင်းသွားလို့ပါ။ မက်(ခ)က ရွှေလေယာဉ်ကို ကြိုစောပြီး ပို့ဖို့ အိတ်လီအစိုးရကိပ် အားပေးခဲ့တယ်'

ဟင်နီဗင်က ပြန်ပြောသည်။

'အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ'

ဟင်နီဗင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

'ဒီတော့ ရိုက်ကာအတွက် ဘက်သုတ်နှင့်ရတော့မယ်။ သူ့ဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ်က နောက်ဆုံးပတ်စာတွက်ပါ။ အခု အချိန်က လုံးရက်ပဲ လိုတော့ဘယ်'

မက်(ခ)ကဒီတော့ လုပ်ချင်လိက်ပြုပြီ'

'သူက ဟိုကြားထဲခဲသွပ်နေပြီ။ ရိုက်ကာရဲ့စစ်ဆင်ရေး တစ်ခုလုံးကို ခြေဖျက်ပစ်လိုက်ချင်တာ'

'ကျုပ်ကတော့ အခုချက်ချင်း ရိုက်ကာကို ဖမ်းလိုက်ချင်ပြီ'

'ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ။ ရိုက်ကာလိုလူမျိုး တစ်ယောက်ကို ဘာအသောက်အထားမရှိဘဲ ဖမ်းဖို့မလွယ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အခြေအခံနကတော့ တယ်လို့လဲ'

'မလွယ်ဘူး။ ကြားလူက လိပ်လျှိုငိုက်တာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိသစ်ဘာလောက်ပဲ ပြောခဲ့တာ'

ကြားလူဆိုသည်မှာ သူ့တို့အဖွဲ့က တီဆွင်ထူး သည့် ရိုက်ကာ၏ အမည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြီး ဖမ်းဖို့ပင် နားလည်လည်။

'အယ်လ်ဂိုလီသားရဲ့ အနောက်ဘက် မိုင်နှစ်ရာအကွာက တွေ့ရစေတုန်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကလေးတစ်ခုပဲ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကိုတော့ ဝါနာက တာဝန်ယူပြီး ပြုပြင်ဖို့

ကျန်ခဲ့တယ်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းက နိပ်မနိပ်တော့ မသိရဘူး အခုလို အစီအစဉ်ပြောင်းတာကိုပဲ ကြားရတာ ဝမ်းသာလှပြီ ကိုရိုက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဟင်နီဗင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အစောစား ကပ်မရာကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသည်။ အီလက်ထရောနစ် ဂျပန်လုပ် ကပ်မရာကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆံ့ဘာလုပ်ရမည်ကို ကိုရိုသဘောပေါက်သွားရင်း အပေါ် အဆိတ်ကလေးအတွင်းသို့ ကပ်မရာကလေးကို ထည့်လိုက်သည်။

‘မက်(ခ)ရှဲ့ လက်ဆောင်ကလေး တစ်ခုပေးပါဗျာ’ သူက ဓာတ်ပုံတွေ လိုချင်လို့ ဒီကပ်မရာကလေးကို ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဟင်နီဗင်ရဲ့

‘ဟုတ်တယ် ရိုက်ကာရှဲ့ အစီအစဉ် ပုံကြမ်း ဓာတ်ပုံတွေ ခေါ်ပေးတို့လုပ်မယ့် အစီအစဉ် အတိအကျနဲ့ ရိုက်ကာတို့အုပ်ပေးတာကို မက်(ခ)က သိချင်နေဘယ်’

သူက ကျွန်တော် ကို လောလောဝံ့ဆယ်တော့ ဥပေက္ခာပေးတာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရင်တော့ ကျွန်တော် အတွက် ကိစ္စအခင်းမှာပဲ’

ဟင်နီဗင်က ကိုရိုအား သနားသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲ၍ ပိတ်သည်။ ပြီးနောက် တံခါးပေါက်က လျှောက်သွားသည်။ အပြင်မရာကလေး ကိုရိုကို ထွန်းမေးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ပြေးက ထိတ်မရွံ့စရာကောင်းတာ ကာလ ဖြစ်သေးသလဲ’

ကိုရိုက ခေါင်းယမ်းသည်။ ‘ဒီအတွက် ပူစရာမလိုပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကပ်မရာကို သုံးခွင့်ရရင်တော့ လျှားတော် ဆိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်သိုက်ဗျာ’ ဟင်နီဗင် မှာလိုက်သည်။

ကိုရိုက အားလည်းကောင်းပါသည်။ ကြောဇလုံမှ ရေပိုက်ကို ဖွင့်၍ ဆက်မေးသည်။ ဟင်နီဗင်က တံခါးပေါက်ရောက်နေသော်လည်း ခေတ္တသေး။

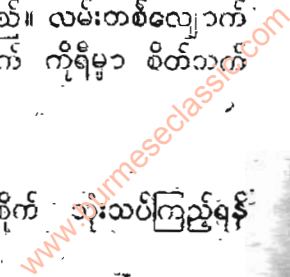
‘ဝါနာကို ခင်ဗျားရှင်းဖို့အချိန် သိပ်မရဘော့ဘူး ဆိုကာ ဗျားလည်ပါတယ်နော် ကိုရို’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလူမျိုးကို ရှင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်ဝေ့မှ လွယ်တာဝေ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း ကိစ္စသွားအောင် ခင်ဗျားသာ ဆေးဝေးရွှေခင်နေပေတော့’

ထိုအချိန်တွင် ရိုက်ကာမှာ စိတ်တိုမှုကို ဖုံးကွယ်နိုင်ရုံသာ ခုံးကွယ်နိုင်ရမ်း ကင်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ မက်သီဘုတ် စားမေဝံ့သည့် ဘရူနီဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သို့ဖြင့် ကိုရိုမှာ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင် ပိတ်ရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရိုက်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းအတွက် ကိုရိုမှာ စိတ်သက်သာရာရမိသည်။

ယခုအချိန်တွင်.....

မက်(ခ)အဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခရုတစိုက် သုံးသပ်ကြည့်ရန်

ကိုရီအတွက် အချိန်ရစေသည်။ ရွှေများကို ဘန်ပို့ ရက်ပြောင်း လိုက်ခြင်းက ရိုက်ကာအား အလျင်စသို့ စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။

မက် (ခ)၏စိတ်ထဲတွင်မည်သို့ယူဆနေသည်ကိုပါ သူတို့အ နိုင်သည့် အချက်များလည်း ရှိသေးသည်။

ထို့ပြင်

ရိုက်ကာတို့အဖွဲ့မှာ ဥပဒေပတ်ဝန်းလုံးရှိ ကြေးစားလူမိုက် တို့၏ ခိုဝေးလေးစားမှုကို ခံနေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ထိုကြေးစား လူမိုက်တို့အားလည်း ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ် မှုကြီး ၁၂ ခုမှာလည်း သူ၏အချိန်ကိုက်သတ်မှု၊ အကြင်နာမဲ့ စွာ သတ်ဖြတ်မှုတို့ကြောင့် အထင်ကရ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဤအောင်မြင်မှုတို့သည် သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဘစ်ခုကိုဦးစီး ရန် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤရှေ့လေယာဉ် အပိုင် စီးမှုကို ရိုက်ကာ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏အတ္တစိတ်က လည်း အောင်မြင်ရန် သေချာလှသည်။

သို့သော် မက် (ခ) မသိတာတစ်ခုရှိသေးသည်။

ရိုက်ကာ၏ လှည့်ကွက်သုံးတတ်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ရှေ့လေ ယာဉ် အပိုင်စီးမှုကို အာရုံမစိုက်မိကြစေရန် အကြမ်းဖက်လေ ယာဉ် အပိုင်စီးမှုတစ်ခုကို လက်တွေ့ လုပ်ကြံဦးမည် ဖြစ်သည်။

မက် (ခ)ဝဲလာ၏ ရိုးဖြောင့်မှုကို သူ့အား နှစ်ရှည်လများ သိကျွမ်းခဲ့သူတို့အတွက် နာလည်းပြီးဖြစ်သည်။ မက် (ခ) သည် လူတော် ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဥပဒေပတ်ဝန်းလုံး သူ၏ အဖွဲ့အား အက် (ပ)ဘီအိုင်၏ လက်အောက်ခံ မဟုတ်ဘဲ

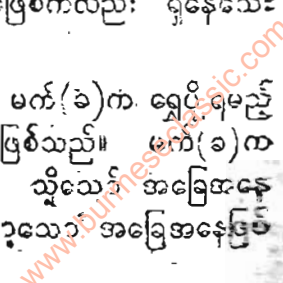
လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည့်အဖွဲ့ဖြစ်ရန် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ သည်။

သူ၏အဖွဲ့က နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိသည်။ သို့ဖြင့် တကမ္ဘာလုံးသို့ လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်းရေးသမားများ ကိုစေလွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရိုက်ကာဆိုသေးလူမှာ သူ့နိုင် သည့်ဝန်ထက် ပိုထင်လားသည်။ 'စတင်တက်တိမ်း' အကျဉ်း ထောင်ကိစ္စက အမှန်တကယ် ဖြစ်လာသည့်အခါ စိတူးအဖွဲ့ မှာ မလူးလွန်သောတော့ပေ။

ဤအဖြစ်မှ ကိုရီအား မက် (ခ)ကသာ ဆိုထုတ်လိုက်လျှင် ရာဇဝတ်မှု တိုက်ဖျက်ရေးဟူသည့် သူ၏ယုံကြည်မှုကို ဆန့်ကျင် ရာ ရောက်စေတော့မည်။ ဆက်လက် ပါဝင်မိပါက ငါ့ နိုင်ငံတကာ ပြဿနာတွင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအနေဖြင့် ရင်တည့် ကြရတော့မည်။ သူတို့လျှို့ ဝှက်ထားသမျှလည်း ပေါ်ရပေတော့ မည်။

မက် (ခ)အကျပ်အတည်းကို ကိုရီက ကရုဏာသက်မိသည်။ ရိုက်ကာ၏အုပ်စုအတွင်းသို့ ကိုရီရောက်နေသမျှလည်း ထိုအဖွဲ့ ၏ သရုပ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်စေရာ အဖြစ်ကလည်း ရှိနေသေး သည်။

ဤကြားနစ်ခုမှာ ရပ်တည်နိုင်ရန် မက် (ခ)က ရှေ့ပြေးရမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မက် (ခ)က ဤအဖြစ်မှ လက်ရှောင်နေလိုသည်။ သို့သော် အခြေအနေ အရပ်ရပ်က လက်ရှောင်၍ မဖြစ်တော့သော အခြေအနေဖြစ်

ကိုရီအလွတ်မရုန်းနိုင်ခဲ့လျှင်တော့ ကိုရီ
ချွန်ချွန်ခည်နည်း။

အိတ်ထဲမှ ထောင်မရာကို အသာ
ယူသည်။ သည်ကိစ္စတွင် သူ့သားလျှင်ပါက သေရဖူးဖူး
ရှိသည်။ သူ့သန်နှင့် သူမပက်သက်ခဲ့လျှင်လည်း ဘူဘန်နီ
အကြောင်းကိုသာ ရိုက်ကာသိလိုက်ပါမို့ မျက်ကလူးဆန်ပျာ
ဖြစ်ပေမည်မည်။

ရိုက်ကာသက်တော့ ညစာစားချိန်အထိပင် ငြိမ်ချက်သား
ကောင်းလှသည်။ စားသောက်ပြီး၍ မိကန်နာက တူရကီ
ကော်ဖီခါးခါး လာပို့သည်။ မက်သီဘင်မှာမူကား အပြင်
ထွက်မည်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေပုံရသည်။

မက်သီဘင်က ထိုင်ခုံကို နောက်သို့တွန်းကာ ထရပ်သည်။
လက်ဆွတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး ရိုက်ကာအား ပြော
ချောချောနှင့် ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပုံပြုသည်။

‘လမ်းချောက်ဘက်ဖို့အတွက် ခင်ဗျား ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်
ထင်ဘယ်’

မက်သီဘင်က ရိုက်ကာအား ပြောလိုက်သည်။

ရိုက်ကာကအဖိုးတန်-ကော်ဖီခါးကြွေခွက်ကလေးကိုလက်ထဲတွင်
လက်ချောင်းကလေးနှစ်ချောင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ကစားရင်း မက်
သီဘင်အား အေးစက်စက် အကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်သည်။

‘ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်တာ မလိုချင်ဘူး မက်သီဘင်’
ပြဿနာ ဟုတ်သား’

မက်သီဘင်က အတုနဲ့ဘက်လိုက်သည်။

လှောင်ပြုံးကလေးတစ်ခုက မုက်သီဘင် နှုတ်ခမ်းထောင့်
ထွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဘာပြဿနာဖြစ်ဖို့လိုလို့လဲဗျ’
‘လုပ်မခနစမ်းပါနဲ့ဗျား၊ ကျွန်တော် စာကိုဆိုလိုတယ်ဆို
ထူး ခင်ဗျားထိပါးတယ်’

မက်သီဘင် အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားသည့်မျက်လုံးများ
ထွက် အေးမက်သေသ တောက်ပမှုက အစားထိုး ဝင်ရောက်
ထားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လိအပ်ဘာတွေ ပြောပြီကြပြီပဲ’
မက်သီဘင်က ဆင်ခြေတက်လိုက်သည်။

‘ဒီကိုခင်ဗျားလာတာ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒီအတွက်ပြဿနာကို
ဝေးရာက ရှောင်ဖို့လိုတယ်’

‘ကျွန်တော် ဒီကိုသာသာ ဂေယာဉ်ခမောင်းဖို့ပဲ ကျန်တဲ့
အချိန်ဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ပဲ’

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ရိုက်ကာက အထွန်းထက်ရန် ရှိနေသလို
မက်သီဘင်ကလည်း အလျော့ပေးမည့်ပုံ မခေါ်ဘေး။ မက်သီ
ဘင်၏ မယိမ်းဆိုးလှည့်စိတ်ကခြေအနေကို ကိုရီ အံ့အားသင့်
စွာ တွေ့မိသည်။

လည်ပင်းမှ ရွှေဆွဲကြိုးပေါ်သည်အထိ အင်္ကျီရင်တန်း
ဟထားပုံ၊ အပြာနု-ရောင် ဘောင်းကီရှည်၊ လက်ချုပ်ဖိနပ်တို့က
မက်သီဘင်၏ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သနေသည့်စိတ်ဓာတ်ကိုပြုသည်။
ကျော့ကျော့ခမာ့ခမာ့နှင့် ချော့ချော့ချော့ချောင်းချောင်း နေတတ်

ပုံကိုပြသည်။ သို့သော် ယခုဘေဘု ထိုအဖြစ်ထက် သာလွန်နေသည်။ လူနေပုံနှင့်စိတ်ဓာတ်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပုံရသည်။ မက်သီဘင်သည်ပျော့လျှင်ဖေယောင်းမှာလျှင်သံချောင်းဆိုသော လူစားမျိုးဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူမုန်သည်ထင်လျှင် အကျောပေးမည့်ပုံစံမျိုးမရှိ။ သူ၏ကြည့်နေသောအေးစက်မာကျော့ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများက ရိုက်ကား၏ အကြည့်ကို ယှဉ်နိုင်သည်။

လက်သည်းများကို သေသပ်စွာ ညှပ်သားသည့် သွယ်ပျောင်းသောလက်ချောင်းတို့မှာ ကြမ်းတမ်းသော ဘဲကန္တာရဝယ် လေယာဉ်ပျံလမ်းပေါ်တွင် ဂျက်လေယာဉ်တစ်စင်းကို ညှင်သာစွာ ထိန်းနိုင်သည်ထက် ပို၍ စမ်းအားရှိပုံရသည်။ ရိုက်ကား၏ အလင်ကို မည်သည့်အံ့တွက်ကြောင့် လက်ခံသည် ဖြစ်စေ အရိပ်မည်းဟူသော နှစ်မည်ရထားသည်နှင့် ကိုက်ညီသော အရည်အချင်းလည်းရှိသည်။

ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားကို ချုပ်ချယ်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်ပါဘူး မက်သီဘင်၊ ကိုယ်နာမည် ကိုယ်မပျက်ဖို့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ လိုလားတာပဲ။ ခင်ဗျားကနေ ကျွန်တော် ဆီကို မြားဦးလှည့် မလာရင် ပြီးတာပဲ။

အရက်ဆိုင်မှာ ကောင်ကလေးတွေနဲ့ စကားပြောတာ လောက်တော့ မေးစရာ မလိုပါဘူး။

မုန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘေဂျက်နဲ့ အေသင်က ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ကျွန်တော် သိထားတယ်နော်။

ရိုက်ကား၏စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မက်သီဘင်၏

ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တောင့်သွားသည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာက နီရဲလာသည်။

ဘယ်အခါမဆို ကိုယ်ကိစ္စကိုယ်နားလည်ဖို့ပဲ လိုပါတယ် မက်သီဘင်က ဆင်ခြေတက်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီမြို့မှာ ဒီအချိန်မှာဘေဘု အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ရိုက်ကား၏စကားကို မက်သီဘင်က ခွန်းတုံ့ပြန်ရန်ပြုလိုက်သည်။ ရိုက်ကားက ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ဟန်နှင့် လက်ကိုဝှေ့ထမ်းလိုက်သည်။

ထားပါလေ၊ ခင်ဗျား ခိမ်ယူနိုင်မယ့် နေရာတစ်ခုကို ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။ ဘရူနို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။

ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ။

ခင်ဗျားအကြိုက်မျိုးပါ။ ဆေးခြောက်ကိုတော့ရှောင်ပျောက် သူတို့က ဆေးခြောက်မှန်သမျှ အမှိုက်နဲ့ ရောတတ်လို့ပါ။ မက်သီဘင်က တုန်ဆုတ်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကောင်းပြီ။

မက်သီဘင် တံခါးဝဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုနောက် ခေတ္တရပ်ကာ ကိုရိုက်ကားသို့လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်ဗျားကော သူငယ်ချင်း။

နေပါစေတော့ဗျာ...။ ခင်ဗျား အကြိုက်နဲ့ ကျွန်တော် အကြိုက် တူချင်မှ တူမှာ။

မက်သီဘင်က ပြုံးလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်အကြိုက်ကိုယ်ရှာပေဘေ့ မက်သီဘင် ထွက်သွားသည်။ မိလန်နာက မက်သီဘင်

နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ တရုန်အား ညွှန်ကြားချက်ပေးရန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မက်သီဘင် ထွက်သွားပြီးနောက် အခန်းထဲတွင် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကိုရိုက ရိုက်ကာအား အကဲခတ်ရင်း 'တရုန်ဒီဟင်ခွက်ကို ငွေ သည်။ ရိုက်ကာမှာ ဒေါသကိုချုပ်တည်းနေရတဲ့ရှိသည်။ ရိုက်ကာ မှာ သူ ဟန်ဆောင်ထားသလို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုမရှိကြောင်း ကိုရို နားလည်စပြုလာသည်။ အယ် (လ)ဂျီးရီးယားတွင် နှစ် ပေါင်းချင်းစွာ နေလာရခြင်း၊ အပေါ်စား လူမျိုးများနှင့်သာ သိစေ့နေရခြင်းတို့က ရိုက်ကာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မထက်မြက်စေ တော့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တစ်ဖက်မှ ဖိအားပေးပါက အလျော့ ဝေးတတ်သည့် အားနည်းချက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နေရာမှပင် မက်သီဘင် ထွက်သွားရာ တက်လို့ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြုကာ ပြောလိုက်သည်။

'အတော်ဆုံး လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ကံဆိုး တာပဲ'

'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တော်တဲ့ လူ တစ် ယောက် အဆင့်မရှိဘူးဆိုတာကတော့ သေချာနေပြီ' ကိုရိုက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုက်ကာ၏ ဒေါသ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

'ဘူဟာ အတော်ဆုံးပျံ၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာက သဲကန္တာရ ထဲမှာ လေယာဉ်ဆင်းဖို့ကိစ္စပဲ'

'မရောင်ရာ ဆီလူးနေတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ကိုရို၏ မှတ်ချက်က ရိုက်ကာအား ပိသလေးနှင့် နှဲဘေးပစ် လိုက်သလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ငါးစာကို ဟင်နိုင်စေသော အကွက်ဖြစ်သည်။

'ခင်ဗျား၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ' ရိုက်ကာတ ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

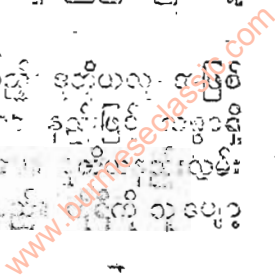
'ယုံကြည်ရမယ့်လူကို ခင်ဗျား မယုံကြည်ဘဲ ခင်ဗျားပြော နေတဲ့ အစီအစဉ်က နောက်ထပ် လေယာဉ်ကြီး တစ်စီးပစ် လောက် ထပ်အောင်းနိုင်မယ့် ကွင်းကြီးတစ်ကွင်း မက်သီဘင် ဖောက်ပေးမယ့်သဘောလောက်ပဲ ကျွန်တော်မြင်ဖူးမယ်'

'အချိန်ကျရင် ခင်ဗျားကို အပြည့်အစုံရှင်းပြပါမယ်'

'မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိရတဲ့အချိန်မှာ အန္တရာယ်ကို မရောက်နိုင် လောက်အောင် သိပ်နှောင်းနှေးတဲ့ အချိန်လို့ ခံစားနေမိဦးမယ်'

ရိုက်ကာမှာ ဒေါသကိုထိန်းရင်း ကိုရိုအား မီးတောက်နေ သည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်နေသည်။ ကိုရိုကလည်း ပြန်ကြည့် သည်။ ကိုရို၏မျက်နှာထားကို ပုံဖမ်း၍ရေ။ စကားလုံးများ၏ နောက်ကွယ်မှ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိုက်ကာ ရှာကြည့်တည်း။ သို့ သော် အဖြေရှာလို့မတွေ့။

အားလုံး ဝင်တင်းတင်း ဆက်ဆံရမည့် ဒုတိယလှ ဖြစ် သက်မထင်ရမည်လော။ ဝေပျာပျာဝင် ဝေပျာ နည်းဖြင့် လေထွက်ပွဲ မှတ် လှေမည်းလှေဝလှ ထွက်ပေးနေနိုင်ပါ။ မြေအောက်ကွင်းလမ်း ကိုသာ သွေးနှေးချယ်နိုင်ဖို့ ကျိုးကြွယ်လိုက်သည်။ ကိုရိုကို သူ ပျော့

ပျောင်းညင်သာစွာဖြင့် ဆက်ဆံကာ သူ၏ ဆရာ့အိမ်ကို ရှာ
မည်ဟူ၍

ထိုင်ရာမှထကာ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ သူ လျှောက်သွားရင်း
ကိုရီအား လိုက်လာရန် ခေါ်လိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းမှာ ဆင်စွယ်သားများနှင့်ခြယ်မှုန်းထားသော
မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီးတစ်လုံးက လွှမ်းမိုးနေသော ရှည်လျား
၍ အသင်းရောင်မှိုန်မှိုန် အခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရိုက်ကား
စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကိုရီ ကိုလည်း စားပွဲဘေး
သားရေ ကုသားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရန် လက်ဖက်
နှင့် ပြလိုက်သည်။

‘ကဲ...ထိုင် ချိန်က ခင်ဗျားအနေနဲ့အစီအစဉ်ကို အနီးကပ်
လိရမယ့်အချိန်ပဲ’

ရိုက်ကားက အံ့ဆွဲတစ်ခုမှ သေချာတစ်ချောင်းကို ယူသည်။ နံရံ
ကပ် ဆန်စာခွံဒါလီ၏ ပန်းချီကားကြီးထံသို့ လျှောက်သွား
သည်။ ပန်းချီကားကို ဆွဲပစ်လိုက်ရာ အခမစ် သေတ္တာတစ်ထပ်
ပေါ်လာသည်။

သေတ္တာကို သော့နှင်ဖွင့်၍ အမည်းရောင်မှိုန်တွဲ တစ်ဒါလီ
မျှကို ယူသည်။ ထိုမှိုန်တွဲကို လွှဲ အမှတ်စဉ်နှင့် မြို့အခြေ
အသီးသီးကို ရေးဆွဲထားသည်။ ကိုရီဆီသို့ မှိုန်တွဲများကို
လားပြီ ဆိုသည့်အသား မှိုန်တွဲမှ နာမည်တစ်ခုစီကို ဖတ်ပြ
စားပွဲပေါ်သို့ ချစ်ချသည်။

‘ပါရီ၊ နေဘယ်၊ သန်ဒန်၊ စမ်းဘင်၊ မော်ဘကို၊ နာ
ယောက်၊ ဘေရွတ်’

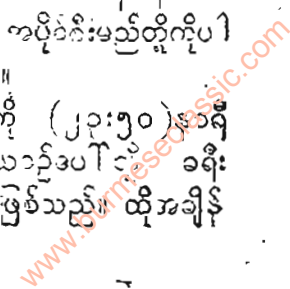
သူက နောက်ဆုံးမှိုန်တွဲကို ကိုပျောက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။
‘ရောမ’

ကိုရီက မှိုန်တွဲကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ လက်နှိပ်စက် ဖိုက်ထား
သော စာရွက်နှင့် အသေးစိတ် အစီအစဉ်နှစ်ခုကို မူ တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကိုရီထို အစီအစဉ်နှစ်ခုလုံးကို ရှာဖွေစိစစ်နေကာ ကြည့်
စိတ်သည်။

တစ်ခုမှာ လိုသို့နာဒီဒါ မင်စီလေဆိပ်၏ စခန်းကို ပုံစံကြီး
ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုကမူ ကုန်တင်ရုံ၏ အသေးစိတ်ပုံစံဖြစ်
သည်။ ၎င်းတို့အပေါ်တွင် အမှတ်အသားများ ပြထားသည်။
တစ်ခုစီရေ၏ တစ်ခုလျှင် အလိုက် အချိန်များ ပူးတွဲပါရှိလေ
သည်။

ထိုဒဏ်နှင့် အကြမ်းဖက်သမားတို့ လုသန်ဆာ အမှတ်စဉ်
(၂၃၁) လေယာဉ်နှင့် ခရီးသည် (၃၀၀) အား မည်သို့ အပိုင်
မည်ကို အသေးစိတ် အချိန်ကိုက် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားသော
ကြောင့် ကိုရီစိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးလိုက်ခဲ့သည်။ လိုဒက်ထိုအဖွဲ့က
ရှိသည်များကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးရင်း တားဒါနှင့်
အိုး(၁၀၀) တို့ကို လွှဲရန် ကောင်းဆိုးသည်။ ထိုအချိန်တွင်
အိုး(၁၀၀) က ရွှေများတစ်စားသည် ပင်အပေရီကန် လေ
ယာဉ် ခရီးစဉ် ၂၉၄ အား မည်သို့ အပိုင်စီးမည်တို့ကိုပါ
အသေးစိတ် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားသည်။

သတ်မှတ်အချိန်အရဆိုလျှင် ရွှေများကို (၂၃၀၅၀) နာရီ
၀၀ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်မည်။ လေယာဉ်ပေါ်၌ ခရီး
သည်များ မတက်မီ မိနစ် ၂၀ အလိုတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်

တင် ရွှေလေယာဉ်မှ လျှံခြုံရေး ရဲတို့မှာ အပိုင်စီးခံ ယာဉ်ဆီသို့ ပြေးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဝါနာတို့အဖွဲ့က ထိုအခါမှ ရွှေလေယာဉ်ပေါ်သို့တက်လာကာ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတို့ကိုရှင်းပြသည်။ လေယာဉ်ကို ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ရွှေ့မည်။ ရွှေလေယာဉ်ကြီး အပိုင်စီးခံရသည်မှာ မသိကြမီမှာပင် မက်သီဘင် ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် လေယာဉ်မှ လေထဲသို့ ဆောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သုံးရမည့်လက်နက်ကိရိယာ၊ လုပ်ရမည့်အလုပ်၊ အချိန်အကန့်အတန့်တို့ကိုပါ ကိုရိုဖတ်နေရသည်။ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုတည်းအတွက် စက္ကန့်ဖိုင်းမျှမကျန် အင်အားပြစ်ရန် တွက်ချက်ထားသည့် အချက်နှစ်ချက်ပေါ် မူတည်ထားသည့် အလွန်ခက်ခဲမှုန့်သော အစီအစဉ် တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

လေဆိပ်လျှံခြုံရေးမှာ တားမြစ်သားသည့် နေရာများမှ ခရီးသည်များ မဝင်ဆောက်နိုင်ရေးကို အဓိကထားသည်။

ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်တစ်စင်း စက်ချွတ်ယွင်း၍ ဆင်းလာလာသည်ကို မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ လေယာဉ်စက်ဖြစ်ရုံသိ မောင်းနှင်လာစဉ် ဝါနာတို့ကအနှောင့်အယှက်ထုတ် အကားအကွယ်ယူကာ ခုန်ဆင်းကြမည်။ အမှတ် ၁၀၀ ရိတ် ပါက်ရှီ ရွှေလေယာဉ်ကြီးဆီသို့ အဆီးအအားမရှိ နိုင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ရွှေလေယာဉ်ကြီးမှာ ဝါနာတို့အပိုင်စီးနေစဉ်မက်ဆီဘင်စက် နှစ်စက်ကို ရုတ်တရက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ စက်ကို ချွတ်ချွတ်ပြုတ်

ရန် ပြောမည်။ နှစ်ရက်အကြာမှ လာယူရန် သဘောတူလိုက်သည်။

အလွန်တရာ ကောင်းသော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ဟု ကိုရိုသ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ထိုအတိုင်းသာ အလှူအချွတ် မရှိခဲ့လျှင် အလွန်တရာ ပီရီသေသပ်သော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

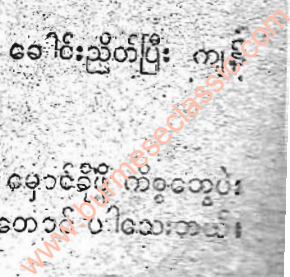
ကိုရိုက ဖိုင်တို့ကို ချက်ချင်းဖေးဖယ်ကာရိုက်ကာအားမော့ကြည့်သည်။ ရိုက်ကာက တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေသည်။

‘မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လျှံခြုံရေးတွေက ဝါနာတို့ကို လာမထိုက်နိုင်ဘူးလား’

ကိုရိုက ဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေကိုထောက်ပြလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားတို့က ကရော်ကမည်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားတို့အတွက် အကူအညီတွေလဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူအီတလီ သုံးယောက်ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်က ကုန်တင်ရုံမှာ အလုပ်ထုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ ရွှေတွေနဲ့ ပတ်သက်မယ့်လူနဲ့ပျန်သမျှကို ကိုင်တွယ်နိုင်မယ့် လူငါးယောက်ရှိနေပြီပဲ’ ရိုက်ကာက ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကိုရိုက စိတ်ကျေနပ်သလိုပုံပြကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျန်မိုင်တို့များကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါတွေကကော’
‘လက်ရှိစစ်ဆင်ရေးတွေပဲလားလျက်ပို့ မောင်းခိုပြီး ကိစ္စတွေပဲ၊ တောရွတ်မှာဆိုရင် ငွေအတုနဲ့ အစစ်လဲဖို့တောင် ပါသေးတယ်။’

၅၀ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

သိပ်မကြာခင် လစဉ်လောက်မှာ ဒါတွေကိုလုပ်ဖို့ အသေးစိတ်
ကပ်ဆောင်ဆောင်အားအား

ရိုက်ကားဆိုသောလူကား အလွန်မှာစာ ကြောက်ဖို့ကောင်း
သော ဗုဒ္ဓ ဝိသုဒ္ဓိပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသူ၏လုပ်ရပ်များ
ကို ထစ်ချပြီး ဘုရားကားဆီးရန်မှာ တိုချိန်ကားဝန် ဖြစ်သည်။

သူ့မဟုတ် ယခု ရှေးသားကပ်ဆောင်ဆောင်၊ တစ်ခုတည်းနှင့်
ပင် သူ့ကို အပြတ်ကားဆီးနိုင်မှ ဖြစ်မည် ဟု ကိုရို တွေးနေမိ
သည်။

ဆိုသော် ကိုရိုက ရိုက်ကား၏အစီအစဉ်များကို အရေးတယူ
ရှုရှုနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါတွေလုပ်ဖို့ဆိုတာက တစ်ကတန်းကြီးလုပ်ရမှာ ခင်ဗျား
ဟာက စီအိုင်အေထက်ကောင် ပိုပြီး အဆက်အသွယ်ရှိနေပြီပဲ
ကိုရိုက လိုချင်ချင်နှင့် သာတာကိုးထိုးကလေး ပြော
ပေးလိုက်သည်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ငွေရှိရင်ဖြစ်ပါသည်ဗျာ။ အဖွဲ့အစည်း
တစ်ခုအတွက် ငွေဆိုတာ လိုတာပေါ့။ ရောမကိစ္စပြီးရင်တော့
ဒါတွေဟာ ပြုဆင်နာမဟုတ်တော့ဘူး။

ရိုက်ကားက ခိုင်တံ့များကို လှမ်းမြင်ရင်းပြောသည်။ မျက်လုံး
များကလည်း တောက်ပြောင်နေသည်။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်အတွက် ခိုင်းနှုန်းကြေးယူမယ်
နောက်ဆုံး စစ်ဆင်ရေးတွေပဲ။ နောက်ဆုံးရင် ကျွန်တော်
လုပ်ပုံကိုပုံ တစ်နည်းနည်း ပြောင်းလဲသွားမယ်။ ခင်ဗျား
အတက် အလုပ်ဖြစ်ချင်ရင် ကျွန်တော် အဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့ပဲ

မုန်တိုင်းကြပ်ကြမ်း ဆွေးလမ်းနိန့် ၆၁

ကိုရိုက အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားပုံမျိုးနဲ့ ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတဲ့လူ ဘော်တော်များများ ကလေး
ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့အခါ အမှားအယွင်းတွေ တွေ့လာပြီး
ကျဆုံးလာကြတာပဲ’

ဒီလိုပေါ့ဗျာ။ သူတို့က ဦးနှောက်မရှိတဲ့ လူကြမ်းတွေကို
အများဆုံး ဆုံးကြဲတာကိုး။ သူတို့ ရှင်မုန်နိန့်ထဲက သတင်း
ပေးတွေ အသေးစွဲပစ္စည်း သောက်ကျခံနိုင်တဲ့ အရူးတွေ ရှိနေလို့
ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ပေါင်းရင်တော့ ဥပဇာတိကိုမှာ မကြားဖူး
တဲ့ ရာဝတီမူကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်’

ရိုက်ကားက စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့အတော်
ကလေး အထပ်ကြီးထားပုံလည်း ရသည်။ သူ့စွဲလမ်းသော
အလုပ်ကို ပြောနေရသဖြင့် မျက်လုံးများက တောက်ပြောင်
လာကာ အသက်ကပ်ပင်ပပ်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။ ခိုက်ကားအား
ကြည့်ရင်း ထွန်းခဲသည့် ခြောက်တာ မက်(ခ) ပြောလိုက်သော
စကားကို ကိုရို အမှတ်ရလိုက်သည်။

‘သူ့ကို အစဉ်အရေးတစ်ဝက်သာ ပေးလိုက် ဥပဇာတိ
အနောက်ခြမ်းဘစ်ခုံလုံးက အစေတီကောင်တွေ သူ့နှောက်
ပါသွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုသာ ဖြစ်သွားရင် သူ့အနားကို ဘယ်
တော့မှ ကပ်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

မက်(ခ)၏ ထစ်မြင်ချက်စကားသည် မုန်လောက်ပေသည့်
ထု ကိုရို ရိမ်စားမိလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ရိုက်ကာက ဖုန်းကောက်ကိုလှိုက်သည်။ မျက်နှာက မူသောအရှိန်အဝါတို့ ခံစားကာ ဝမ်းပလျက်ရှိသည်။

တစ်ဖက်မှ အိတ်လီစကားနှင့် ဆွက်သွတ်ပြောနေသည့် အတန်ကြာမှ ရိုက်ကာက အိတ်လီစကားနှင့် ပြန်မေးသည်။ ဟင်နီဗင်ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်မည်ဟု ကိုရို သဘောပေးသည်။ သို့သော် ဖုန်းကိုချလိုက်သည်တိုင် ရိုက်ကာ၏ မျက်နှာက ပြောင်းလဲမှုမရှိပေ။

ရိုက်ကာက ဖိုင်တူများကို ကောက်ယူပြီး အာမခံသေတ္တာဆီသို့ ထထွက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ထည့်၍ သေတ္တာပိတ်ကာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ပြန်ထိုင်ချလိုက်စဉ်တွင်လည်း မျက်လုံးများတွင် မည်သည့်အရိပ်အသောင့်မှ မဖော်ပြပေ။ ချောင်းကလေးများကို ထောင်၍ တေ့အက်ရမ်း ကိုရိုကို တေ့အေဆနှင့် ကြည့်သည်။

ဝယ် အစီအစဉ်မဆို အပြောင်းအလဲ ရှိတာကို ခံနိုင်မယ်

ရိုက်ကာက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုက်သည်။

ဒါဒီတော့...

ကိုရိုက ရိုက်ကာ၏ ကောင်းအခံပွားကို မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ၉၀၀၀၀ အကြွေမျိုးနှင့် ကြည့်ရင်း ဖော်လိုက်သည်။

‘ဒါဒီတော့ ရှေးမက အကောပိုင်တွေက သူတို့ရဲ့ရှေ့က ကာကွယ်ပို့ ခြေလှမ်းသစ်လမ်းရင် ကျွန်တော်ထွက်လဲ လှမ်းရမှာပဲ’

‘ပြဿနာတွေပြုလို့ ဆိုလိုတာလား’ ကိုရိုက စိုးရွံ့ဟန်နှင့် မေးလိုက်သည်။

ရိုက်ကာက ကိုရိုမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ကပ်ချက်ကြည့်သည်။ ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလာသည်။

‘ပြဿနာကြုံလန့်ပါး ပြစ်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှေးမက ကျွန်တော်ရဲ့ အစားပေးကခြေလှမ်းသွက်တာ ကံကောင်းသွားတယ် ဆိုရမယ်၊ ခုတော့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်တော်ထို့ ချမ်းသာမှာ ပိုပြန်တာပဲ ကွာတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လောက်မြန်မှာလဲ’
‘သုံးရက်အတွင်းပဲ’

ရိုက်ကာ၏စကားကို ကြားလိုက်သည့်နှင့် ဟင်နီဗင်လေးထိပ်တွင် ကြားသွားသောစကားကို ပြန်ထည့်အမတ်ရမိသည်။ ဟင်နီဗင်ထိုဘက်မှ အစီအစဉ် အပြောင်းအလဲကို ရိုက်ကာ၏အစွမ်းပြဟု ကိုရိုသိလိုက်သည် သို့မဟုတ် အစီအစဉ် အပြောင်းအလဲကို ရိုက်ကာသိအောင် ဟင်နီဗင်ထိုဘက်မှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လှည့်ကွက်လုပ်၍ သတင်းပို့လိုက်ပြီဖြစ်မည်။

သို့သော် ကိုရိုက ဟန်မပျက်မင် ရိုက်ကာကို မြှောလိုက်သည်။

‘အထောက်အလှမ်းတော့ အချိန်နည်းတယ်၊ ခင်ဗျားဂျာမန်တွေက အဆင်သင့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဂျာမန်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားချီးကျူးနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ သူတို့ရဲ့ လှုပ်နှံနိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ၊ အခုလဲ’

သူတို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အခြားဆုံး လုပ်နိုင်အောင်
‘လိဒက်’ ကို သူတို့မိမိ အချိန်နည်းသွားလေပဲ။

ရိုက်ကာက ပြောရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သဘောက
စွာ ရယ် ဝက်သည်။ ထို့နောက်မှ ရိုက်ကာက ပြောလိုက်
သည်။

‘ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူးဗျာ။ လေးယခု ဘာချိန်တလ
အရင်အတိုင်းပါပဲ။’

ရိုက်ကာက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အော်ပရေတာကို
ခေါ်သည်။ ကိုရိုက်သည် မိကန်နာကို လွှတ်လိုက်ရန်ပြောရင်း
အလီမာသုံးကာ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ပြန်အပိတ်
လိုက်မှပင် မြူးနစ်ရှီ ဖုန်းနံပါတ်ဘစ်စုအား ရိုက်ကာ လှမ်း
တော့ဖူးလဲကို ကြားရသည်။

ကိုရိုမာ ဘုရားဒီကို ငိမ့်ခံသောက်ရင်း ထိုညဦးပိုင်းကို
အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ ရိုက်ကာကမူ အစီအစဉ် အပြောင်း
အလဲအတွက် ဖုန်းအနီးမှ မခွာ ညီဆယ်နာရီလောက်မှ အပြင်
သို့ ခဏထွက်လာကာ စီစဉ်ပစ်ပျားများကို ဝှဲသောက်သည်။
ကိုရိုမာ သံသယနှင့်ကြည့်ကာ မြို့ဘက်သို့ မောင်းပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရှိ ဖျော်ရွှင်စရာကိစ္စကလေးတွေကို စိတ်ဝင်
စားဘူးလို့တော့ မပြောနဲ့ ကိုရို။

ကိုရိုကို အားစမ်းသလို ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။
ကိုရိုက ပခုံးထွန်းလိုက်သည်။ ရိုက်ကာ၏အပြုံးကို မသိ
ချင်ယောင် ဆောင်သည်။

‘စောစောအိပ်မလားလို့ပါ’

‘ကေခင်းပါသယ်’

ရိုက်ကာက စီစဉ်ခွက်ထဲသို့ ဆိုဒါထည့်နေသည်။ စူးရှသည့်
မျက်လုံးကစိုကမူ ကိုရိုထံမှ မခွာ။

‘အင်း အရာဘက်ညာကလပ်က ဆွဲဆောင်မှုကလေးတွေကို
ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတာကတော့ သနားစရာပဲ’

ကိုရိုက ပြန်၍ သွားပြန်သည်။

‘အရာရာကို ခင်ဗျား မအောင်နိုင်ပါဘူးဗျာ’

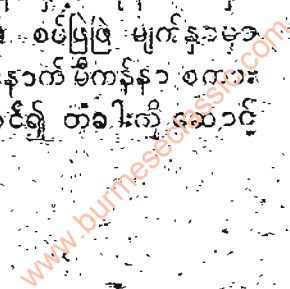
‘ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ’

သူတို့နှစ်ဦး ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ် ပြောနေကြသည်။
စကားဆုံးတော့ ရိုက်ကာက ရယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ဖုန်းကပြည်လာသည်။ မိကန်နာရောက်လာပြီ
စာကြည့်ခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။ ရိုက်ကာက
စီစဉ်ကို အနည်းငယ်ပြည်းကြည့်သည်။ ကျေနပ်သလို ခေါင်း
တစ်ချက်ဆတ်၍ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူမ စာကြည့်ခန်းဆီသို့မရောက်မီ အခင်းငြိမ် ကန်နာ
ပေါ်လာသည်။

သူမက ရိုက်ကာအား စကားခပ်တိုးထိုးနှင့် အသံကိုနိမ့်
ကာ ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။ ပြေးရင်းနှင့် ကိုရိုအား နှစ်
ကြိမ်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ရိုက်ကာ၏ စစ်ဖြူ မျက်နှာမှာ
ဒေါသဖြင့် မည်းမှောင်နေသည်။ ထို့နောက် မိကန်နာ စကား
တစ်ခွန်းပြောကာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးကို ဆောင်
ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုရိုက သမ်းဝေက အရန်ဒီကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ မိကန်နာက ကိုရိုအား အကဲခတ်နေသည်။ ကိုရို မတ်တတ် ထရပ်သည်နှင့် ကိုရိုထံသို့ မိကန်နာ လျှောက်လာကာ မေးသည်။

အခြေမထွက်တော့ဘာတော့ သေချာဘယ်နေ့ ကိုရို ကိုရိုက သူမအား အံ့အားသင့်ဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

‘သေချာတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အာဖြစ်လို့လဲ’ ကိုရိုက မိကန်နာအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှစ်စိတ်ပြောင်းသွားရင်တော့ ကျွန်မတို့ ဘစ်ဇယာက်ကို ဘစ်ဇယာက် အမြင်လဲ ပြောင်း သွားနိုင်တယ်’

ကိုရိုက နားမလည်သလို အကြည့်မျိုးနှင့်သာ ကြည့်နေ သေးသည်။

‘ဘယ်လို အမြင်ပြောင်းသွားမှာလဲ’ သူမက ချက်ချင်းမဖြေ တွေ့ဝေနေသေးသည်။

‘ဪ... ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအတွက် မနေ့ က ကျွန်မ သဘိပေးထားခဲ့ဘယ် မဟုတ်သား၊ ခုည မစုဒယ် ကာဆီကို သွားတွေ့ဦးမယ်ဆိုရင်တော့’

သူမက စကားကို အဆုံးမသတ်၊ ကိုရိုက သဘောမပေါင်း သည့် အကြည့်မှဒေါသအကြည့် ပြောင်းသွားသည်။ စာကြည့် ခန်းဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမအား ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီး...အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီကို ကျုပ်က သွားရမှာလဲ၊ ကပွဲပြီးရင် အိုကိုသူ ပြန်လာနေကျပဲ’

မိကန်နာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိုရို၏မျက်နှာကို သူမ အကဲ ခတ်သည်။ မည်သည့်အရာကို ဖုံးကွယ်ထားမှန်း အဖြေရှာမရ၊ သူမက ကြိုးစား၍ အေးစက်စက် ပြုံးသည်။

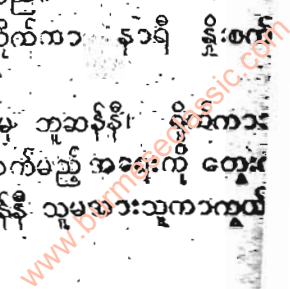
‘သူ ပြန်လာနေကျဆိုတာ ဟုတ်ပါကယ်၊ ကဲ... ကောင်း သော ညပါ မစ္စတာ ကိုရို’

ကိုရိုက သူမအား ဒေါသခွင့်နှင့်ကြည့်ကာ ထွက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်ရုံ သူ၏အခန်းသို့ဘက်ရန် လှေကားဆီသို့ သွား သည်။ သူ အပေါ်ဆောက်သည်အထိ နောက်မှ ကြည့်နေမည်ကို မိကန်နာ၏ထုပ်သွားသံကြောင့် ကိုရိုသိလိုက်သည်။

ကိုရိုက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်။ အိမ်သို့ ဘူဆန်နီ ပြန်ရန် ပြင်းဆိုးနေသည့် ကိစ္စ၏ နောက်ကွယ်ထွင် သူ့ ရှိနေကြောင်း ၎င်းတို့ သံသယရှိပြီဆိုသည်ကို သူ ကောင်းစွာ ထုတ်ပြုမိသည့် ကိစ္စမရှိ၊ ရိုက်ကာ အလုပ်များနေသည်။ မိန်းကလေး ထ ယောက်အတွက်နှင့် နေ့စစ်ဆင်ရေးကို ရိုက်ကာ အပျက် လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူယုံသည်။

သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ချောက်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ကျောဆန့်လိုက်ကာ နာရီ နှိုစက် မနက်တစ်နာရီ ရွေ့သည်။

အရပ်ကလေးမျှားနှင့် အခန်းမှ ဘူဆန်နီ၊ ရိုက်ကား အချိန်ရလျှင် သူမအပေါ်၌ နှိုစက်မည့် အရေးကို တွေး အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေရုံမည့် ဘူဆန်နီ သူမအားသူကာကွယ်

ပါမည်သော စသည့် အတွေးများဖြင့် ကိုရို အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက် အနားယူခြင်းမျိုး တော့မဟုတ်။ နာဂီ
နှိပ်စက်သံကြောင့် ကိုရို နိုးလာရသည်။ သူ ထက်ပတ်နာဂီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာဂီ တစ်စီးနှစ် ချိမြဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့
ရသည်။ ညင်သာစွာဖြင့် လာကာစောင့်ဆိုသို့ ဆွဲကွဲသွားသည်။
လသာဆောင်တောင်ကား အလင်းရောင် ဟူ၍လည်း မရှိ၊
အဆီဟူ၍လည်း မရှိ၊ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်မှုသာ လွှမ်းမိုး
နေသည်။

သူ စိတ်ကျေမိသွားသည်။ မိနပ်နှင့် ခြေအိတ်ကို ချွတ်၍
သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ဆီသို့ သွားသည်။ လက်ဆွဲသေတ္တာ၏ အသွင်
က အဟောင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုံးပြုခဲ့သည့်
နှယ်ဖြစ်ရာ အဆင်မပြေဘဲ ထင်နေသည်။ ဤသို့အပြင်မျိုး
ရှိရန်လည်း အက်(ဖ)အိုင်က ရှည်ရှယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သေတ္တာကို ဖွင့်ရန် အတွင်း ညာဘက်ထောင့်တစ်နေရာကို
နှိပ်လိုက်သည်။ 'ကလစ်' ဟူသော အသံနှင့်အတူဘေးညာဘက်
အတွင်းမှ အထူးက ကွာကျလာသည်။ ရှည်ခမျော့မျော့
အခန်းကလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အထဲတွင် ဝါယာကြိုး
ပတ် နိုင်လွန်ကြိုး အလုံးသေးသေးတစ်ခုနှင့် လိုအပ်သောပစ္စည်း
တို့အပြင် မည်သည့် အာမခံသေတ္တာ ဖောက်သမားမဆိုသော
ကျမည့် ပစ္စည်းကိရိယာများ ရှိနေသည်။

ချိတ်အရှင်တုလျက် ကြိုးခွေနှင့် လိုအပ် သောပစ္စည်းကို ယူ၍
လသာဆောင်သို့ ကိုရိုထွက်ခဲ့သည်။ ချိတ်ကို တိုင်တိုင် ချိတ်

ဆောက်သို့ လျှောဆင်းသည်။ အစိမ့်နစ်မျှ ရုပ်ကာ ငြိမ်ငြိ
မ်းစွင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်း
သို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ကြေပြားခင်း အိမ်အဝင်ဆောင်ငယ် ဖိနပ်ပေါင်သော ခြေ
ဆောက်က အသံမထွက်၊ ကိုရိုအိမ်တွင်း၌ ဘဝချက် အတတ်
ရင်း ခေတ္တငြိမ်နေလိုက်သည်။ အသံဗလံများကို နားစွင့်ကြည့်
နိုင်သည်။ ထို့နောက် ရိုက်ကား၏စာကြည့်ခန်းသို့ ပို့ သွားက
စား၏။

ဤအခန်းတံခါးသော့သည် ပြုသနာပိုနိုင်သည်ကို သူ သိ
သည်။ အလင်းလို သော့အိမ်က သော့ချက်ဖြင့် ဝှေ့ ဝှေ့
နှိပ်ဖက်ကို လှည့်ရသည်။ ဖွင့်ရန် ခက်ခဲသော သော့အမျိုးအစား
ဆိုတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်
လောက် သူ့ကြိုးစားမှု သော့ချက်ပြုစုသွားသည်။ တံခါးကို
ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။ တံခါးကြိုပြန်ပစ်ပြီးမှ မီးကို
ဖွင့်သည်။

ရိုက်ကားသည် အလွန်သတိရှိသူ ဖြစ်သည်။ အံဆံ့များကို
ဝင် သေသေချာချာ သော့ခတ်ထားသည်။ သော့အိမ်များကို
စစ်စစ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစာရသော့ကိုသုံး၍ ပရဂျန်၊ မီးခံ
သေတ္တာလောက် ကိုရိုယာများကိုသုံး၍ အယ်မိနပ်မျှ ဖွင့်ရသည်။
အံဆံ့ထဲတွင် သူလိုချင်သည့် အာမခံသေတ္တာသော့ကို အသေး
စား ကက်ဆက်ကလေးနှင့် စာအိတ်ပုံအနီးတွင် တွေ့ရသည်။
သော့ကိုယူလိုက်သည်။ ဒါ ကိတ် ပန်းချီကားကြီးဆိုသို့ ဝင်

သက်သက် လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပန်းချီကားကို သို့ဖယ်လိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံးကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ လေအေးပေးစက် တစ်ချက်နှစ်ချက် လေပြင်းပြင်းတိုးသံတို့ကိုသာ ကြားရသည်။ အာရုံအားလုံးကို စုစည်းကာ အသံကို နားထောင်ကြည့်သည်။ ထူးခြား၍ မ ကံဘဝအသံကို ကြားရသည်နှင့် တွဲပြန်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

သို့လက်ထဲတွင်ရှိသော သော့ဖြင့် အာမခံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကလစ်ခနဲ ပြည့်သံနှင့်အတူ သေတ္တာပွင့်သွားသည်။ ခေတ္တနားနေလိုက်ပြီးနောက် သေတ္တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အာမခံသေတ္တာထဲမှ ဖိုင်တုံးများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဖိုင်တုံးအားလုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ ယူလာခဲ့သည်။ သူလိုချင်သော ဖိုင်တုံးကို ရှာလိုက်သည်။

သူလိုချင်သော ဖိုင်တုံးကို တွေ့သည်နှင့် ဖိုင်တုံးကိုလှန်ကာ စားပွဲတင်မီးအလင်းရောင်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဖိုင်တုံးပါ အချက်အလက်များကို ထိုစားပွဲတင်မီး အလင်းရောင်ဖြင့်ဖတ်စာတံပုံ ရိုက်ယူလိုက်သည်။ ၁၄ ပုံမျှ ရိုက်အပြီးတွင် ရောမစစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် လုံလောက်သောပလင်နှင့် အချိန်က ကျန်နေသေးသဖြင့် မက်(ခ)အတွက် အပိုဆုပေးရန် စိတ်ကူးမိသည်။ နယူးယော့၊ ပါရီနှင့်ဘေဂွတ် စစ်ဆင်ရေးတို့ကို ဆက်ရိုက်သည်။ ယင်းတို့အပြီးတွင် ကပ်မရာလေး၏ဖလင်က တုန်သွားသည်။

စားပွဲတင်မီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဖိုင်တုံးများကို အာမခံသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ယူအလာမှာပင် အင်ရှေ့ တံခါး ဖွင့်သံ ကြားရသည်။ အသံများက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပါလာသည်။ ရိုက်ကခ၊ ဘရူနီနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တို့၏ အသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။

ကိုရိုက တီးတိုးကျိန်ဆဲပြီး မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ဖိုင်တုံးများကို အလျင်အမြန် ပြန်ထည့်သည်။ မြန်မိတ်ပြီး သော့ခတ်သည်။ သော့ကို အဆုတ်သို့သွားပြန်ထည့်သည်။ သူကြားလိုက်ရသော အသံများက အိမ်ထဲသို့ထောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ တံခါးအနီးရှိ မှောင်ရိပ်တိုင်းသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ကိုယ့် ရင်ခွန်သံကိုပင် ကိုယ်ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ်တွင်...

အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ စားပွဲဆီသို့ ရိုက်ကာလျှောက်သွားသည်။ အလယ်အဆွဲကိုသာ ရိုက်ကာဖွင့်လိုက်ပါက သော့ပွင့်နေကြောင်း သိတော့မည်။ ကိုရို ရပ်တည်တံ့ထိတ် ခုန်နေမိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို စိုးရိမ်ရင်း ကိုရိုမှာ အာခေါင်များပင် ခြောက်သွေ့လာသည်။

စာကြည့်ခန်းတံခါးတို့ အဆုံးအစွန်းဖွင့်ထားသဖြင့် တံခါးခွက်က ကိုရိုကို ကွယ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအတွက် ယည်း ရိုက်ကာ၏လှုပ်ရှားမှုများကို ကိုရို မမြင်နိုင်ပြန်။ အသံတူအောင်ပြီး တံခါးခွက်အစွန်သို့ သူ တိုးသွားလိုက်သည်။ တံခါးခွက်အစွန်ကို ကွယ်၍ ရိုက်ကာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကိုရို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

၆၂ ထွန်းလင်း (မြန်မာပြန်)

ရိုက်ကောက် စားအံ့ဆွဲကိုနှင့်၍ စာအုပ်မည်းမည်းကလေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကိုယူကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုရီနှင့် နှစ်ပေအကွာမှ ဖြတ်သွားသည့်တိုင် ရိုက်ကောက်မှာ အခန်းပြင်ရှိ လူများကိုသာ အာရုံစိုက်နေ့ရသဖြင့် ကိုရီရှိနေသည်ကို သိ မြဲမိခြင်း မရှိပေ။

‘ငါက မင်းကို အလကားနှိပ်စက်နေဘယ် ထင်လို့လားကွ ကလေးကစားသလို ငါ အလုပ်လုပ်နေတယ် ထင်လို့လား’

ရိုက်ကောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားရင်း ဒေါသသံနှင့် မေးနေသည်။ လက်စဲရှိ စာအုပ်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ပြန်ပြောသံ ကြားရသည်။ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မည်သူမည်ဝေဟု ကိုရီထင်ထားသည်မှာ မှန်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်မက ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး’ စိုးရိမ်စွာဖြင့် အသံတိမ် မိနှင့် မြန်မြန်လိုက်သူမှာ ဘူဆန်နီမိပ်ဖြစ်သည်။

ကိုရီက ကိုယ်ကိုရွှေ့ရပြန်သည်။ တံခါးခွက်ကြားမှချောင်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘူဆန်နီအား ဘူဆန်နီအား ရိုက်ကောက် မျက်မှောင်ကြွယ်ကြည့်နေသည်ကို ခဏ့ရသည်။ ဘူမကို မိုးရစ်၍ လက်မောင်းအား ဆုတ်ကိုင်ထားသူမှာ ဘူဆန်နီဖြစ်သည်။

ယမ်းတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဘူဆန်နီမှာ ယုန်သူငယ်ကလေးသွယ်ဖြစ်နေရှာသည်။ မျက်နှာက ဆွေးဆုတ်၍ ချက်ချင်းပင် ဗိုင်းဗုန်းလဲကျားဘာမဒယောင် ရှိနေသည်။ စာအုပ်

မုန့်တိုင်းကြမ်းကြမ်း နောက်ဆုံးနိန့် ၆၃

ကလေးမှ စာမျက်နှာကိုများပုတ်ဖတ်၍ ဖွင့်ချည့် ပိတ်ချည့် ထုတ်နေရာမှ ရိုက်ကောက် စာအုပ်ကလေးကိုလှည့် လှည့် ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဟားရိုးဒယ်သာ အသက် ၂၇ နှစ်၊ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်နေ့တွင် လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်မှုကိုကျူးလွန်၊ ဆို-ကေလီ အကျဉ်းအောင်တွင် တရားရုံးက ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့တွင် အပြစ်ဒဏ် ၁၀ နှစ်ကျခံရန် အမိန့်ချသည်။ ဝမ်းစုံ (၁)စကရပ်အောင်၏ အဆောင်၏ အမှတ် ၂၊ အခန်းဧကမူတ် ၂၄၃ တွင် အပြစ်ဒဏ် အကျခံလျက်ရှိသည်။

ရိုက်ကောက် စာအုပ်ကို ဘူဆန်နီအား ဝမ်းဒေသကန်အိ ထိုးပြလိုက်သည်။ ဘူမတူနှိပ်ခန့် နောက်ဆုတ်မိသည်။

‘က... ဇွေပြီလား၊ ငါ ဘာမှလုပ်မထားဘူးဆိုရင် ဒီလို သတင်းမျိုး ရထားနိုင်ပါ့မလား’

ဘူဆန်နီက တစ်စုန်းမျှ ပြန်မသိဘဲ ဝမ်းဒေသ ခါရှာသည်။

‘ဒါဆိုရင် မကောင်းပြီ’

ရိုက်ကောက် စာအုပ်ကို ကျစ်ကျစ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ‘မင်းဆစ်ခုခုဘာ စကားပေးကောင်း သတိထားပါ၊ ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် အလုပ်ပုတ်ဖတ်ဆိုရင် ဒီစာမျက်နှာကို ဆုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းအစ်ကိုအကြောင်းကို ဝမ်းဒေသကန် အပေါ်က ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ရှင်းတယ်နော်’ ရိုက်ကောက် ဝေးနှင့် မေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဘူဆန်နီက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဝမ်းဒေသ ညိုက် သည်။

၆၄ ထွန်းထင်း(မြန်မာမြန်)

ရိုက်ကာက အရုဒ္ဓိအား ကြည့်သည်။ အရုဒ္ဓိက ဘူဆန်နီက လက်မောင်းကိုကိုင်ထားသော လက်ကိုရုပ်၍ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဘူဆန်နီက လက်မောင်းကို ခပ်ဖုတ်ဖုတ်ရင်း ဖြူလျှော်သော မျက်နှာနှင့် ရိုက်ကာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အမိနီနီက နာခံရန် အသင့်စောင့်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ရိုက်ကာက တိုးရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်မရှိတော့ စိတ်မပူပန်သည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဘူဆန်နီကိုပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းဖက် မိန်းမဆိုးကလေး မဟုတ်လား ဘူဆန်နီ’
ရိုက်ကာ၏ လေသက် တိုးညှင်းနေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ဘူဆန်နီ၏ ပြန်ဖြေသံကလည်း တိုးတိုးညှင်းညှင်းပစ်သည်။

‘မိန်းမဆိုးလေးတွေကို ရိုသေကျိုးနွဲ့အောင် ဆုံးမပေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်က’

ဘူဆန်နီက အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေနေသည်။

‘ဘယ်လိုဆုံးမရတာမျိုးလဲ၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုဆုံးမရတာ’

ဘူဆန်နီ၏ ပြန်ပြောသံမှာ တိုးလွန်းလှသည်။ ကိုရီ ကြံမိရုံသာ ရှိသည်။

‘အပြစ်ပေးပြီး ဆုံးမရပါတယ်’

ရိုက်ကာက-ခပ်တိုးတိုးရယ်၍ လေကားဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဒါဆိုရင်လဲ အသင့်သွားပြင်ထားရင် ကောင်းမယ်’

ဘူဆန်နီ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဘူဆန်နီက ထွက်သွားပုံကို ဒေါသနှင့် အလိုမကျနိုင်မှုတို့ကို ရောယှက်ကာ ကိုရီ ကြည့်နေရသည်။ အာရုံကြောအေးလေးတို့က

သူ့အား ဤကဲ့သို့ စင်ရောက်ထားဆုံးရန် ထိရောက်သော လုပ်ဆောင်ချက်ထစ်ခုကို လုပ်ရန် ရိုက်ကာ၏ လှည့်ပစ်ထိညှစ်၍ ရိုက်ပစ်ရန် တောင်းဆိုလျက်ရှိသည်။ မပြစ်နိုင်သေးပါ။

သူ၏ ပူလောင်ပြင်းပြနေသောစိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။ ဘူဆန်နီအတွက် သူ၏ အရေးခြုံအဖြစ်ကို လှစ်ဖတ်၍ မပြနိုင်

သေးပါ။

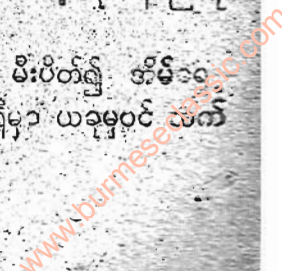
ဘူဆန်နီ ထွက်သွားပြီးနောက် ရိုက်ကာနှင့် အရုဒ္ဓိသာ ထိုင်နေရာတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

ရိုက်ကာက အရုဒ္ဓိအား မက်သီဘင်အကြောင်းကိုမေးသည်။

‘ငယ်တို့နှစ်ဦး၏ ပြောစကားအရ ဖဲလယာဉ်မှူးကြီး ပြန်မရောက်သေးသည်ကို ကိုရီ သိရသည်။ မက်သီဘင် ပြန်မရောက်သေး

ကြောင်း သိသည်နှင့် ရိုက်ကာမှာ ဒေါသထွက်လာသည်။ မက်သီဘင်သာ ဆေးကြောခင်လာလျှင်တော့ ဆုံးမရမည်ဟု ရိုက်ကာက ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ရိုက်ကာနှင့် အရုဒ္ဓိတို့က မီးပိတ်၍ အိမ်ခင်းတံခါးပေါက်ဆွဲ ထွက်သွားကြသည်။ ကိုရီမှာ ယခုမှပင် သက်ပြင်းချ၍ စိတ်သက်သာရာရမိသည်။

သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် ကိုရိုမာ စားပွဲဆီသို့ခပ်သွက်သွက် ပြန်သွားကာ ဖောက်ထွင်းခရ ကိုရိုယာများဖြင့် အဆွတ် ခေဘုခတ်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ပြန်လာသည်။ ရိုက် ကာနှင့် မြို့မှာ စကားပြောစနစ်ကြ သေးသည်။ အတန် ကြာမှ နှုတ်ဆက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

အခုမှပင် အခြေအနေအားလုံးအတွက် ကိုရို စိတ်ချသွား ရသည်။ ယနေ့သအတွက် သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မည်သူမျှမရှိပဲမိ ကြကြောင်း သိရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ မက်(ခ) ကတော့ သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကျေနပ်နေပေလိမ့်မည်။ ရိုက်ကာ၏အစီအစဉ် ပုံစံ ဟုကိုသည့် မက်(ခ) လေ့လာမိလျှင် မက်(ခ) မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို ကိုရို စိတ်ကူးကြည့်သည်။

ပြီးနောက် တိုးတိုးကလေး လေ့တစ်ချက်ချွန်ကာ စာကြည့် ခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ လသာဆောင်ရှိရာသို့ ညွှန်ခန်း အတိုင်း ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ သူ အခန်း တစ်ဝက်မှ အရောက်တွင် ဖုန်းက မြည်လာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများကို ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။ လသာဆောင်သို့ ပြေးရမည်လော၊ တံခါးနောက်ကွယ်သို့ မြွေကြာရမည်လောဟု စဉ်းစားလိုက် သည်။

အိမ်ရှေ့ အဝင်ဆောင်မှ ဘရူနို၏ခြေသံလေးလေးကို ကြား နေရသည်။

အပေါ်ထပ်မှ ရိုက်ကာ၏ အော်မေးသံကပါ ထွက်ပေါ် လာသည်။

လသာဆောင်ဘက်သို့ ကိုရိုပြေးသည်။ တံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထိုးထွက်သည်။ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် အခန်းမီးလင်းသွားသည်။ ဘရူနိုက စာကြည့်ခန်းဆီ ဆက်သွား သည်။ တံခါးပေါက်အနီးသို့အရောက် နောက်မှ ရိုက်ကာ ဝင်လိုက်လာ၍ ရယ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားကာမှ ကိုရိုက ကြိုးဆဲ၍ အပေါ်သို့တက်သည်။ အပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကြိုးကို ဆွဲတင်၍ သိမ်းလိုက်သည်။ နံရံကိုမို၍ စိတ်ကိုလျှော့ကာ စာကြည့်ခန်း လေပြည့်လေညင်း အထိအတွေ့ကို ခံစားနေလိုက်သည်။

သူ အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာကာ အဝတ်အစား ချွတ်သည်။ ကြိုး၊ သေတ္တာ၊ ကင်မရာတို့ကို သေတ္တာအတွင်းရှိ သို့၊ ဝှက်အ တွင် သိမ်းသည်။ အောက်မှ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရ သည်။ ရိုက်ကာက အပေါ်ထပ်ရှိ မိကန်နာကို အော်ခေါ် သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ တံခါး ဆောင်ပိတ်သံကို ကြား ရသည်။

မကြာမီမှာပင် အပြင်ဘက် ကားဂိုဒေါင်မှ ကားစက်နှိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုရိုက အိပ်ရာပေါ်တက်လှဲရင်း ဤသို့ ကသုတ်ကယတ်ဖြစ်ရန် ဖန်တီးလိုက်သူအပေါ် ကျေးဇူးတင်နေ မိသည်။ ပြဿနာကမူ မက်သီဘင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆေးခြေခံ ချူရင်း တစ်နေရာရာတွင်ပြဿနာပေါ်နေပြီလားမသိ။ ရိုက်ကာ ၏ ငွေကိုသုံးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသုတော်ဖြစ်ကြောင်း ပြခဲ့ပြီလားမသိ။ အနည်းဆုံးတော့ လူနှစ်ယောက် အိပ်ရေး မျက်ရန် ဖန်တီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

၆၈ ထွန်းထင်း (မြန်မာမြန်)

မက်သီဘင်ဆား နောက်တစ်နေ့ ထွေလျှင်တော့ ကျေးဇူး
တင်သည်အနေဖြင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံလိုက်ဦးမည်ဟု
ကိုရို တွေးကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ထွန်း (သုံး)

ဘူဆန်နီဆား ဆီးဘရစ်က ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်နေပုံကို
ရိုက်ကာ၊ ဝါနာ၊ မိကန်နာနှင့် ဘရန်နီတို့ဝိုင်းကြည့်နေကြောင်း
အိပ်မက်ဆိုးနှင့် ကိုရို အိပ်ထုမလန့်နိုးလာသည်။

သူ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်ငါးရီသာ
ရှိသေးသည်။ အိပ်မက်ကြောင့် လှုပ်ရှားရသော စိတ်နှင်ကိ
ဆား တည်ငြိမ်နေရန် ငြိမ်၍ လှဲနေလိုက်သည်။ ဘူဆန်နီ
အော်သံကို သူကြားယောင်နေဆဲ ရှိသေးသည်။

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်ပုံက တစ်အိပ်လုံး
ပျံ့တင်ပစ်သွားလား ထင်မှတ်ရလောက်သည်။ မဟုတ်သေး။
အသံက ဘူဆန်နီ၏အသံ မဟုတ်။ အသံက ပိုကြီး၍ ကျယ်

လောဝ်သည်။ ယောက်ျားကစီယောက်ဒါအသံမျိုး ဖြစ်သည်။
ဆိပ်ချင်စိတ်က လမ်းမိုးလာစဉ်မှာပင် ထိုအသံကို သူကြားဖူး
ကြောင်း အသိစိတ်က လှုံ့ဆော်လျက်ရှိသည်။

သူ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။
နောက်တစ်ကြိမ် အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်မှာ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ
ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသို့ နေပူချိန်ကတိုးဝင်လျက်ရှိသည်။ ခုတင်
ပေါ်မှဆင်း၍ ချေချိုးခန်းသွားရာလမ်းရှိ ပြတင်းပေါက်များ
ကို ဖွင့်သည်။ ညက အိပ်မက်ကိုမေ့နေပြီဖြစ်သော်လည်း အော်
သံကိုတော့ သတိရနေဆဲပင်ရှိသေးသည်။

ထိုအသံမှာ သူကြားဖူးသော အသံဖြစ်သည်ကတော့ ယေ
ချာသည်။ မည်သို့မဆိုအသံ ဖြစ်သည်ကိုမူ သူ မဝေခွဲနိုင် ရှိနေ
သည်။

ဦးနှောက်၏အသိထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုအသံကစွဲနေဆဲ
ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ထိုအကြောင်းကို
သူ ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် အိပ်မက် မက်ခဲ့သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ ညက ကြားရသောအသံမှာ အိပ်မက်မှ
ဗျာဏ်ပါလေစေဟူ သူ သံသယဝင်နေသည်။

သူ အိပ်မက်ဆိုးနှင့်လွန်နိုးဖူးသော နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ
လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ရှေးနှေးထဲတွင်စိမ်ရှင်း ထိုဝေဒနာကိုခံစားခဲ့ရစဉ်က သက်
သာမှု ပြေပျောက်ခဲ့ပုံကို တွေးမိသည်။ ကနေဒီလုပ်ကြံခံရပြီး
နောက်တစ်နှစ် ဒါးလက်(၈)မြို့တွင် အမုန်းတရားနှင့် အပြစ်
တရားတို့ကို ရောယှက်ပြီး သူ ခံစားခဲ့ရသည်။ ဂျက်ရွတ်နှင့်

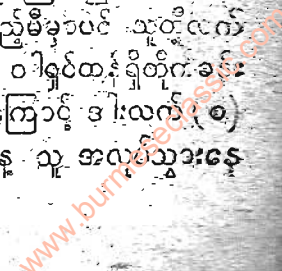
ကနေဒီ လုပ်ကြံမှုက အစပြတ်သွားသည်တိုင်အောင် ထိုအချိန်
က စုံစမ်းစစ်ဆေးစရာ များစွာကျန်နေသေးချိန် ဖြစ်သည်။
ကောလာဟလများ၊ တန်ပြန် ကောလာဟလများ ပြည့်လျမ်း
နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ပစ်ခတ်မှု၊ သတ်ဖြတ်မှုများက ကုမဂ
သည့် ရောဂါဆိုးတစ်ခုနယ် ဒါးလက်(၈)မြို့အားလွှမ်းခြုံထား
သည်။

ထိုကိစ္စမှာ ကနေဒီလုပ်ကြံခံရမှုနှင့် သက်ဆိုင်နေသလော့
ကတော့ဆတ်ပြည်နယ်၏သဘာဝအတိုင်း ပစ်ခတ်မှုများ ထိုးစ
နှမ်းဖြစ်နေသလော့ဟု နားဖြောင့်ချန် ကိုရီအား တာဝန်ပေးခဲ့
သည်။

ကတော့ဆတ်ပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ကာ ထိုကိစ္စအားစုံစမ်း
စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပေါ်လာနှင့် ကိုရီတို့ ဆုံမိ
ပြသည်။

ရွှင်ပျသောမျက်နှာ ကြည်လင်သော မျက်စူးမြာမြာနှင့်
ရွှေရောင်ဆီပင် ပိုခံရှင်မလေးပေါ်လာမှာ သူနှင့်တွေ့ဆုံစဉ်က
အသက် (၂၄)နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ တရုတ်ဘူမိမျက်စူး
နှင့် ပြည့်စုံနေပြီး အဝကြောင်ပေ၍ ရှာနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ပေါ်လာနှင့် ကိုရီတို့ဆုံမိကြသည်။

တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ပြီး တစ်နှစ်မျှ မပြည့်မီမှာပင် သူတို့လက်
ထပ်လက်ကြသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက် ဝါရှင်ထန်ရှိတိုက်ခင်း
တွင် သူမ မနေလိုဟုဆိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါးလက်(၈)
တစ်လထာ ပြန်နေကြသည်။ တစ်နေ့ သူ အလုပ်သွားနေ
သို့ ပေါ်လာ အပြင်ထွက်လည်သည်။

၇၂ ထွန်းထင်း (မြန်မာပြန်)

ကားစက်နှိုးလိုက်သည်နှင့် ပူးပေါင်းကွဲကွာ သူမကိုယ်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုပူးပေါင်း ကိုရီအား ရည်ရွယ်ချိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်၏ ထူးချွန်မှုနှင့် ကြေကွဲမှုမှာ ကိုရီအား နှစ်အတန် ကြာမျှ ငဆင်ကတည်းကမရ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူ၏ ဆွေးအေးအေးမူးမူးတီးမူးများက ထိုကတည်းက အပေါ် ကျရောက်ခဲ့သည်။ တစ်မြို့လုံး အုတ်အော် ဆောင်းတင်းဖြစ်အောင် အလက်အေးခဲ့သည်။ ထို့အတွက် အူတာဝန်မှ ဖယ်ရှားခံရသည်။

ထို့နောက် သူ၏တုံ့ပြန်မှုအတွက် လျှို့ဝှက်နေရာပေးလာ သူ့မှာ မက်(ခ)ဝလာပင် ဖြစ်သည်။

သူ အခဲတွေးစများကို ဖြစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရေချိုးလေ့လာတွေးမှ ဖျက်လိုက်သည်။ ကစီကိုယ်လုံးကို မျက်နှာထက် ပဝါနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်ကိုထိန်းရသည်။ အတိတ်၏အရိပ်နှင့် ဆီပိတ်ဆိုးများကို အတင်းပျောက်ရသည်။ သို့နောက် အစီနှင့် ဘေးဒီးဘီရယ်၊ ကွင်းစစ် ဒီနပ်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်ကာ အေးမြသည့် ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မနက်ဝန် စားပွဲရသည့်ကြီး၏ ထိပ်တွင် မက်သီဘင် တစ်ယောက်သည်သာ ဆိုက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ပုဆောင်းပုဆောင်း မျက်လုံးတို့က နီချိမ်းနှင့် ဖြစ်သည့်ကော်ဒီခွက်ကြီးကြီး၏ လုံးကိုသာ ကိုင်ထားသည်။

ကိုရီက မက်သီဘင်ဘေးတွင် ဝင်ဆိုင်ပြီး ကော်ဒီခွက်

မုန်ကိုယူပြီးမှ မက်သီဘင်က မျက်လုံးပြူး၍သာ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားပုံက အခဲအော်ဆိုးနေပြီပဲ’
ကိုရီက ပြောလိုက်သည်။
‘ခေ့ကံထားစမ်းပါ’

မက်သီဘင် ဘာမျှ ဝရံစိုက်ပုံနှင့် ပြန်ပြောသဖြင့် ကိုရီ ပြုံးမိသည်။

‘ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲလှည့်နေဖို့ကောင်းတယ်’
ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နေ့ဆယ်စာအစီအစဉ်မှာ မြန်မာ့ထုတ်
ထာလိပ်မယ်လို့ ပါနဲ့က ပြောကတားတယ်’

‘ဗျာ... ဒီပုံပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ပြေးလမ်းပေါ် ကိုခင်ဗျား
ဆင်းနိုင်ရင် ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ’

မက်သီဘင်၏ မျက်နှာက ဒေါသရိပ် ဖျက်သန်းသွား
သည်။
‘ဒီမှာ ဆွဲစန့်ချင်း၊ ကျုပ်က သောက်ရှူးဘတ်(စ)ကား
မောင်းသမား မဟုတ်ဘူးဗျာ ဒါချိုးတွေ ရိုးနေပြီ’

မက်သီဘင်က ဒေါသကကြီး ပြန်ပြောသည်။
ကိုရီက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

‘အေးသေ ကျွန်တော် အပူနဲ့ မပါဘဲ ခင်ဗျားဘာသာ
နုတ်သမီးလေးတွေဆီ သွားပြီ အဆင်မပြေလို့ပြေးလာခဲ့တဲ့ ယောက်
ယောက်ကိုတွေ့ရ ဝိုက်ကာ သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းပါလားမယ်’

မက်သီဘင် ကော်ဒီနှင့် ပက်လိုက်တော့မည်ဟု ကိုရီထင်မိ
လိုက်သည်။ ဆိုသော် မက်သီဘင်၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်က

ပျောက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရယ်လာသည်။ စိတ်ညစ်
သည်များ လွတ်ပြယ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

‘သိပ်ရယ်ရတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ မနက်စာ
အထူထူ ဝေခဏလာစားဖို့ ကောင်းတယ်’

မက်သီဘင်က ပြောရင်း ရယ်နေပြန်သည်။ အတော်ပင်
စိတ်ရွတ်လေ့ရှိသည်။

‘အဲဒီကို ခင်ဗျားရောက်သင့်တယ်ဗျ၊ ပျော်စရာကြီးပဲ’
မက်သီဘင်က မနေညက သူသွားခဲ့သောနေရာကိုရည်ရွယ်
၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောရင်းက မက်သီဘင်က ရယ်နေပြန်ရာ ကိုရိုက ထည်းခဲ
ပြီး စောင့်နေရသည်။

‘ခင်ဗျားကို လာခေါ်တော့ ရိုက်ကာ အတော်ကို ခေါ်
သူပုန်ထနေတာ’

မက်သီဘင်က အရယ်ခပ်၍ ကိုရိုအား အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
ကြည့်သည်။

‘ဟာဗျ၊ ရိုက်ကာက လိုက်ခေါ်တယ်ဟုတ်လား၊ မဟုတ်
သေးပါဆူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်ထည်း ပြန်
လာတခုပါ၊ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အညံ့ဆုံးဆေးကို သုံးခဲ့
ရတာပဲ ချေးမသားတွေက ဘိန်းဆီထုတ်ထားပုံကယ်’
မက်သီဘင်က ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်များသွားပြီ၊ မနက်နစ်နာရီကြီး အိမ်က
ထွက်သွားတော့ ခင်ဗျားကြောင့်လို့ ထင်နေတာ’

‘ကျွန်တော် ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နာတော်
ထားတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ဝါနာကို သွားခေါ်ဖို့ မိကန်နာ
မိက ကျွန်တော် ဆီကို ဖုန်းလာတယ်၊ ရိုက်ကာနဲ့ တွေ့ချင်
တယ်ဆိုတော့ မအားဘူးလို့ပဲပြောတယ်’

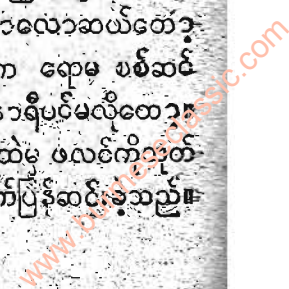
ကိုရိုက မထူခြားသလို ပခုံးတွန်းပြီး စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းသည်။ မက်သီဘင် ကော်ဖီဒောက်ပြီး ထွက်သွားချိန်
ထိ ဟိုဟိုဒီဒီစကားများကိုသာ ခပြောနေခဲ့သည်။

မကြာမီ မိကန်နာရောက်လာသည်။ ရိုက်ကာအား မတွေ့ရ
မပြင် မေးကြည့်သောအခါ သူမ မျက်နှာထား ပြောင်းသွား
သည်။

‘ညနေအထိ မစွတာ၊ ရိုက်ကာ အလုပ်များနေလိမ့်မယ်၊
အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ ဆီကို ကျွန်မ အကြောင်းကြား
စားပါမယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ကိုရိုက ပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ရိုက်
ကာ၏ အခန်းသို့သွားသော ဧကန်လမ်း၌ ခြေစုမ်းတုန်သွား
သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဘုဆန်နီရိုပေလိမ့်မည်။ ရိုက်ကာမပါ
နိုင်ပါသည်။ ဤကိစ္စသည် သူနှင့်မဆိုင်။ လောလောဆယ်တော့
သူနှင့် မဆိုင်သေး၊ အဓိကအရေးကြီးသည်က ရောမ ပစ်ဆင်
ရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးသည် ၄၈ နာရီပင်မလိုတော့
အခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ ကင်မရာထဲမှ ဖလှော်ကိရိတ်
သည်။ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ပြီး အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

၇၆ ထွန်းလင်း၊ ပြန်မာပြန်

အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ သူ လျှောက်သွားစဉ် မိကန်နာ နောက်လာသည်။

‘နေ့လယ်စာကို တစ်နာရီမှာ စားပါလိမ့်မယ်’

မိကန်နာက ကိရိကို ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ လေသံက ခေဖာရှေ့လှုပ်ပါ။ အဆက်မပါသလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ’

ကိရိက ပြောရင်း အပြစ်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

သူမက ကိရိထွက်သွားသည်ကို ခရိတ်မသွန်ကြည့်နေသည်။ တံခါးပိတ်သည်နှင့် ဖုန်းရိုရာချို့သွားသည်။ အိမ်တွင်းပြောဖုန်း ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ရိုက်ကားအသံကို ကြားသည်နှင့် သတင်းပို့သည်။

‘အမေရိကန်ကို ထွက်သွားပြီ၊ မက်သီဘင်ကော့ပဲ’

‘ကောင်မလေးကော့’

‘အိပ်နေတုန်းပဲ၊ အောက်ဆုတ်ကို အစားလားလိမ့်မယ် ထင်မထင်ဘူး’

‘ကောင်မလေး၊ မင်း တို့ဆီကိုလာခဲ့ရင် ကောင်းမယ်’

ရိုက်ကားက ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

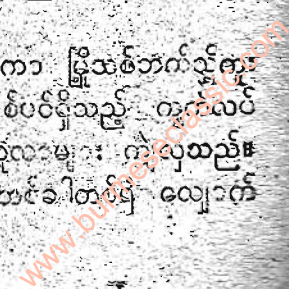
သူမကလည်း ဖုန်းထုတ်ချ၍ ဧည့်ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ အတွင်းတွင်ကား မည်သူမျှမရှိ။

သူမက တံခါးကိုပိတ်၍ တစ်ဖက်ထိပ် နံရံရှိ စာအုပ်စင်သို့ သွားသည်။ ဝေ့နတ်ပစ်ခန်းသို့ဆင်းရာ လှေကားပေါ်လာမည့် ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ အောက်ခန်း၌ နာကျင်၍ ညည်းတွားဆဲ အော်ဟစ်သံကို ရုတ်ခြည်း ကြားလိုက်ရသည်။

သူမကရပ်ကာ အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများ စတော့က်ပြောလောသည်။ အသံတစ်ဖန်ပေါ်လာပြန်သည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သူမပြုံး၍ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ နေ့ခင်းမှ စာအုပ်စင်က တိတ်ဆိတ်စွာ မြန်ပိတ်သွားသည်။

ကိရိက မြို့ဟေခင်းထဲတွင် အတန်ကြာ လျှောက်သွားနေသည်။ မကြာခင် အိုင်ပြတင်းပေါက်သို့တွင် ရပ်ကာ နောက်သို့ အကဲခတ်သည်။ လမ်းကြိုလမ်းကြားများ ကြားတွင် ဤပုံစံအတိုင်း တစ်နာရီမျှကြာအောင် လျှောက်သွားအပြီး၌ သူ့နောက်က နောက်ပယ်ခင်ခံလိုက်သူမရှိကြောင်း သေချာသွားသည်။

‘ကာဘက်’လမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကာ မြို့တစ်ဘက်သို့ သွားသည်။ ပြင်ဆင်ပုံစံ ရင်ပြင်များ၊ သစ်ပင်ရှိသည့် ကွက်လပ်များသို့ ရောက်လာသည်။ လူသွားလုံလောက် များ ကိုလှသည်။ တစ်ဖောက်စ နှစ်ဖောက်စဆီသို့ လှည့်ခါတစ်ချိန် လျှောက်

၅၇ ဟူးလင်း (မြန်မာပြန်)

သွားသည်ကို တွေ့ရသည်မှလွဲ၍ လူများများစားစား မတွေ့
ချိခေပုရာ ရင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ဆ
သွားပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် အများသုံးတယ်လီဖုန်းရုံက
များရှိကြောင်း သူ သိထားသည်။

သူ့ ကိုယ်သူ့ ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လမ်းဘေးကော်ပီ
အနီးတွင်ရပ်ကာ မုန့်မှတဆင့် နောက်သို့အကဲခတ်သည်။
ကျေနပ်မှု ဖုန်းရုံသို့ဝင်ပြီး ဟင်နီဗင်၏ဟိုတယ်သို့ နှိန်းဆ
သည်။

ညွှန်ကြားစားပွဲမှ ဖုန်းကိုင်သည်။ ဟင်နီဗင်၏ အခန်းနံပါတ်
ကို ပေးလိုက်သည်။ နှစ်မိနစ်တိတိစောင့်ပြီးမှ အခန်းသို့
ခေါ်၍မရကြောင်း စိတ်မပါသလို အဖြေကိုရသည်။

ဖုန်းရုံမှထွက်ကာ ချီခေပုရာရပ်ပြင်သို့ ပြန်လျှောက်သည်။
ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ၊ ဈေးဝယ်သူများ၊ လမ်းသွားလာ
လာများကြားတွင် ဝင်ရောက်လိုက်သည်။ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်
လျှောက်ပြီးနောက် ဖုန်းရုံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဟင်နီဗင်
သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ အခန်းတွင် မရှိကြောင်း၊ မနက်ကတ
က ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ကြောင်း ဟိုဘယ်မှ ပြန်
သည်။

ကိုရီက ကျိတ်၍ ဆီရေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ် တစ်ခ
ငါးမိနစ်မျှ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်။ စစ်ဆင်ရေးက တပြည်းပြ
နီးကပ်လာပြီး သူ့ရထားသော အချက်အလက်များကို ဟ
ပင်ထံ အချိန်မီသတင်းပို့ဖို့ လိုအပ်နေသည်။ သို့သော်

မတတ်နိုင်တော့။ သူ ဟင်နီဗင်ကို တွေ့အောင် ဝန်ထမ်း
မည်။

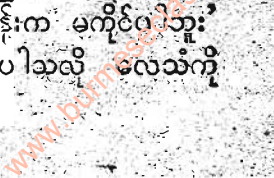
ထူက တီယာအေးအေးကိုသောက်ရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်
သည်။ သည်မှာ ခဏတော့ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်။ နာရီကို
ကြည့်လိုက်ရာ အချိန်က မုန်းလှဖြစ်နေပြီ။ နံနက်စာအမိ တစ်
နာရီအရောက် ပြန်လာမည်ဟု မိသနားနာကို သူပြောခဲ့ကြောင်း
အမှတ်ရသွားသည်။

သူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။
ဟိုဘယ်မှ ဟင်နီဗင် ခွာခြင်းသည် အရေးကြီး၍ ယာ ဖြစ်
မည်။ သို့သော် ဤအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ပြန်ရောက်သင့်
သည်။ ကိုရီက တီယာအေးကို ပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။
လိပ်ခုံးမိုး ငါးခုပါသော ဒေါ်မားဒီဒီပထမကျောင်းဘက်သို့
သွားသည်။ ထိုနေရာရှိ ဖုန်းရုံများတွင် လှည့်လည်လှည့်လည်
ခဏမျှစောင့်ပြီး ဖုန်းရုံတစ်ခု၏ တံခါးကို ခေါက်သည်။

အမည်းထောင် ခေါင်းမြီးဖြူ ဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ သူမ၏
ဆဝယ်သရာ ဇာတ်ကြောင်းတစ်ပြနေပုံကို အဆုံးသတ်စေလိုက်
သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း ဖုန်းရုံ
ထဲမှ ထွက်ပေးသည်။

ကိုရီ ဖုန်းရုံထဲသို့ အလျင်အမြန်ဝင်လိုက်သည်။ အတွင်းသို့
ရောက်သည်နှင့် ဟင်နီဗင်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။

'အော့ရီးပဲရှင်၊ မစွဘာ ဟင်နီဗင်ရဲ့ ဖုန်းက မကိုင်ဝါသွား'
တစ်ဖက်မှ ညွှန်ကြားရေးမ၏ စိတ်မပါသလို လေသံကို
ကြားရသည်။ သူ စိတ်မရွံ့ချင်တော့ပေ။

‘နော့ဦး၊ အဲဒါက တယ်ထိုသဘောလဲ၊ ဟိုတယ်မှာ သူ
ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား’

‘ခဏလေးရှင်’

အသံတိတ်သွားသည်။ ဖုန်းထဲက ပြန်ရန်သော တံငွေတူလေး
ကိုသာ ကြားနေရသည်။ ဖုန်းစောင့်ရင်း အလိုမပြည့်နိုင်မှုက
ထဲထဲလားသည်။ အိမ်ထဲထဲ ပကင်ဂျီလျက်နှင့် ရိုက်ကား၏ အိမ်
သို့ သူလုံးဝမပြန်လိုပါ။ ညနေဘဝ ပြန်ထွက်ရမည်။ ဝန်း
လည်း သည်အချိန်ဆို ပြန်ရောက်နေမည်။ ဟင်နီဗစ်နှင့် ဝေ
ရန် ချိန်းဆိုရေးမှာ အတော်ပင် စွန့်စားရာ ရောက်မည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးအသံပြန်ပေါ်လာသည်။

‘ဟိုတယ်မှာ ဟင်နီဗစ် ရှိမနေပါဘူးရှင်’

‘သူ ကာမှာထားခဲ့သေးလဲ’

‘ဘာမှ မမှာခဲ့ပါဘူးရှင်၊ လူကြီးမင်းရဲ့နာမည် ပြောထား
ခဲ့ရင်တော့...’

တိုရိုက တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီး၏ စကားမဆုံးမီ ဖုန်းက
လိုက်သည်။ ဖုန်းရံထဲမှ ထွက်သည်။ ပြန်သွားသည့် အထဲ
ကားအစီစီပေါ် တက်၍ ရိုက်ကားအိမ်သို့ မောင်းနှင်ခိုင်းလို
သည်။ သူ့အတွက် အခြားနည်းရွေးစရာ မရှိတော့၊ နေ့လ
စာ စားပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ရမည်။ သို့သော်
အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
အပြေများကိုသာ ရလာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်ညက ကင်မာအကလေးကို အသုံးပြုခွင့်ရရန်
နီဗစ် ပျော်လင်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ယခုမုက်တို့ ဟိုတယ်

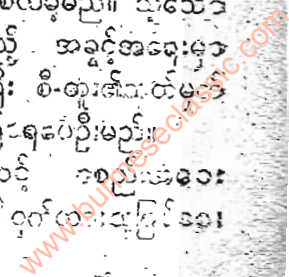
ဟင်နီဗစ် ဧကန်နေရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အလွန် အရေးကြီး
သော ကိစ္စကြောင့်သာ ဟိုတယ်မှ ထွက်ချင်ထွက်ရမည်။ တော်
ရုံတန်ခိုက်စွနှင့်တော့ ဟင်နီဗစ်ဟိုတယ်မှ ထွက်စရာအကြောင်း
မရှိ။ ဟိုတယ်မှ ထွက်သည်ဆိုလျှင်လည်း မည်သည့်အချိန်တွင်
ပြန်ရောက်မည်ကို ဟိုတယ်တွင် မှာထားသင့်သည်။

ယခုတော့ ဟိုတယ်တွင် ဟင်နီဗစ်လည်း မရှိ၊ မည်သည့်
သတင်းမျှလည်း မထားရစ်ခဲ့ခြင်းသည် အလွန် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်စရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သိရုံသို့ ဖုန်းဆက်ရန်
စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးများကို ချက်ချင်းပယ်
ပျောက်လိုက်ရသည်။

အယ် လ်ဂျီးယား သံရုံးတွင် အက်(ဖ) ဘီအိုင်၏ ပုံဆေး
အဖွဲ့ မရှိ။ သံရုံးဝန်ထမ်းတို့သာရှိသည်။ သံရုံး ဝန်ထမ်းတို့
သည်လည်း စိတ်အဖွဲ့ဆိုသည်ကို ကြားဖူးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။
သူအိမ်ကိုသာပြန်ခဲ့ရသည်။ စိတ်တထင်ထင် ဖြစ်နေရသည်။
အိမ်နှင့် ပိုနီးလာလေလေ အခြေအနေကို ပို၍ စိုးရိမ်လာလေ
လေ ဖြစ်သည်။

ဤဖလင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူယုံကြည်နိုင်သူမှာ သံအမတ်ကြီး
ဆိုမဟုတ် ကဝေမအတွင်းဝန်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော်
ထိုသူနှစ်ဦးထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးမှာ
နည်းလှသည်။ သူ၏အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြပြီး စိ-စူး၏ထံမှ
ချက်နှင့် ဦးစားပေးအဆင့်ကိုလည်း ပြောရပေဦးမည်။

ယိုသို့ လုပ်နိုင်သည့်တိုင် ထပ်သီးအောင် စာညှိအရေး
ခေါ်ရေးလေည်း မလွယ်။ သူ့အား လိုဂျက်ထဲသို့ပြင်ခဲ့။

၈၂ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

မဖြစ်စေ သူ့အား သံခုံးသို့ လာရန်သာ ခေါ်လိမ့်မည်။
ဤနှစ်မိနှစ်အတွင်း ကိစ္စကို ရိုက်ကာမသိသည့်တိုင် ယခုကဲ့သို့
လူ့ကောင်းပကတိတော့ သူ့ရဲ့နှိပ်စာတည်းမည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်ရှေ့တွင် ကားခရီးပေးပြီး ဆင်းလိုက်ရာ အိမ်တံခါးကို
ဘဝရဲ့ လာဖွင့်ခဲပေးသည်။ ကိုရိုက ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ သူဝင်သွားချိန်တွင်မက်သီဘင်နှင့် ဝါနာ
တို့ စားနေနှင့်ကြပြီးဖြစ်သည်။ ဝါနာမှာ ထမင်းတစ်ပန်းကန်
နှင့် အမဲသားဟင်းကို အားရပါးရ စားနေသည်။ သဲကန္တာရ
ထဲတွင် အတော်ပင် ငတ်ပြင်ခဲပုံ ရသည်။

ကိုရိုထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိကန်နာ ကမ်း
ဇပေးသည့် ပန်းကန်ကို ကိုရိုလှမ်းယူသည်။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက
ကိုကြည့်ရသည်မှာ မက်သီဘင်၏မျက်နှာသည် အတော်ပင်
မကြည့်မသာဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ
မက်သီဘင်ကို ရွှင်ပျစွာ ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲဗျ’
ကိုရိုက ခပ်ရွံ့ရွံ့ကလေး မေးလိုက်သည်။

မက်သီဘင်က မဖြေ၊ ဝါနာကိုသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ပန်း
ကန်ပြားသက် သုံးလက်မအကွာတွင် ခေါင်းထားကာအဆက်
မပြတ်စားနေသည့် ဝါနာက ကိုရိုအား ခေါင်းအနည်းငယ်
မော့ကာကြည့်သည်။ ကိုရို၏ အမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့
သယောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ဝါနာက ဝင်ဖြေသည်။
‘ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီပဲ’

ထမင်း ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရိုက်ကာနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား’

ကိုရိုက ဝါနာ၏အေးစက် စက်အကြည့်ကို ရရမစိုက်ဘဲ
မေးလိုက်သည်။ ဝါနာက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ရင်တုန်စရာအဖြစ်ကို သိပြီးရောပေါ့’

ဝါနာက ကိုရိုအား အံ့ဩသလိုကြည့်သည်။

‘ရင်တုန်စရာ ဟုတ်လား’

ဝါနာက ဘာမျှမဆိုသလို မေးလိုက်သည်။

‘အစီအစဉ်အသစ်ကိုလေ့’

ဝါနာမှာ ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရှိသည်။ မထူး
ခြားသလို ပခုံးကို တွန်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ မြန်လေ ကောင်း
လေပဲ’

ဝါနာက ထိုကိစ္စကိုဆက်မပြောလိုတော့ဟန်နှင့် ဆက်စား
သည်။ မက်သီဘင်က ထမင်းကိုလက်စသတ်ပြီး ထရပ်သည်။

အားလိုက်ဦးမည့်ဟုဆိုကာ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားသည်။
ကိုရိုက မက်သီဘင် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

နှင်း၏မျက်နှာအားက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ဝါနာ သဲကန္တာရထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့မည်။ ထိုအပြန်မှာ
မက်သီဘင် မနှစ်သက်နိုင်သည့်ကိစ္စမျိုးသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုရို
မှတ်ချက်ချမိသည်။

‘ခဲလဲယာဉ်ပြေးလမ်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီလား’

ကိုရိုက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မေးလိုက်သည်။

၈၄ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ဝါနာက စားနေရာမှ မျက်နှာမပေဘဲ ခေါင်းသာညှိတ် ပြသည်။

‘အာရပ်တွေကော’

ဝါနာ အစားက ရပ်သွားသည်။ ကိုရီအား တစ်ခဏမှ ကြည့်ကာ ဘီယာခွက်ကိုယူသည်။ ဘီယာခပ်များများကိုမေ့ ချပြီး ကိုရီအား မမှိတ်မသန်ကြည့်နေသည်။

‘သူတို့ကို ဝေပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပြီ’

‘သူတို့ အာချောင်လာရင်ကော’

ဝါနာက မီးစပ်ကိုလက်ခံနှင့်သုတ်၍ ထရပ်သည်။ တံခွေ ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကိုရီထိုင်နေသော ကုလား ထိုင်နောက်မှ ဝါနာ ပြတ်ကျော်စဉ် ကိုရီက ဝါနာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဒေါသကိုမပေါ်လွင်စေရန် ချွတ်တည်းထားသည့် မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်မေးနေတယ် ဝါနာ’

‘အာရပ်တွေကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပါ’

ဝါနာက ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောသည်။

ကိုရီက မကျေနပ်သလို ဝါနာကို စိုက်ကြည့်သည်။

‘ဒါဟာ ရိုက်ကာရဲစိတ်ကူးလား၊ ခင်ဗျားရဲစိတ်ကူးလား ကိုရီက တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် မေးလို သည်။’

ဝါနာက လက်ကို ရုန်းဖယ်သည်။ ဒေါသရိပ်က လွင်လွင် မျက်လုံးအစုံဝယ် လက်ခွန် ကောက်ပသွားသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် ကကျိုး ရှိကထက် အန္တရာယ်ရှိတာက ပိုနေပြီ ကိုအမေရိကန်’

ဝါနာက လေအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ကိုရီက မျက်နှာအမ်းဆိုး ထရပ်သည်။ ဝါနာက အာရပ် များကို ဝစ်သက်ခံမည့်မှာ သေချာနေပြီ။ အလုပ်ပြီးပြီးချင်း ကိစ္စတိုက်ပစ်ရမည်။ ကိုရီ တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် ဆူပွက် လာသည်။ ကိုရီ၏မျက်နှာထားကိုကြည့်ကာ ဝါနာ၏မျက်လုံး က ပြူးကျယ်သွားသည်။ လက်ကလည်း ဘယ်ဘက်ရင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

‘လုပ်လိုက်လေ ဝါနာ၊ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်းပါ’

ဝါနာလက်က ငြိမ်သွားသည်။

‘ဒါက ဘာသဘောလဲ ကိုရီ’

‘ဝါနာက အမှန်ပင် ကြောက်ရွံ့စွာ မေးလာသည်။’

ဒီအာရပ်တွေဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဘာအရေးစိုက်စရာ ရှိလို့လဲ ကိုရီ

‘သူတို့ဟာ လူတွေဗျာ၊ ကုလားအုတ်တွေ မဟုတ်ဘူး’

အဒီတော့

ဝါနာက မကျေညက်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူမည်သည့် နေရာသို့ရောက်နေကြောင်း၊ မည်သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြောင်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ် သတိပေးကာ ကိုရီက ဒေါသကိုထိန်းချုပ်နေ ရသည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ပြုံးကလေး ဘဲသံပြုံးကာ စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

အာရပ်လေးယောက်တော့ ဝါနာလက်ချက်ဖြင့် သဲကန္တာရထဲတွင် အသက်ပျောက်ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုရီ အတိအကျ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ နားလည်ဖို့မလွယ်အောင် ရူးမိုက်တဲ့ လူပဲ။ အရာရာကို ကျည်ဆန်နဲ့ချည်း ပြေရှင်းနိုင်ဘယ်လိုချည်း ထင်နေတယ်။ မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါဆိုတဲ့ကာလကို ခင်ဗျား စေ့နေထယ်’

‘သူတို့ကို ဒီအတိုင်း လွတ်သားခဲ့ရင် သုံးလေးရက်ကြာမှ အယ်လ်ဂျီးယားကို သူတို့ပြန်ရောက်ကြမှာ။ အဲဒီအချိန်ဆိုမှင် ကျန်တော်တို့ကစလဲ ပြတ်နေပြီ။ ခုဆော့ ဒီမြို့မှာ လူလေးယောက် ပျောက်နေပြီ။ ပျောက်တဲ့လူတွေကို လေယာဉ်ပြေးလမ်းအနီးမှာ တွေ့ကြရင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

ကိုရီက ရှင်းပြနေသည်။
‘မကြောင်စမ်းပါနဲ့။ အဲဒီ နေရာဟာ လူသူ မရောက်တဲ့ နေရာပဲ။ သူတို့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုတာ အပုံတစ်သန်းပုံ တစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိတယ်’

ဝါနာက စိတ်ချလက်ချပြောနေသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်။ မိန်းမနဲ့ မိသားစုဟေ့လဲ ရှိနိုင်တယ်။ သူတို့သွားမယ့် နေရာကို ကြိုဆိုပြီး ပြောခဲ့တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တာတွေ အများကြီးပဲ’

ဝါနာက ခေါင်းမာစွာပင် ‘ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို လိုက်ရှာကြမှာမဟုတ်ဘူး ကိုရီ’

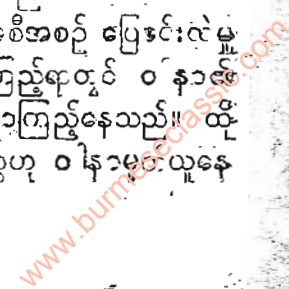
‘ခင်ဗျားဟာ အတော်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့လူပဲ ဝါနာ။ ဇာတ်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဖုတ်ကောင် တစ်ကောင်လိုမျိုးပဲ။ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားသေသွားရင် ဝမ်းနည်းမယ့်လူဆိုလို့ ခင်ဗျားငွေတွေ အပ်ထားတဲ့တစ်ကမ္ဘာ မန့်နေကျာပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကလွဲရင် တစ်လော့ကလုံး ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမသိတာ ပြသနာပဲ’

ဝါနာက ကိုရီအား ‘ငြိမ်၍ အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။
ချက်နုထားက ‘မည်သည့်ခံစားမှုကိုမှ မပေးပြီ။ ထိုနေ့က အပေါ်အင်္ကျီအောက် ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ်မှ သေနတ်ကို လက်ညှိုးနှင့်ပုတ်ပြသည်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုရီ၊ ဒီအတွက်ပဲ ခင်ဗျား စိုးရိမ်စရာရှိပါတယ်’

‘ပါနာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကိုရီမှာသာ မှာမန်လူမျိုး၏ စိတ်ဓာတ်မယ်မီးယိုင်ပုံကို သဘောပေါက်သွားကာ ကြက်ဆီးထရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝါနာသည် ရှင်ခုန်ရသည့်တိုင် တည်ငြိမ်လှသည်။ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သည်။ ခက်ခဲ၏ အမြင်အတိုင်း ခိုက်ကာအား ဟန့်တားရေးအတွက် ဝါနာအား ရှင်းရမည်ဆိုလျှင် အတော်ပင် သတိထားရပေလိမ့်မည်။

ကိုရီက အချိန်ယူစဉ်းစားနေသည်။ အစီအစဉ် ပြေစင်းလဲမှု အကြောင်း သိမသိ ဝါနာကို မေးကြည့်ရာတွင် ဝါနာ၏ ထူးခြားစွာတုံ့ပြန်မှုကို စဉ်းစားအဖြေရှာကြည့်နေသည်။ ထိုကားကို သူ မေးလိုက်စဉ်က အခြားကိစ္စဟု ဝါနာမှတ်ယူနေမျိုးရှိကြောင်း သူ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဝါနာ၏မျက်နှာထားကို ပြန်တွေးမိလေလေ ထိအချက်က ပေါ်လွင်လာလေ ဖြစ်သည်။ သူ့ခမေးသည့်စကားကို ရှေ့လေ ယာဉ်နှင့် ပတ်သက်သော အခြားကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်မည်ဟု ဝါနာ မှတ်ယူနေပုံရသည်။ အခြားကိစ္စတစ်ခုခု အကြောင်း ဆိုလျှင် အကယ်ကိစ္စဖြစ်မည်နည်း။ တစ်ခုခုသော ဖြစ်နေပြီ။ ရိုက်ကားမရှိခြင်းက ဆိုအတွက် အခြေဖြစ်နိုင်သည်။

ဖာနေနံနက် နှစ်ချက်တီးအချိန်က ဖုန်းသံသဖြင့် ရိုက်ကား နှင့် ဘဏ္ဍနီ ရေးကြီးသုတ်ဗျာ ထွက်သွားသည်မှာလည်း ဤ ကိစ္စပင် ပြောနိုင်သည်။ ထိုအချိန်က မက်သီတင်ကြောင့် ဖြစ်မည် ဟု ယူဆခဲ့သည်။

သို့သော် မက်သီတင်နှင့် ဖာနေနံနက်စာ စားပွဲဝိုင်းတွင် တွေ့ရခင်က ထိုအကြောင်းမဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရသည်။

အစီအစဉ် အပြောင်းလဲသော ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ မက်သီတင် ကိစ္စလည်းမဟုတ်လျှင် မည်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ ဤ အထေးအကြောင့် ကိုရိုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ မေးခွန်းများ ဖြစ်လာစေပြန်သည်။

မက်သီတင်၏ အဆိုအရ ရိုက်ကားအား ညကမတွေ့ခဲ့ရ ဆိုဆိုလျှင် ရိုက်ကားနှင့် ဘဏ္ဍနီ ရေးကြီးသုတ်ဗျာ အချိန်မတော် ကွက်သွားခြင်းမှာ အကြောင်းအရာရှိပါသည်။ ဖြစ်ရပေမည်။

ကိုရိုမှာ စားသောက်ပြီးသည့်ဘိဝံ အဖြေကို ရှာမရ။ ထမင်းစားခန်းမှ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။ ဟင်နီဗင်အား တပ်မုံ ဆက်သွယ်ကြည့်ဦးမည်။ ထမင်းစားခန်းအပြင် ရှေ့

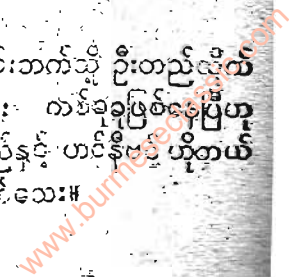
ဆည်နှင့် ဝါနာနှင့် မိကန်နာတို့ အကြိတ်အနယ် စကားပြော နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ကိုရိုက ငြိမ်၍နပ်နေသည်။ သူ့အား ဂရုစိုက်မိပုံ မပေါ် ကြ။ မိကန်နာက လက်ထပ် အစုံစုံစုံကို ဝါနာအားပြ၍ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဝါနာက မိကန်နာ လက်ထပ်ပုံ ကြည့်ကာ သူ့နှင့်အတူ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။

ကိုရိုက တစ်မိနစ်တိတိစောင့်သည်။ သူတို့အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကိုပြောင်းသည်။ စာကြည့်ခန်းသို့ သွားရာတွင် မက်သီတင်ဟူ ခမ်းသားသဖြင့် ဖိနှိပ်သံခံရသည်။ ခပ်ဟာဟာပွင့်နေသော စာကြည့်ခန်းတံခါး ကေးတွင်ရပ်ကာ အသွင်းမှုအသံများကို နားစွင့်ကြည့်သည်။

အခန်းထဲတွင် ဟိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုရိုက်ကား မျက်မှောင် ကြွတ်ကာ ဘဝ၏ အသားဟုန်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းသို့ လှမ်းသွား ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အသွင်း၌ မိကန်နာ ကိုရိုက ဝါနာကိုပါ မတွေ့ရ။ သေနတ်ပစ်ခန်းသို့ ဆင်းသွား သည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ထိုခနာတွင် ရိုက်ကားပါ ရှိနေ သည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုရိုက အိမ်နံ့ထွက်ကာ မြို့ဇော်ဝင်းဘက်သို့ ဦးတည်လိုက် သည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား အရေးဟကြီး ကပ်ခွဲဖြစ်နေပြီဟု ခံစားနေရသည်။ ဘယ် ဖိဖုန်းရုံးတူသည်နှင့် ဟင်နီဗင် ဟိုတယ် သို့ ဖုန်းခေါ်သည်။ ဟင်နီဗင် မရောက်သေး။

သူ့အား ဆက်သွယ်သူများရှိမရှိ ဖုန်းဆက်၍ မေးသူများလည်း မရှိကြောင်းသိရသည်။

ကိုရိုဗိုတ်ထဲမှ သံသယမှာ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ဟင်နီဗင် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ အကူမှာလည်း ရိုက်ကာတို့နှင့် တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေရမည်ဟု သူ တွက်မိသည်။ ရိုက်ကာပျောက်နေမှု၊ ဝါဒါ၏ မျက်နှာထားတို့က အဖြေပေးသလိုကို ဖြစ်နေကြောင်း တွေးလေလေ ထင်ရှားလေလေ ဖြစ်လာသည်။

လှူရှုပ်ထွေးသည့် ဈေးများ၊ ဆေးလိပ်ငွေတို့ ဖုံးလွှမ်းရာ ကော်ဖီဆိုင်များ ကြားတွင် တစ်နာရီမျှ လျှောက်နေလိုက်သည်။ ဟင်နီဗင်၏ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းသုံးကြိမ် ဆက်ပြီးနောက် အမေရိကန်သံရုံးသို့ ခေါ်ရတော့သည်။

တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသံမှာ ဘော်စတန်နယ်သား အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုရို သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

‘ဂျီလေး အဆင့်မီ သံအမတ်ကြီးနဲ့ ထွေပီရစေ’

‘ဒီကနေ့ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး အဝေးကို ရောက်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ရင် သူ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ကျွန်တော်မနက်ဖြန်ကျ ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသံကို ကြားရသည်။ ကိုရိုမှာ ဖုန်းကို မယုံကြည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်မိသည်။

‘ဒီမှာ မစတုာ...’

‘မစ်ရှယ်ပါ’

‘မစတုာမစ်ရှယ်၊ ခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်တာ’

အက်(၁)တီအိုင်ရှ် ဦးစားပေးအဆင့်တစ်ခုပါ၊ ကျွန်တော်ကမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို အပိုင်မေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာ စကားပြတ်သွားသည်။ အချိန်ကိုယ်၍ အသံဖမ်းစက်ကိုဖွင့်ရန် အချိန်ရလောက်သည်။

‘ဂျီလေးအဆင့် ဘောင်းဆိုချက်အတွက် အဖြေမပေးခင် ဆက်သေခံအထောက်အထားလေး ဘာလေး လိုပါသေးဘယ်’ ကိုရိုက ကြိုးစား၍ ဒေါသကိုထိန်းသည်။

‘ကျွန်တော် ရဲ့ အကြီးအကဲက ဒီဘူးပဲ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ဂျီ-ငါး အဆင့်ကို သုံးခွင့်ရှိတယ်’

‘ဆောရီးပဲခင်ဗျား၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သက်သေပြဖို့ လိုပါတယ်၊ သံရုံးကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခန့်နဲ့ -’

‘ခင်ဗျား ရူးနေသလားဗျ၊ ခု ခေါင်းရင်းပြီး ဖုန်းဆက်နေတာ၊ ပထမအတွင်းဝန်ဆီ ဆက်မေးစမ်းပါဗျာ’

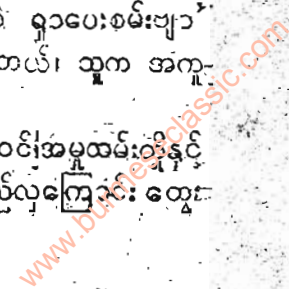
ကိုရိုက တောင်းတောင်းပန်ပန်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့ အလုပ်များနေတယ် ခင်ဗျ’ တစ်ဖက်မှ အဖြေက ပြေပြစ်လှသည်။

‘ကြားခံဆက်သွယ်ရေး အရာရှိတစ်ယောက် လိုချင်တယ်၊ မိတ်တက်ရစကားတွေ မပြောတော့ဘဲ ရှာပေးစမ်းဗျာ’

‘စီးပွားရေးအကြံပေး အရာရှိတော့ ရှိတယ်၊ သူက အကူအညီ ပေးပါလိမ့်မယ်’

ကိုရို ချက်ချင်း စကားမပြန်နိုင်၊ တရားဝင်အမှုထမ်းတို့နှင့် ဆက်သွယ်ရေးဆိုသည်မှာ အဘယ်မျှ ပေရှည်လှကြောင်း တွေး

နေမိသည်။ ကုန်စီးပွားရေး အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံခြားသို့ သိမ်းပိုက်မှုများတွင် အက်(ဖ)အိအိုင်က အမည်ခံသူများ ချထားသလို စီ-အိုင်-အေမူ ချထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။

အယ်လ်ဂျီးယားတွင် အက်(ဖ)အိအိုင်က လူမရှိကြောင်း ကိုယ်လည်း သူသိထားသည်။ ဤနိုင်ငံတွင် ရာဇဝတ်မှုထက် နိုင်ငံရေးကို ပို၍ဦးစားပေးဂရုစိုက်နေပုံရသည်။ ထိုစီးပွားရေးအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်မှာ စီ-အိုင်-အေက ဖြစ်နိုင်ချားသည်။ ထိုနှင့် ဆက်သွယ်၍ မဖြစ်သေးပေ။

အဲဒါတော့ နေပါစေဗျာ ကျေးဇူးပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကတော်ရဲ့ ဦးစားပေးအဆင့် သက်မှတ်ချက်ကို ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပထမ အတွင်းဝန်အဆင့်နဲ့ ဆယ်သွားနိုင်တာကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်မလိမ့်မယ်။

ထိုစဉ်တွင် ဖုန်းထဲမှ ကလစ်ဟူသော အသံနှင့်အတူ အတစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော် ရော်ဂျာဂျက်ဖာဆင်ပါ၊ ခင်ဗျား အယ်အကူအညီမျိုးလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားက သယ်ဋ္ဌာနကလဲ ဂျက်ဖာဆင်’

ကိုရိုက စူးစမ်းသလို ခပ်ဆယ်ဆက်ကလေး မေးလိုက်သည် တစ်ဖက်မှ အသံပြတ်သွားသည်။ မြီးမဲ့ ပြေပြစ်စွာ ပြောသည်။

‘စီးပွားရေး အကြံပေးပါ’

ထိုမျှမက ကိုရိုမျှော်လင့်ထားမိသည်။ သူဆက်စကားပြောလျှင် စီ-အိုင်-အေ သို့မဟုတ် သိမ်းပိုက်ရေးဌာနသို့ သာမတင်းပေးခြင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်။ စီ-အိုင်-အေ မပါဘဲနှင့် သူ့အတွက် ပြဿနာက လည်ပင်းနှစ်နေသည်။ စီ-အိုင်-အေသာ ဆိုလျှင် သူ ဤဒေသသို့ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်း၊ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်၊ မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ချောက်နေကြောင်း မေးပေးလိမ့်မည်။

သူတို့က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်မသိချမချင်း ငြိမ်နေဘေးရှိမည် မဟုတ်ပေ။ အမဲချေးခါးမကျန် မီးခိုးကြက်လျှောက် လိုက်ပေးတော့မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်စိတူးနှင့် မက်(ခ) ဝဲလာအားအကျဉ်းအကျပ်ထဲသို့ ထောက်စေပေလိမ့်မည်။

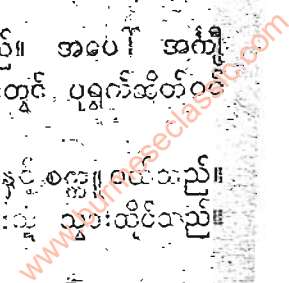
‘မစ္စတာ ဂျက်ဖာဆင် ကျွန်တော် လူ့ဒေသနဲ့ ကျွန်တော် အရင်ဆက်သွယ်ဖို့လိုပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဝါရှင်တန်လိင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကို ဆက်သွယ်ပေးလို့ရမလား’

ကိုရိုက တစ်ဖက်လှည့်၍ တစ်မျိုးအကြံနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘မရနိုင်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ လိင်းချင်းက မတူဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေကိုပြောပါ၊ တဲလက်(စ)နဲ့ ကျွန်တော် အကြောင်း ကြားပေးပါမယ်’

ကိုရို မဲ ပြုံးပြုံးကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ အပေါ် အကျိုးအိတ်ထဲမှာရှိ ဖလစ်မာ တောင်းဘီကြားတွင် ပုရွက်အိတ်ဝင်သလို ငြိမ်နေရသည်။

ကိုရို ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ စာအိတ်နှင့် စက္ကူ ဝယ်သည်။ လူရှင်းသည့် အရက်ဆိုင်၏ စားပွဲတစ်ယုံသို့ သွားထိုင်သည်။

မက်(ခ)အား အချိန်မီ သတင်းပို့နိုင်ရေးမှာ သံရိုးမှသာ တစ်ဆင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သူ့ယုံကြည်ရာသူဟူ၍ သိအမတ်ကြီးသာလျှင်ရှိသည်။

ကိုရိုက စာရွက်ပေါ်တွင် သူ၏အဆင့်၊ ဦးစားပေးအဆင့်၊ သက်မတ်ချက် ဝါရှင်တန်ရုံ အမ်-ဝဲယာစီတူးဌာန၊ အက်(စ) တီဆိုင်တို့ကို မျဉ်းသား၍ ရေးသွားသည်။ ဂျီပိုးအဆင့်က ဝါရှင်တန်သို့ နောက်ပိုမိုညီအစီအစဉ်ဖြင့် လေယာဉ်နှင့် တင်ပေးရန် သံအမတ်ကြီးအား သိစေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်ရောက်ချိန်ကိုလည်း တဲလက်(စ)နှင့် ဝှက်စာသုံးကာ မက်(ခ)အား အသိပေးစေလိမ့်မည်။

ဖလင်ပြားကလေးအား စက္ကူနှင့်ပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် ပတ်၍ စာအိတ်ထဲတွင် တည့်သည်။ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး၊ အမေရိကန်သံရုံး၊ အယ်လ်ဂျီးယား ဟု လိပ်စာရေးသည်။ သီးသန့်ဟူ၍ စာလုံးကြီးကြီးနှင့် ရေးရသေးသည်။ စာအိတ်ကို အပေါ်အကျီအိတ်ထဲထည့်၊ အရက်ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ အနီးဆုံး ဖုန်းရုံဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အချိန်က ညနေလေးနာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ဤစာအိတ်အား သံအမတ်ကြီးဆီသို့ရောက်ရန် မည်သို့ပို့ရမည်မှန်း နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစား၍မရသေးချေ။ စာတိုက်မှပို့ရန်မူ လုံးဝမဖြစ်။ ဤစာအိတ်မျိုး သံအမတ်ကြီးထံ ဖွင့်မကြည့်ဘဲ ရောက်သွားရေးမှာ အခွင့်အလမ်းနည်းလှသည်။

နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မနက်ဖြန် သူ့ကိုယ်တိုင်

သွားပေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သံရုံးတွင် သူ့ကိုတွေ့သွားပါက ရိုက်ကာ သိသွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင်....

ကိုရို ဆက်မစဉ်းစားရဲတော့ပေ။ ကိုရိုက ဟင်နီဗင်၏ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက် ကြည့်ပြန်သည်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးလေးများ ကိုရို၏တစ်ခုဘည်းသော မေးခွန်းအတွက် ဟင်နီဗင်အား တစ်နေ့လုံးမတွေ့ကြောင်း ပျင်းရိစွာ ဖြေနေရရှာသည်။ ကိုရိုက မျှော်လင့်ချက် သိပ်မထားတော့ဘဲ နိပ်ငံဘကာ ဖုန်းသိုင်းအော်ပရေဘာကို ခေါ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ခေါ်လျှင် သုံးနာရီကြာမည်။ ပြင်သစ်သို့ခေါ်လျှင် နှစ်နာရီကြာမည်ဟု အဖြေရလက်သည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေအရ ကိုရို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်ပစ္စည်းများကို ဟင်နီဗင်မှတစ်ဆင့် မက်(ခ)သို့ရောက်အောင်ပို့မူဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် သံအမတ်ကြီးနှင့် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်ရမူဖြစ်မည်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့်တော့ ဤကိစ္စကို ဖြစ်အောင်လုပ်မူ ဖြစ်မည်။

ရိုက်ကာတို့၏ ရောမစစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်အသေးစိတ်ကို မက်(ခ)တို့ ကြိုသိထားဖို့လိုသည်။ ဤသို့ ကြိုသိထားမှသာ တန်ရုံကျမည်။

ရိုက်ကာသည် ဉာဏ်များသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က အဘိအကျသိအောင်လုပ်ထားဘာတော့မှ ရိုက်ကာက မည်သို့မည်ပုံ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များဦးမည်မသိ။ ယခု အစီအစဉ်အတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များစရာ

အကြောင်းမရှိ။ ဤ အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကို မက်(ခ)ထံ အချိန်မီရောက်ဖို့သာ အရေးကြီးနေသည်။

ကိုရို တစ်ခုခုထောင့်ဖြင့်အောင် ကြံစည်ရပေမည်။

ကိုရို တစ်ခုခုထောင့်ဖြင့်အောင် ကြံစည်ရပေမည်။

ကိုရို ဖုန်းရုံထဲမှထွက်ကာ လမ်းပေါ်သို့ လမ်းကြည့်သည်။

အငှားကားတစ်စီးကို တွေ့၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဝတ်အထွက် တံခါးပိတ်ထားသည်။

ထောင့်သည်။ ကိုရို လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နိုင်သည်။

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ခြောက်ကြိမ်မျှ နှိပ်ပြီးမှ ဘဂ္ဂီ

က လာဖွင့်ပေးသည်။ ဘဂ္ဂီမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်

လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ ကိုရိုက အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီးကားမှ ဘဂ္ဂီ

အား ပြန်ကြည့်သည်။

‘မင်းတို့အားလုံး အပန်းဖြေခန်း ထွက်သွားကြပြီ အေး

မေ့နေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခေလင်းထောင် တံခါးဖွင့်တာ

ကြာရတာလဲ’

ကိုရိုက စိတ်ဘိုတိုနှုတ် ပြောပစ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ကားရုံထဲ ရောက်နေလို့ပါ’

ဘဂ္ဂီက ဆင်ခြေပေးသလို ရှင်းပြသည်။ ထိုအဖြေကို ကိုရို

က လက်မခံနိုင်သေးပေ။

‘ကျွန်တို့ အခြားလူတွေကကော ဘယ်မှာလဲ၊ ခေါင်းမာ

ပေါ် ရောက်နေကြလို့လား’

ကိုရို၏လေထဲကြောင် ဘဂ္ဂီမှာ ဒေါသထွက်လာသည်။

လက်သီးကို ကျွန်ုပ်တို့အောင်ဆုပ်သည်။ ကိုရိုက အကြောင်း

တစ်ခုခုကို သိနိုင်ရန် တမင်ရန်စနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရိုက ဘဂ္ဂီနဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲ၍ စကားစတင်လာစေရန် လှောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း တစ်နေ့လုံးသာ ဒီလို အလုပ်လုပ်နေရင်တော့ သေလိမ့်မယ်’

ကိုရိုက စိတ်ကိုဆွပေးရန် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ဘဂ္ဂီ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ဖြစ်

ထန်သည်။ လည်ပင်းကြောများပင် ထောင်ထွက်လာသည်အထိ

ဒေါသဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းပေါ်မှ မျက်လုံးတို့က

အမှန်းခတ်ဖြင့် အဆောင်ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားဆီက ဘာဆုံးမစကားမှ မကြားချင်ဘူး ဘာဆို

တာမှမကြားချင်ဘူး’

ကိုရိုက ဘဂ္ဂီ၏ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်း

သည်။

‘မင်းရဲ့တာဝန်က ပြောတာကို နားထောင်ရမှာပဲ ဘဂ္ဂီနဲ့

ဒီအတူတူ ဒီကို မင်းဆရာတို့နေအခါပဲ ကံထားတော့ ရိုက်ကာ

ဘယ်မှာလဲ’

ကိုရိုက ရုတ်တရက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး မေးလိုက်သည်။

ဘဂ္ဂီမှာ ဒေါသကြောင့် နှာခေါင်းမှ အသံတရွားရွား

ထွက်နေသည်။ ပြီးရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းအိုးလိုက်သည်။ ဒေါသ

မျက်လုံးဖြင့် ကိုရိုအား စူးရှစွာကြည့်သည်။ မိမိမလွယ်ဘောဘု

ကိုရိုတို့လိုက်သည်။ ဘဂ္ဂီမှာ လူကောင်ကြီးဆင့် ဆင့်

ဒေါသမှာလည်း ရေဘူးအမှတ်ရောက်နေသည်။ သွေးစိုနေသော

၉၈ ထွန်းလင်း(ပြန်မာပြန်)

ထောမလက်ကြီး ထပ်ဖက်နှင့်ပင် မိမိ လည်ပင်းကို ချိုးပစ်နိုင်ကြောင်းကိုရိ သိသည်။

သို့သော် ဘဂ္ဂနီ၏ ဒေါသ ရှက်အရက် ငြိမ်သွားသည်။ ထောက်ကျစ် ပါးနပ်သည် အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

‘မစ္စတာရိုက်ကဒ် အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်’ ပြောရင်း ဘဂ္ဂနီက သူ၏ ညိုညစ်ညစ် နှုတ်ခမ်းထူထူကြီး အားလျှော့နီနီကြီးနှင့် တစ်ချက်သတ်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲခွဲထိဆွဲတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်များနေပါတယ်’ နောက်မှ ဘဂ္ဂနီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကိုရီ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စက်အတိုင်းလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြွယ်သားအားလုံး တောင်အင်းကုန်သည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေ ဆိုသည်မှာ ဟင်နီပင်တော့ မဖြစ်နိုင်၊ ဟင်နီပင်သာ ဖြစ်ပါတယ် သူ အိမ်ထဲဝစ်သည်နှင့် ကျည်ဆန်တစ်တောင်က မိတ်ဆက်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ မည်သူ့ကို ဆိုလိုကြောင်း စိတ်အား လျှော့စွာနှင့်ပင် ကိုရီ သတိရလိုက်သည်။

‘ဪ အဲဒါကြောင့်လား ငါ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဆုဆန်နီဒယ်လာ’ ဘဂ္ဂနီက ကိုရီ၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခတ်သည်။ ကိုရီက ဘာမျှမဖြစ်သလို ပခုံးတုန်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်အခါ စိတ်ပျက်သွားမုံရသည်။

‘ပွဲကတော့ ကြမ်းတယ်’

ညွှန်ခန်းအဝင်ပေါက်သို့ ကိုရီအထောက် ဘဂ္ဂနီက နောက်မှ ညွှန်ပြောလိုက်သည်။ ကိုရီ၏ တုံ့ပြန်မှုကို မဖြစ်မနေရယူရန် ဆိတ်တုံးတုံးချထားပုံရှိသည်။

‘မစ္စတာ ရိုက်ကဒ်နဲ့ မစ္စ မီကွန်နာတို့က ကောင်မလေးကို ကောင်းကောင်းပညာပေးနေတာပဲ။ သူတို့ တတ်ကျွမ်းသမျှ ညွှန်မျိုးစုံနဲ့ကို ပညာပေးနေတာ။ သူတို့ကလဲ အတော်ပညာကြပါတယ်’

ဘဂ္ဂနီက ကိုရီစိတ်ကိုဆွဲပေးလိုက်ပြန်သည်။

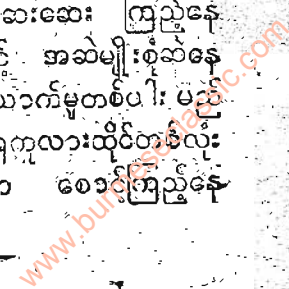
‘ကိုရီက ဘဂ္ဂနီထံသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာက ပိပ်မကောင်း ကြိုးစား၍ ခပ်ဖွဖွပြုံးကာ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

‘သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ ဘဂ္ဂနီ’

ဘဂ္ဂနီက သွားဖြူသည်။ ထို့နောက် စကားပြောရန်ပြင် စိုက်စဉ်မှာပင် ကိုရီ၏ဒူးက သူ၏ပေါင်ခြံသို့ ဝင်လာသည်။

ဘဂ္ဂနီက ချက်ချင်း အသံမထွက်နိုင်၊ တုန်လှုပ်မှုဖြင့် မျက်လုံးများက မျက်နှာမှ ချွေးများထွက်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းစပ်မှလေထွက်ကာ ပေါင်ခြံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်လျက် ထောက်ကျသွားလေသည်။

‘ကိုရီက ဘဂ္ဂနီ၏အဖြစ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘဂ္ဂနီမှာ ခေါင်းငိုက်ငိုက်ဖြင့် အဆဲမျိုးစုံဆဲနေသည်။ ညွှန်ခန်းထဲတွင်ကား သူတို့ နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိ လူရွင်းနေသည် ကိုရီက သားရေကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် သွား၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ စောင့်ကြည့်နေသည်။’

သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် တံခါးပေါက်သို့ ဘဂ္ဂနီထောက်လာသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ချွေးများပြိုစီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘဂ္ဂနီအား ကိုရီထု တည်ငြိမ်စွာပင် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင် အလှတစ်ဖားသည့် မြောင်တစ်လက်ကို ယူလိုက်သည်။ ရွှေပြားခတ်စားအိမ်မှ မြေခံကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဘဂ္ဂနီအား ယမ်းပြသည်။

‘ငါ့ဆာဆီရင်တော့ ကားဂိုဒေါင်ကို ပြန်သွားတော့မှ ဒီနေရာမှာ ပြာသနာဖြစ်တာကို ရိုက်ကာ ကြိုက်လိမ့်မယ် မေတ္တာအား’

ဘဂ္ဂနီက မုန်းတီးသည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ လှည့်လာသည်။ အစေခံတန်းလျားဆောင် တံခါးဆောင်ပိတ်ကြားရသည်အထိ ကိုရီ ထိုင်နေဆေးသည်။ ထို့နောက် စာကြမ်းခန်းထဲသို့ ခပ်ထွက်ထွက်ထွက်သွားသည်။ ဘဂ္ဂနီ ပြန်လာမှသာ သိပ်မသေချာလှ၊ မက်သီဘင်သည်လည်း ညစာ စားအောင် အိပ်နေလေလိမ့်မည်။

ဝါနာသာလျှင်ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူကလည်း အဆေးအင်းနေနိုင်စရာရှိသည်။ စာအုပ်စိပ်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်အောင်ထပ်သို့ သူ ဆင်းလိုက်သည်။ သေနတ်ပစ်ကွင်းမီးလုံး တစ်လုံးသာ ထွန်းထားသည်။ နေရာအနှံ့ အရိပ်ကျနေသည်။ သေနတ်ပစ်ကွင်း အလယ်တွင်မူ နေ့သစ်ရောင်လူထစ်ယေဒတ် လဲကျလျက်ရှိသည်။

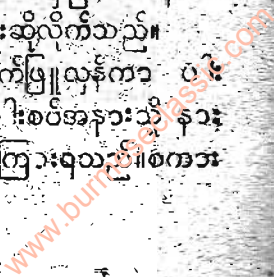
လဲကျနေသူကို ကြည့်လိုက်ရာ သူဟင်္ဂလေးလုံး တွေ့ချင်

မီးပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်နေသော ဟင်နီပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကိုရီရပ်ထဲတွင် ထိခံခနဲ တုလှုပ်သွားသည်။ ကိုရီသည် ဟင်နီပင်ထံသို့ ကပ်သွားသည်။ ဟင်နီပင်ထံမှ ကပ်ဆုတ်ချက်များကို ကြည့်ရင်း နဖူးတွင် ချွေးစို့လာသည်။ ဟင်နီပင်မခံ ဝေးကွာသေး အရိုက်ခံထားရပုံ ပေါ်သည်။ သူ့ပုံတံနှင့်ရိုက်၍ မီးနှင့်တိုခြင်း ခံထားရသည်။ သို့သော် ထိုကပ်ဆုတ်မှုမှာ ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းရှိ ခေးဒက်ထုတို့နှင့်စေ့စေ့လျှင် ခံယူလောက်စရာ မဟုတ်တော့။

ဟင်နီပင်၏ ခံစားချက်တို့ကို မြင်ပြီး ကိုရီမှာ ပျို့အန်ချင်လျှင်သာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟင်နီပင်၏ မျက်လုံးများက မှင့်သွားစာသည်။ ကိုရီက ဟင်နီပင်တေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုနေသည်။

ဟင်နီပင် စကားမပြောနိုင်။ ဒက်ထုတို့မှ သွေးများစီးကျက်ရုံသည်။ မျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ မြင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။ လေသံသာ ထွက်လာပြီး စကားတွေကို မကြားရ၊ မျက်လုံးကလည်း ပြူးနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အရေးတကြီး ပြောလိုပုံရှိသည်။

‘စကားပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဟင်နီပင်၊ လဲပြီးသာနေပါ’ ကိုရီက ဟင်နီပင်အား နှစ်သိမ်စကားဆိုလိုက်သည်။ ဟင်နီပင်က ခေါင်းကိုယမ်းသည်။ မျက်ဖြူလှန်ကာ ပါးစပ်က တလှုပ်ထုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကိုရီက ပါးစပ်အနားသို့ နားနှိပ်ကပ်လိုက်သည်။ ချူးချူးရုရုအသံသာ ကြားရသည်။ စကားလုံးတွေက မိမိသဘမရှိ။

ထို့နောက် ဖာဝ်နီပင်၏ ခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ ထည်က သွားလေသည်။

ကိုရိုရာ ဖာဝ်နီပင်၏ အပြုသား မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းထရပ်ကာ ထေကားဆီသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်စားအခန်းထဲ၌ ဆူဘစ်ဇယာကံတည်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ်က စစ်ဆေးမကြည့်ခင် မှာ သူ့အမှားပင်ဖြစ်သည်။

သေနတ်ပစ်ကင်းအစစ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကဒါ ခြောက်ဖူးပြုပြီး ကြီးကိုင်လျက် ဝါနာက အမှောင်ထဲက သာသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ထပ်စာမလှပပါဘူးကိုရို၊ ကျွန်တော် ငိုထဲမှာ မရှင်းဘဲဖြစ်နေတာ ကြာပြီ’

‘မုန်တာပေါ့’
ဝါနာက ပြောလိုက်ရာ ကိုရိုကလည်း မခိုးမခန့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဝါနာက ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ဖာဝ်နီပင်၏ အာသာင်းမေးဆတ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျားသော သတိလက်မလွတ်ရင် ကျွန်ုပ် သာတာမှ သူ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ရိုက်ကာက ၁၂ နာရီလုံးလုံး ရိုက်ထားတောင် ဘာဘစ်ခွန်းမှ မသိခဲ့ဘူး’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကော ဝင်စစ်ဆေးသလား?’

ဝါနာက ခေါင်းညိတ်ရှိုမဲ့ပြုံးပြုံးပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးလိုက်ရတယ်။ ဒီနေရာက သူ ပြန်မထွက်နိုင် တော့ဘူးဆိုတာ သူ့ဆီသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှေးစရာလမ်းအချို့ တော့ ကျွန်တော်ပြပေးလိုက်ပါကယ်’

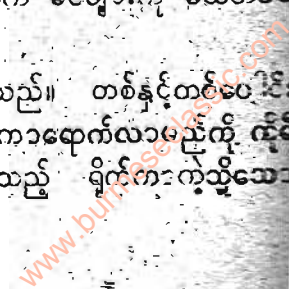
‘ခွေးမသား’
ဝါနာ၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုရိုက ဆဲလိုက်သည်။

ဝါနာက ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှပြုံး၍ သေနတ်ကို မြောက်လိုက်သည်။ သေနတ်မောင်းပေါ်မှ လက်ညှိုးက တဖြည်းဖြည်း ကွေးလာစဉ် ကိုရိုက တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများကို လျော့ချလိုက်သည်။ ပြေးဝင်လာမည့် ကျည်ဆန်ကို မျှော်လင့်ဘက်သော် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ကြွက်သားအားလုံး တောင်တမ်းနေဆည့်တိုင် မျက်နှာကတော့ မည်သည့်ခံစားမှုကိုမျှ မဖော်ပြ။

ကိုရို၏ သက်သေခံသက်သာဖြစ်နေမှုကို မြင်ယောင်တော့ ဝါနာက ချီးကျူးသည့်နယ် ခပ်သွဲသွဲပြုံးလာသည်။ သေနတ်မောင်းပေါ်မှ လက်ကို ဆက်မခွေးနိုင်တော့၊ တွေးတွေးဆဆနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အနည်းငယ် ပြုံးလာသည်။

‘ပစ်လိုက်လေ ဝါနာ၊ ရိုက်ကာက ခင်ဗျားကို မသတ်ခင် ပစ်လိုက်စမ်းပါ’

ဝါနာ သဘောပေက်သွားသည်။ တစ်နှင့်တစ်ပေါင်း သောအဖြေကိုရလိုက်သည်။ ရိုက်ကာရောက်လာမည်ကို ကိုရိုမလိုလားဆုံးဖြစ်သည်။ စိတ်မူမမှန်သည့် ရိုက်ကာကဲ့သို့သော

ကြားလူသည် ဤကိစ္စတွင် ကျည်ဆန်တစ်ထောင်ပေးလိုက်ခြင်း မျိုးခြင်း ကျေနပ်မည်လူစားမဟုတ်။

ကြားလူသည် ကိရိဒါကဝကို အဆုံးမသတ်ပေးမီ ကျီစယ် ကစားလိပေမိမိဦးမည်။ နှင်းသွေးရပ်လမကတ် ခံစားချက် များကို မေ့ချင်ပေဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ သာ ကိရိဒါ ကျည်ဆန်ကို ဆက်လမ်း ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေသင်သက်သာ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သတ်သူ ကျည်တစ်ခဲကောင်တည်းနှင့် မသေခစရာ ရိုက်တာ သိအောင် အကြောင်းကြားမည်။ တဖြည်းဖြည်း မေ့ချင်တာ မေးပြီးမှ ညှဉ်းဆတ်မည်။

ဝါနာက ခပ်ထိုးထိုးရယ်၍ နံရံရှိ မုန်းဆီသို့ ဆုတ်သွားသည်။ မိမိအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုသာ ရှိကြောင်း ကိရိဒါ သိကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ သေနတ်စင်သို့ မျက်လုံးကစား စဉ်းသည်။

အနီးဆုံးလက်နက်မှာ မော်ဆာမရင်းပစ္စတိုဖြစ်သည်။ သိပ်ကောင်းလှသည့်လက်နက်တော့မဟုတ် (၄၅) ကျည်ဆန် အရင်အထိ မခံရလျှင်တော့ ကာကွယ်ရန်လိုလောက်သည်။

ဝါနာက နံရံကို ကျော့မီ ရပ်လိုက်သည်။ သေနတ်ကမူ ကိရိဒါ အား ချီးထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းဆီသို့ လှမ်းသည်။ ဖုန်းတွင် ခလုတ်လှေးခုချိသည်။ ဆက်သွယ်လိုသည့်ဖုန်းဆီးလုတ်ကို ဝါနာလှမ်းကြည့်ရမည်။ တစ်စက္ကန့်မျှသောအချိန်အတွက် အာရုံ ပြောင်းသွားလိမ့်မည်။ ထိုတစ်စက္ကန့် မျှသေး

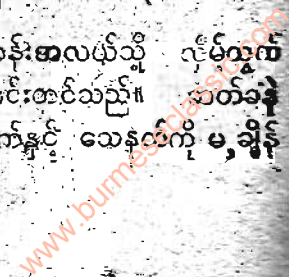
အချိန်သည်ပင် သူ့အတွက် တစ်ကမ္ဘာမက တန်သော အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။

ကိရိဒါ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။ ဝါနာ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ထားသည်။ ဝါနာ၏မျက်လုံးများ လှစ်ခနဲ နှစ်ချက်ဝေ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိရိဒါလက်က ခပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ မျက်နှာကြက် နိမ့်နိမ့် ဟဲ့လောဝံးချထားသည့် မီးလုံးကို ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

မီးလုံးကဲ့သို့သည့် ရုတ်ခြည်း အခမ္ဘာထဲက ကြီးစိုးသွားမည်။ ဝါနာထံမှ သေနတ်ပစ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ အယ်ဘတ် သို့ ကိရိဒါပစ်သံလိုက်သည်။ ဆက်ထိုက်လှိမ့်ကာ သေနတ်စင်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် သေနတ်စင်သို့ ချက်ချင်း ယက်သုမ်း၍ မဖြစ်ပေး။ နံရံ တွင် အသားကပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

ကိရိဒါ သေနတ်ယူမည်ကို သိနေသော ဝါနာက သေနတ်စင် နှုတ်သို့ လေးချက်ဆက်တိုက်ပစ်သည်။ စင်ပေါ်မှ သေနတ်များကို သွားထိသည်။ နားကဲ့သို့မတတ်စွာညှိသက ကိရိဒါ လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်သွားသည်။ ဝါနာထံမှ သေနတ်သံမသွားမီ သေနတ်စင်သို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ကိရိဒါ မရင်းပစ္စတိုကိုဆွဲ၍ အခန်းအလယ်သို့ လှိမ့်ထွက်လိုက်သည်။ လှိမ့်ရင်း ပစ္စတိုကို မောင်းအင်သည်။ သတ်ခနဲ မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် သေနတ်ကို မချိန်သည်။

မှောင်မည်းသော အခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်
ယောက်အခြေအနေကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေသည်။

ကိုရိုကိုသာ ကျည်ဆန်ထိမခွားပါက သည်အချိန်ဆို ကိုရို
သည် သေနတ်တစ်လက်တော့ ရနှင့်ပြီဖြစ်မည်။ ကိုရိုသည် သူ၏
သေနတ်ပြောင်းမှ မီးပွင့်ကို စောင့်ကြည့် နေမည်ဟု ဝါနာ
သိသည်။ မည်သူမျှ မလှုပ်ကြ။ ဝါနာကလည်း ကိုရို၏သေနတ်
ပြောင်းမှ မီးပွင့်ထိုမဟုတ် တစ်ခုခုလှုပ်ရှားသံကို နားစွင့်နေ
သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သာ ရစေရန် ကြိုးစားနေကြ
သည်။ ဝါနာသည် လေးချက်ပစ်ပြီးဖြစ်၍ ကျည်ဆန်ကို ချေ
တာရတော့မည်။

ဝါနာသည် ကျည်ကွယ်ရာ မျက်ကွယ်ရာတွင် မရှိ။ ထို့
ကြောင့် အကာအကွယ် ရှာရမည်။ နေရာရွှေ့ရမည်။

ကိုရို ခေတ္တ စောင့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးကိုကျုံ့၍ အသက်
ကိုအောင်၊ နားစွင့်ကာ စောင့်နေသည်။ အခန်း အစွန်း
ထပ်ရှားသံသံသံ ကြားလိုက်သည်။ ဝါနာသည် ပစ်မှတ်များ
နောက် သဲအိတ်များဆီသို့ နေရာရွှေ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

ကိုရို တစ်ချက်ပစ်သည်။ သေနတ်ဆဲကြောင့် သူ၏သေနတ်
သည် မော်ဆာမရှင်းပစ္စတိုဖြစ်မှန်း ဝါနာ မသိပါစေနှင့်
မျှော်လင့်မိသည်။ ဝါနာ၏ ခြောက်လုံးပြူးကြီးက တစ်ချက်
တု ပြန်သည်။ ကိုရိုရိုရာနေရာသို့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနေရာတွင် ကိုရို မရှိတော့ချေ။ ကိုရိုက
ထောက်ကာ တစ်ဖက်သို့ အော်တိုမက်တစ်ခလုတ်ကို ဆွဲသွား
ကျည်ဆန်ချက်တိုင်း၏ မီးပွင့်ကလေးများသည် တစ်ခန်းလုံးသို့

အလင်းရောင်ကလေးများ ပြာထွက်သွားစေသည်။ တွန့်လိမ်
ကောက်ကွေးကာ သဲအိတ်များဆီသို့ နောက်ပြန် ပြေးအောင်
သည့် ဝါနာအား ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

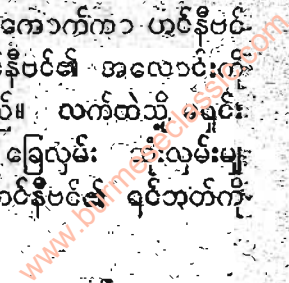
တစ်ဖက်သို့ ဝါနာ တွန့်လိမ်ကာ လျှောက်သွားသည်။
မော်ဆာမရှင်းပစ္စတို၏အသံက ဆုံးတွင် အမှောင်ထုက သွေးသံ
ရဲရဲဖြစ်နေသော ဝါနာ၏ကိုယ်ခန္ဓာအား ပြုလည် လှမ်းခြွေ
သွားသည်။

သေနတ်ဆဲတို့ ပဲ တင်သံအဆုံးတွင် ကိုရိုက ထခြစ်သည်။
အယ်စကွန်မျူကြာအောင် အပေါ်တပ်မှအသံကို နားစွင့်ကြည့်
သည်။ ဤအသံပုံအခန်းသည် မော်ဆာသေနတ်သံသောက်
ကိုတော့ ထိန်းနိုင်မည်ဟု ကိုရို သေသေချာချာ သိသည်။

သို့သော် ဝါနာ၏ခြောက်လုံးပြူးသံကတော့ အပေါ်ထပ်
သို့ လွင့်ပျံ့ရောက်သွားနိုင်သည်။

သို့သော် အပေါ်ထပ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများ
မကြားရ။ ကိုရို ဝါနာ၏အလောင်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွား
သည်။ မီးခြစ်မီးဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဝါနာသည် ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့မကျမီမှာပင် အသက်ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
သည်။

ဝါနာ၏ဘေးရှိ ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်ကာ ဟင်နီပင်
၏အလောင်းဆီသို့ ယူခဲ့သည်။ ဟင်နီပင်၏ အလောင်းကို
သေနတ်စင်အနီးသို့ ဆွဲကာ ချထားသည်။ လက်ထဲသို့ ရောင်း
ပစ္စတိုကို ထည့်ပေးသည်။ နောက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းမျှ
ဆုတ်ကာ မီးခြစ်မီး အကူအညီဖြင့် ဟင်နီပင်၏ ရင်ဘတ်ကို

တစ်ချက်ပစ်သည်။ ဆေးနတ်ကို ဝါနာ၏ အလောင်းတေးတွင် ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဤအဖြစ်ကိုမြင်ပါက ဟင်နီဗင်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် မီးလုံးကို ခွဲနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဆေးနတ်စစ်မှန် မရှင်းပစ္စုတိုကိုယူနိုင် ခဲ့ကြောင်း၊ ဝါနာ မပစ်နိုင်မီ သူကလည်း ပစ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်ယူကြပေလိမ့်မည်။

ဤပုဒ်တီးမှုမှာ သိပ်တော့ ယုတ္တိမတန်လှ။ ဟင်နီဗင်၏ ဒဏ်ရာများကိုလည်း ထည့်တွက်စရာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဝါနာ သေဆုံးမှုအတွက် တုန်လှုပ်ခဲ့ချောက်ချားမှုက ရိုက်ကာကို လှမ်းမိုးနေမည်ဖြစ်၍ ထိုအချက်ကို ရိုက်ကာ မြင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဒေါသသည် ယုတ္တိရှိရှိ တွေးခေါ်နိုင်စွာကို ဖုံးလွှမ်းသွားလိမ့် မည်။ တုန်လှုပ်မည် ထိုင်၍ တည်ငြိမ်စွာ တွေးခေါ်နိုင်ခြင်းကို ဖုံးလွှမ်းသွားလိမ့်မည်။ သို့သော် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သာ စဉ် အဆီတရားတစ်ခုက ဝစ်လာသည်။ ရိုက်ကာသည် ဤမျှ အထက်ရှည်နေခြင်းမှာ အဖြစ်အပျက်တို့ကို စေ့ငုစွာ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာတတ်မှုရလဒ်ကို ကြိုတက်တတ်မှုဟူသော အရည်အချင်း များရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

ရိုက်ကာကို လျော့တွက်၍တော့မရ။ သူ၏အခန်းသို့ပြန်လာစဉ် ဘစ်အိမ်လုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ် သက်နေသည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစား များကို ချွတ်သည်။ အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ် ရေအိမ်ထဲသို့ချကာ ရေလောင်းပစ်လိုက်သည်။ ဆိုနောက် ရေပန်းအောက်တွင်

ဆပ်ပြာကို စိတ်ကြိုက်တိုက်၍ ရေချိုးသည်။ ဆူ့ကိုယ်တွင် ယမ်းနဲ့ မရှိနိုင်တော့ဟု သူယုံကြည်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာဆုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်၍ မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို လူငယ်ဆောင် ဘောင်တွင်တင်ကာ လှမ်းသည်။ ညနေပိုင်းနေပူရှိန်ဖြင့် မကြာမီ ခြောက်ဆွေ့သွားမည် ဖြစ် သည်။ ရုပ်အင်္ကျီနောက်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည် ကို ဝတ်သည်။

ယခုလောလောဆယ် အာမျှလုပ်စရာ မရှိတော့။ စောင့် ဆိုင်းနေရုံသာ ရှိတော့သည်။ ခုတင်ပေါ် တက်လှသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျဉ်းကြပ်နေမှုကို လျော့ချသည်။ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် သက်ဘောင်သက်သာဖြစ်စေရန် လုပ်လိုက်သည်။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် လုပ်စရာတစ်ခုသာရှိတော့သည်။ ဆေးနတ် ပစ်ခန်းမှ မြင်ကွင်းကိုပြန်တွေးမိလေလေ အဆိုးကိုသတိပိုက်ဖြစ် လာလေလေ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

မကြာရိတ်ပါ။ ပြဿနာက အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာပင် ဖြစ်လာသည်။ ရိုက်ကာနှင့် ဘရူနိုတို့ ဝင်လာကြသည်။ ကိုရို၏ အနီးသို့ ရောက်သည်အထိ စကားမပြောကြ။ ကိုရိုက မျက်လုံးတို့ ဝင်ကြည့်ကာ စီးကရက်ကို ထိုးခြေပြီး မီးငြိမ်းလိုက်သည်။
'ထစမ်းပါ'

ရိုက်ကာ၏အသံက မာလှသည်။
'ဘာတွေ အရေးကြီးနေလို့လဲဗျ'
ကိုရိုက သိလိုစိတ်ပြင်းဟန် အသွင်ဖြင့် ကြည့်သည်။
'ထစမ်း'

ရိုက်ကာက [redacted] သေနတ်ကို မြှောက်ကာ နှိပ်သည်။
ကိုရိုက ခုတင်ပေါ်မှ ခြေလှဲဆင်းသည်။ ဒေါသတကြီး နှိပ်သို့ ပြောင်းသည်။
'ဒီမှာ ရိုက်ကာ'

ကိုရို စကားမဆက်နိုင်တော့။ ဘရူနို၏လက်သီးက ဝမ်းဗိုက်သို့ ဝင်လာသည်။ ညွတ်သွားသည့် ကိုရို ခေါင်းမှဆံပင်ကို ခြစ်၍ နံရံကိုရိုက်သည်။
'ထော်တော့'

ရိုက်ကာကထား၍ ကိုရို၏မျက်နှာကို သေနတ်နှင့် ထိုးချိန် ဖြစ်သည်။
'ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး နားထောင်စမ်း ကိုရို၊ ဒီလိုမှမဟုတ် ဝေးတော့ ပစ်လိုက်မယ်'

အခန်း (လေး)

အောက်ထပ်ဆိပ်အဝင်အဝအခန်းမှ အသံဗလံများ ကြားရချိန်တွင် ညနေခြောက်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ရိုက်ကာက ဘရူနိုအား အော်ကြီးယစ်ကျယ် လှမ်းခေါ်နေသည်။ ထို့နောက် ကိုရို၏ အခန်းဝသို့ ခြေသံဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ ဆယ်စက္ကန့်မျှ ငြိမ်နေပြီး အဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။

မိကန်နာဖြစ်မည်ဟု ကိုရို မှတ်ယူလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့် ရိုက်ကာ၏အသံ ပျောက်သွားသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် ထိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လှဲနေရာမှ စီးကရက်ဘစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ကြုံတွေ့ရတော့မည့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ကိုရိုက် ရိုက်ကာအား၊ ချုပ်ထိန်းထားရသော ခေါင်း
ကြည့်သည်။ ထိုနောက် အရှုနိထံ လှည့်ကြည့်သည်။ အရှုနိ
အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ မိကန်နာအား အချက်ပြလိုက်သည်။
မိကန်နာက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကိုရိုက် စူးစိုက်ကြ
ပြီး ညာလက်ကို မယူသည်။ လက်ခံနှင့် လှက်ကောက်
အား အနံ့ခံကြည့်သည်။

ထိုနောက် ဘယ်လက်၊ ရင်ဘတ်နှင့် ဆံပင်ထို့ကိုပါ အ
ခံကြည့်သည်။ ကိုရိုက် သူမအား အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ကြည့်
သူမခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ ရိုက်ကာအား လှမ်းကြည့်သည့်
ရိုက်ကာ၏ ချစ်လုံးနက်... ပေါ်ရာကျောက်က
များသဖွယ် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

ဘဝအတွက် ဒီလိုမျိုးလုပ်ရယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
ပူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကို အခုလိုလုပ်တာတော့ ရယ်စရာ
ကိုရိုက် ဣန္ဒြေရရနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ပါးစပ်ပိတ်စမ်း’
ရိုက်ကာက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

မိကန်နာက အချိန်ယူ၍ အနံ့ခံနေသည်။ နောက်ဆုံး
အသာဆုတ်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။ ရိုက်ကာမှာ အနည်း
စိတ်ထက်သာသွားပုံရသည်။ အခန်းထဲသို့ တစ်ဖန် မိကန်
အား မေးငေါ့ပြသည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်၍ အဝတ်အစားစီရီနှင့် ဆံဆွဲ
လျှောက်သွားသည်။ အဝတ်အစားများကို စစ်ဆေး
သည်။ အဝတ်အစားအချို့ကို ကိုင်၍ အနံ့ခံကြည့်သည်။

ထို့နောက် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာချိန်
တွင်မူ စိတ်ကျေနပ်နေပုံရသည်။

‘ဘာမှမရှိဘူး’
သူမ၏စကားကြောင့် ရိုက်ကာက ကိုရိုအား ပြန်ကြည့်
သည်။ ကိုရို၏ မျက်လုံးများထဲသို့ ထိုးဖောက်မတတ် ကြည့်
သည်။

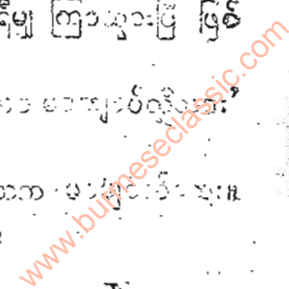
‘နေပါဦး၊ ခပ်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’
ကိုရိုက သူ့ဘာမှနားမလည်ဟန်မျိုးနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊’ ခပ်ဗျား ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်
လောက် ကြာပြီလဲ’

ရိုက်ကာက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။
‘ဘဝရှိ၍ ဟိုဘာကို ဆောင်ကံပြီးကတည်းကပဲ’
ကိုရိုက စပ်ပြောနှင့် ဘဝရှိအား လှမ်းကြည့်ရင်း ပြော
သည်။

‘အဲဒါ အချိန်ဘယ်လောက်ကလဲက’
ဘဝရှိ၏မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် တမ်းသွားသည်။ သို့
သော် ရိုက်ကာဘက်သို့လှည့်ပြီး နစ်နာရီမျှ ကြာသွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း ပြောသည်။

‘ဘဝရှိကို ကျွန်တော်နှိုင်းထည့်လိုက်တာ မကျေနပ်လို့အား’
ကိုရိုက မေးလိုက်သည်။
ရိုက်ကာက ခေါင်းခါသည်။ ဒေါသက မပျောက်ဘူး။
သို့သော် ကိုရို အပေါ်သို့ မဟုတ်တော့။

‘ဝါနာကို ကျွန်တော်တို့ လက်လှော်လိုက်ရပြီ။ သေနတ်
ခန်းထဲမှာ သူ့ အသတ်ခံလိုက်ရဘယ်’

ရိုက်ကာက တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဘုရားရ’

ကိုရိုက် အံ့အားသင့်ဟန် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဘာလဲဗျ၊ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး

သတ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

‘မ...တ်ဘူး’

ရိုက်ကာက ခေါင်းခါသည်။

‘မနေ့ညက အက်(၁)ဘီအိုင်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့
အိမ်ထဲမှာ ဝါနာက သူ့ကိုစစ်ဆေးနေတာပဲ’

‘မနေ့ညက ဟုတ်လား’

ကိုရိုက် ရိုက်ကာအား မယုံကြည်နိုင်သလိုကြည့်သည်။

‘သောက်သုံးမကျတဲ့ ခပ်ဗျားတို့ကထောက်လှမ်းရေးသမား

ကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ သောက်သုံးမကျလိုက်
တာ’

ကိုရိုက် အပြစ်တင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ရိုက်ကာက သူ့ကိုစူးရှစွာ ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းများက

ပြုခရာခရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသထွက်လွန်း၍ စကားပင်

မပြောနိုင်။ ဘရူနိုမှာ ဂနဒါမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ရိုက်ကာ၏

အမိန့်ရပါက ကိုရိုက်အား ထိုးသတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ကိုရိုက် လက်ကိုမြှောက်၍ ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

‘နေကြစမ်းဗျာ၊ ခပ်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးဖို့’

ကိုအပ်လို့ စစ်ဆေးတာပဲ။ ခုခပ်ဗျားနဲ့ မပတ်သက်တာထိရပြီ။
သေနတ်တစ်လက်နား ခပ်ဗျားကပ်ခဲ့ရင် မိကန်နာ သိသွား
မှာပဲ’

မိကန်နာ သူ့နားကပ်၍ ယမ်းနဲ့ ခံခဲ့ခြင်းကို ရည်ရွယ်၍
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရိုက် ရိုက်ကာအား မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်သည်။
သူ့မပတ်သက်ပါဘူး ရိုက်ကာက ပြောနေသည်။ သို့သော်
ခိုက်ခရိုစကုတ်နည်းဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်လျှင်တော့ အဖြေပေါ်
သွားလိမ့်မည်။

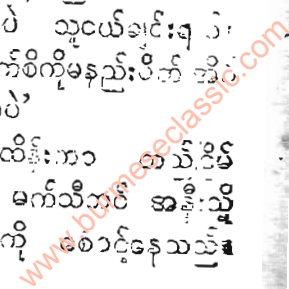
တံခါးဝသို့ မက်သီဘင် ရောက်လာသည်။ ကိုရိုက်အုပ်စုအား
စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။

‘အတော်ကလေး ဆန်းပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ’
ရိုက်ကာက မက်သီဘင်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မက်သီဘင်
နာ သူ့တို့ဖြစ်နေသည်ကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားနေပုံရ
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ’
နောက်ဆုံးတော့ ရိုက်ကာက ပြောလိုက်ရသည်။

‘ပြဿနာဆိုတာ လူတိုင်းရှိကြတာပဲ သူငယ်ခင်းရင်း
ကျွန်တော်ဆို လူတိုင်းက ဆူညံ နေလို့ မျက်စိကိုမနည်းပိတ် အိပ်
နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့ ပြဿနာရှိနေတာပဲ’

ရိုက်ကာမှတစ်ဆင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းကာ တပ်ဦး
အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ မိကန်နာက မက်သီဘင် အနီးသို့
သွားရပ်သည်။ ရိုက်ကာ၏ အချက်ပေးမှုကို စောင့်နေသည်။

၁၁၆ ထွန်းထင်း(မြန်မာပြန်)

မက်သီဘင်အား ရုတ်ယဇြော့က် သံသယရှိသူအဖြစ် ယူနေကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့ သက်ဆိုင်ကြောင်း မသေချာကြ။ မည်ကဲ့သို့ ဆက်စပ်၍ သံသယရှိရမည်ကိုလည်း သူတို့ မတွက်ဆနိုင်ကြ။ ကိုရိုက သူတို့ကိုယ်စား ကိုယ်တိုင် ဝင်ရင်းရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

‘ဝါနာအသတ်ခံရလို့ပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကလား’
မက်သီဘင်က အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားလာသည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

ရိုက်ကာက မက်သီဘင်၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခတ်နေသလို ဆိုလျှင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ မက်သီဘင်က အရေးမစိုက်သလို ပခုံးနှစ်ဖက်တို့တုန်၍ လှည့်ပြန်ချန်ပြန်သည်။

ကွန်တော်ကတော့ သူ့ အတွက် ဝိုင်းမျက်ရည်ကျစရာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ အကြိုက်ချင်းမှ မတူတာပဲ။ မက်သီဘင်က သူ့နှင့် ဝါနာ ဘာမှ မဆိုင်သလို မြေထဲကို လိုက်သည်။

‘သူက စစ်ဆင်ရေးအတွက် အရေးပါတယ်ဗျာ။ သိပ် အရေးပါတယ်’

ရိုက်ကာက ဒေါသတကြီး မအော်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အင်းလုံး အရေးပါတာချည်းပါပဲ သူတို့ချင်း’

မက်သီဘင်က ပြောရေး ဝမ်းကွဲလေး မရှိတချို့ မိမိ

တာ သူ့ အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရိုက်ကာက စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်နေရင်းမှ ကရုနီဘက်သို့ ချောခနဲ လှည့်သည်။
‘ကားနဲ့မြို့ထဲကိုသွား၊ နတ်ကိတ်ဖြစ်ဖြစ် လီဆော့ကိုဖြစ်ဖြစ် ပြုံးနေကလေးနဲ့ ခရီးအတွင်း အခါအခါ ပတ်တူရင်းဖို့ လှုပ်ခိုင်း’
အပြန် ချော်ချော်ကြီး ယုတ်သွားသည်။ ကိုရိုက ခုတင်ပေါ်တွင် နေထိုင်သည်။ နာမကျင်နေသည့် နံတေးကို ပွတ်သပ်နေသည်။ မိမိနှင့်အတူ ကရုကာသက်နေပုံမရဘဲ ကြည့်သည်။

‘ဘာများလိုချင်ပါသလဲရှင်’

‘လိုချင်ရင် မြေပေါ်မယ်ကွာ’

ကိုရိုက ဒေါသတကြီး ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည့် ရိုက်ကာအား ကြည့်ရင်း မပြေသည်။ ရိုက်ကာ သူ့ရွေ့တွင်လာရပ်ကာမှ မေးလိုက်သည်။

‘ရောမကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

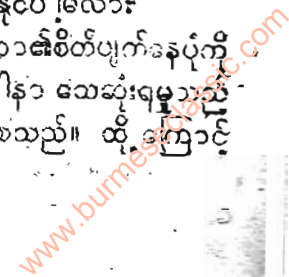
ရိုက်ကာက ကိုရိုကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်ထိပျက်စီးဘက် အော်သယ်ကိုရို၊ ဒေါ်လာငါးသိန်း တန်ပါ့မလား’

‘ကျွန်တော်ဟာ ရတနာသိုက်ကလေးတစ်ခုလို့ အမေက ပြောဖူးတာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ရောမကိစ္စကို ခင်ဗျားဦးစီးနိုင်ပါ့မလား’

ကိုရိုက တွေးနေဟန်ပြုသည်။ ရိုက်ကာ၏စိတ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ဝါနာ သေဆုံးရမှသာ ရိုက်ကာအား အတော်ပင် ထိခိုက်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမေးခွန်းကို မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ’

ရိုက်ကာက သပ်ခေးလိုက်သည်။

‘မလွယ်ဘူး၊ ကိုဒက်နဲ့ ကား(လ်)ထို့ အခမ်းမခံရင်ဘောင်
ရာမလေဆိပ်ကို ကျွန်တော့်တို့ စတိုက်တာနဲ့ သူတို့အဖမ်းခံ
မှာ-သေချာဘယ်’

ရိုက်ကာ ပြန်၍ မငြိမ်းခံခဲ့ဘူးပါ။ အခန်းထဲမှသာထွက်
သွားသည်။ မိကန်နာက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုရီအား မနှုတ်
သလိုကြည့်ပြီး အက်ခတ်နေသည်။

ရှုပ်ဟာ သိပ်ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်ဘာပဲ မစ္စတာ ကိုရီ၊
ဒီလောက်ငွေကြေးကို အလွယ်တကူ ခေါင်းခါလိုက်တဲ့ လူမျိုး
သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်တော်တယ်
ထင်တဲ့လူတွေ ပြည့်နေပြီ မိကန်နာ၊ အဖြေက လွယ်ပါတယ်
ရိုက်ကာလဲ သိပါကယ်၊ အခုကိစ္စ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ ဦးစီးနိုင်ဖို့
လူက သူပဲ’

‘ဒါမျိုး သူဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ လုပ်ဖို့လဲ မသိဘူး’
သူမက အတိအကျသိမြင်ပြီးပုံနှယ် ပြောလိုက်သည်။

‘သူလုပ်ရမယ်၊ သူဒီလိုမှမလုပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အားလုံး
သာမှလုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

သူမက အဘန်ကြာအောင် ကိုရီအားစိုက်ကြည့်ပြီး ခွဲကံ
နောက်မှလိုက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလာသည်။

ကိုရီက ခုတင်ပေါ် လှံချလိုက်သည်။ ရှောင်လှံချ မရနိုင်
တော့။ ရောမကိစ္စကို သူပင်ဦးစီးရလိမ့်မည် ထင်သည်။

အဖြစ်ကို ရိုက်ကာ သဘောပေါက်ရန် မည်မျှကြာဦးမည်
နည်း။ အစီအစဉ်အတိုင်း သူဦးဆောင်လျှင် ဦးဆောင်
ဦးမဆောင်လျှင် ငွေကုန်ကြေးကျများစွာ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသော
လုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ရုံသာရှိတော့သည်။ အစီအစဉ်ဖျက်
ရေးဆိုသည်မှာ မလွယ်လှ။ ရိုက်ကာ၏ လောဘနှင့် မာန
တရားက ရှိသေးသည်။

အဖြေကတော့ ညစာစားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ရ
လာသည်။

ဆူဆန်နီကြောင့် ထမင်းပိုင်းမှာ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လှပေ
သည်။ သူမက ရိုက်ကာ၏ဘေးထိုင်ခံဘင် ထိုင်သည်။ သူမ
ဆီသို့ ကိုရီကြည့်တိုင်း သူမကသူ့ အကြည့်ကို ဂရုစိုက်ရှောင်
နေသည်။

သူမက အစာကို တိုက်နန်းဆိတ်ကနန်းသာ စားနေပြန်
အတင်းအကျပ် ခေါ်ထားကြောင်း သဘောပေါက်မိသည်။
သူမရှိနေခြင်းက အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရန် မဖြစ်နိုင်။ သို့သော်
ညှော်ခန်းသို့ကော်ဖီသောက်ရန် နေရာရွှေ့သည့်အခါတွင်တော့
ရိုက်ကာက ကိုရီနှင့် မက်သီဘင်ကို စာကြည့်ခန်းသို့လိုက်ရန်
ခေါ်ခဲ့သည်။

တံခါးကိုပိတ်ပြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ရောမ
အမည်တပ်ထားသော စာတမ်းဖိုင်ဘွဲ့ကြီးကို ရိုက်ကာ ကေခက်
ယူသည်။ ကိုရီတို့အား စူးရှသောမျက်လုံးနက်နက်လေးများနှင့်
မမှိတ်မသန် အတန်ကြာကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဖိုင်ဘွဲ့ဆီ
ဆက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြလိုက်ပြီး...

ကျွန်တော်တို့ဆက်လုပ်မယ်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ကြမယ်။

ကိုနီနီ မှတ်သိတင်ကို အကြည့်ချင်းလှောင်လိုက်ကြသည်။ ရိုက်ကား၏ ရှေ့ဆက်လာမည့်ကားကိုစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ရိုက်ကားက ကားမဆက် အားခံသဲကွင်း၊ တိတ်တိတ်မှုက မင်းမူလျက်ရှိသည်။

‘ဟယ် ခု ခေါင်းဆောင်မှာပဲ’
နောက်ဆုံးဘော့ ကိုရိုက် မေးလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော်ပဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းတယ်။ ကိုရို၊ ဝါနာ မရှိဘော့ခင် ‘ကိုဒက်’က လက်ခံမယ့်သူဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲ ခွဲဘော့တယ်’

‘ကောင်းပါကယ်’
မက်သီတင်က မပွင့် ထပွင့်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စမှာ အက်(၅)တီအိုင်က ပါလာတဲ့ အတွက်တော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မရှင်းဘူး’

‘ဒီကိစ္စက တွက်တော့ ဘယ်လိုမှ မပြတ်ပါနဲ့လေ’
ရိုက်ကားက ယတိဉ္ဇာတ်ပင် ပြောသည်။ အက်(၅)တီအိုင်က လူတွေပါလာသည်ကို ရှေ့မစိုက်ရဘဲ ဟော့။

ကျွန်တော်တို့ခိုတဲ့လူက သေသွားပါပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သေယာဉ် စောင့်ခိုင်းသွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ဖမ်းခဲ့တုန်းပဲ။ သံရုံးကရော ရဲကပါ အခုအချိန်အထိ တားမူ လှုပ်ရှားမှု မရှိတာမို့ အင်္ဂါလူဟာ သူ့တာသာ စုံစမ်းနေတာပဲဖြစ်ရမယ်’

‘ကျွန်တော်ကို အက်(၅)တီအိုင်က မသိတာ မဟုတ်ပါ’

ဘူး။ နိုင်ငံခြောက်နိုင်ငံလောက်က ရဲတွေကလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာ သက်သေမှ မရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ ထိလို့ မရဘူး။ ဒီနိုင်ငံမှာ သူတို့ဘာမှ သုပ်လို့ မရဘူး’

မက်သီတင်က စိတ်ကျေနပ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ရိုက်ကားက ဖိုပ်သဲကိုဖွင့်၍ မက်သီတင်အား ခာရွက် နှစ်ချက် ပေးသည်။

‘ဒါက ဖျံသန်းရေးအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ။ ဂျာမန်နယ်ဒပ်နီဆယ် ကိုသို့မိတာ ဝေးတဲ့ ဒီ မတ်နိုင်ငံ ကောင်ပိုင်း ကုန်ဒါ လေဆိပ်မှာ ဆိုကြမယ်။ ဂျာမန်တွေကတော့ ချောမလနေ နောက်တစ်နေ့မနက် ဝေယာဉ်နဲ့ ဘာပင်(ခ)ဘက်ကိုသွားကြလိမ့်မယ်’

‘အီဘလ်တွေက ဆော်ရဲလွှာ’
ကိုရိုက် မေးလိုက်သည်။

‘လူတော်တွေပါ။ သူတို့သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ဟာ ဆေးမလေဆိပ် ကုန်တစ်အလုပ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အလှူဆိပ်အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သူတို့ သိပြီးပြီ’

‘သူတို့က (လက်ခ)ဘက်ကို ဘာဖြစ်လဲသွားရမှာလဲ’
မက်သီတင်က ဖျံသန်းရေး အစီအစဉ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် အက်ခတ်ရင်းမေးသည်။

‘ဂျာမန်နယ်ဒပ်ကို ဖြတ်ပြီးမှ ဒီနီးမတ်နိုင်ငံထဲကို ဝင်ရမည့် သဘောဖြစ်နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ဖယာဉ်(ခ)ဘက်က သူတို့ထွက်တဲ့အခါမှာမှတ်ပုံစာနဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့် စာရွက်စာတမ်း အတူတွေလဲပြီး ဝင်ရမှာ။

ဒီတော့ အများထစ်ခုခိုလာရင်ခင်ဗျားကိုရော၊ခင်ဗျားလေယာဉ်ကိုပါ ခြေရာခံမိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ခင်ဗျားတော်ဘယ်ဗျာ'

မက်သီဘင်က ချီးကျူးသည်။

'ကျွန်တော် အတွက်တော့ မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ကျက်လေယာဉ်ကို စက်ပြင်ရုံနားမှာ သွားရပ်ထားရုံပဲ

'ကိစ္စပြီးဖို့ဆိုတာ လေယာဉ်ပေါ် ခင်ဗျားပြန်ရောက်ရင် ကိစ္စပြုတ်သွားပြီပဲ'

'ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ သူငယ်ချင်း'

ရိုက်ကာက ခပ်သဲသဲ ပြုံးကာ မက်သီဘင်အား ကြည့်ပြီး ကိုရိုတက်သို့ လှည့်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးကတော့ ကိုဒက်တို့ အကြမ်းဖက် လေယာဉ်အပိုင်စီးမှုနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ဝင်စီးအခန်း ကျွန်တော်တို့က ရွှေလေယာဉ်ပေါ်ထက်ကြမယ်။ ဟိုမှာ ပြဿနာတွေရှုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာပြဿနာမှ ကြုံနိုင်စရာ မရှိဘူး'

'ကျွန်တော်တို့က ဒီအစီအစဉ် ယူလာပေးတဲ့ ကုန်တင်ကုန်ချွတ်စုံတွေကို ဝတ်ထားကြမယ်။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်ကြီးအနီးက အစောင့်တွေဆီ ရောက်အောင်ကပ်နိုင်လိမ့်မယ်'

'အစောင့်တွေက ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမှာလဲ'

'အစီအစဉ်အရတော့ ရွှေလေယာဉ်ကြီး ပျံတက်သွားတဲ့အထိ ၁၅ ယောက်ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုဒက်တို့ဘက်က တိုက်ပစ်စရင် အကူအညီပေးဖို့ အနည်းဆုံးဆယ်ယောက်တော့ သွားကြ

လိမ့်မယ်။ သူတို့က ငါးယောက်၊ ကျွန်တော်တို့က ခြောက်ယောက်'

'ခြောက်ယောက် ဟုတ်လား'

ကိုရိုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုက်ကာက ချက်ချင်းမဖြေ။ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသေးသည်။ ထိုနောက်မှ ကိုရိုအားကြည့်ကာ ဖြေသည်။

'ငါးယောက်ဆို ပြောတာပါ။ ဝါနာကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်'

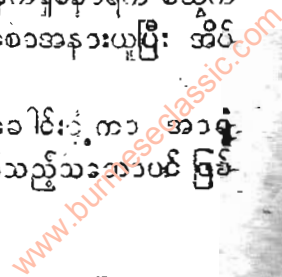
ကိုရိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ တိုက်ပဲ့အစီအစဉ်ကို ပိတ်ထဲမှာ ခြင်္လှာသည်။ ရိုက်ကာသည် အလွန်တိကျသူဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ သာမန် အမှားမျိုးကို မမှားဘတ်။ ခြောက်ယောက်ဟု အဘယ်ကြောင့် မှားပြောရမည်နည်း။ အငြုမမြောက် လူဆိုသည်မှာ ဘဂ္ဂနိပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရိုက်ကာတွင် ဝန်ပုံများ ရှိနေပြီ။ ထိုဝန်ပုံများ ရှိနေခြင်းကပင် ကိုရိုက စိတ်သေချာစေသည်။

'အစီအစဉ် အပြောင်းအလဲ တွစ်ခုပ်ရှိတယ်'

ရိုက်ကာက ဆက်ပြောသည်။

'မင်းတည့်ချိန်မှာ စထွက်ခဲ အစား မနက်ရှစ်နာရီက စထွက်မယ်။ ကဲ အစီတော့ ခင်ဗျားတို့ စောစောအနားယူပြီး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ကြပေတော့'

ရိုက်ကာကပြုံးပြုံး ဖိပ်တုံ့ပေါ်ကို ခေါင်းညိတ်ကာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ကိုရိုတို့အား နှစ်ထုတ်လိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ကိုရီနှင့် မက်သီဆင်တို့က ညှော်ခန်းထဲသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ဆိုရာဘစ်လင်းပေါ်တွင် မိကန်နာနှင့် ဆူဆန်နီတို့ ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ ကိုရီကိုဝင်လာသည်နှင့် စကားပြောရပ်လိုက်ကြသည်။

မိကန်နာက ထလာကာ ကော်ဖီနှင့် ဘရန်ဒီပေးသည်။ ကော်ဖီဟာ သူ၏သွေးကြောမျှားကို မကောင်းစေသည့်ပြင် အိပ်ရေးပျက်စေသည်ဟုဆိုကာ မက်သီဆင်နှင့် ချက်ချင်း ငြင်းဆန်သည်။ ဘရန်ဒီ ခွက်ကြီးဟုပြည့်မှ ကော့ညက် ဘရန်ဒီ အကောင်းစားကို ငွေယူသည်။ ထို့နောက် မခိုအရုံနှင့်လက်ပြန်တံဆက်ကော့ သူ့အစန်းသို့ ပြန်သွားသည်။

ကိုရီက ဆူဆန်နီကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စီးကရက်ထစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ မီးညှိသည်။ မီးခိုးငွေ့ ကိုမုတ်ထုတ်ပြီး ဆူဆန်နီအစား မေးလိုက်သည်။

‘ကဲ အယ်လီ ဖြစ်ခဲ့ဘာလဲ’
‘ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး’
‘ပြောရမယ်’

သူမက ကော်ဖီနှင့် ဘရန်ဒီကိုယူပြီး လျှောက်လာနေစဉ် မိကန်နာထံသို့ စိုးရိမ်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ခဲ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ မဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုတာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ’

ဆူဆန်နီက ပါးစပ်ပြင်ဆိုက်သည်။ မိကန်နာက ကိုရီရှေ့သို့ လှည့်ပန်းကို တိုးပေးလိုက်သည်။ ဆူဆန်နီ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ကိုရီက မိကန်နာအား စိတ်မပါဘဲပြောကာ ကော်ဖီ

နှင့် ဘရန်ဒီခွက်ကိုယူသည်။ မိကန်နာက ဆူဆန်နီနှင့် ကိုရီတို့အကြားရှိခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကိုရီအား ပြုံးစေစေ နှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှင် စောစောပဲ အိပ်ချင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် မစ္စတာဆိုရီ ‘ဖြစ်နိုင်မိကယ်’

‘ဪ အရန်လဲ အိမ်ထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မသွားစေဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်ဆိုတာ ပြောချင်သေးဘယ်’

‘မစ္စမယ်လာ ဧကပဲလား’
‘ကိုရီက မေးလိုက်ပြီး ဆူဆန်နီအား စိုက်ကြည့်သည်။’
‘မဝါပါဘူး’

မိကန်နာက ဆူဆန်နီ၏ ပေါင်ကို အသာပုတ်နေသည်။
‘သူက ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ညစာအတူ လာစားတာ လောက်ပါ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကုလ်’

ဆူဆန်နီက မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ခေါင်းညှိတ်သည်။ ကိုရီက ဘရန်ဒီကို တစ်ခါမျှ ကိုင်မော့ကာ ထရစ်သည်။ ကော်ဖီကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိုး။

‘အင်း ဒီညတော့ မင်းကပဲကို ကိုယ်လွတ်ရ တော့မှာပဲ၊ နောက်မှ ကြည့်ရှုသေးတာပေါ့ကွာ’

သူမက ခေါင်းညှိတ်သည်။ အခင်းထဲမှ ကိုရီ ထွက်သွားသည် ကိုကြည့်ရမ်း ပို၍ မျက်နှာကလေးငယ်သွားပုံရသည်။ မိကန်နာ၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် တိုးဆိုးလေး ပြောရိုက်သံကို အပြင်မှ ကိုရီ ကြားလိုက်သည်။

‘ဝံ့ဝါ ပေါက်အနီးတွင် ကုလားထိုင်ကြီး ခပ်လုံးခုက ထိုင်

နေသည့် အရှုနီကို တွေ့ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပီတိအမုန်းတရားနှင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုရိုက လှေကားပေါ်တက်သွားသည်။ အပေါ်ရောက်ကာမှ အရှုနီအား ကြည့်သည်။

အရှုနီကလည်း မော့ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ တစ်ညလုံး စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ တစ်ယောက်ယောက် အထူးထူးပြိုင် ကိုရိုအပြစ်ခံ ခိုးထွက်ရန် ကြိုးစားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြပုံရှိသည်။

ကိုရိုက အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် လက်ဆွဲသေတ္တာဆီသို့ သွားသည်။ အံ့အံ့အံ့ထဲမှ ဖလင်ထည့်ထားသည့်စာအိတ်ကိုထုတ်ယူသည်။ ရိုက်ကာ၏ ခရီးစထွက်ခါနီး ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်းမှာ သူ့အား တေးကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်သွားစေသည်။ မနက်ရုစံနာရီကို ခရီးစထွက်မည်ဆိုလျှင် သံရုံးသို့ သူ့ စခန်းအုပ် သွားပို့ နိုင်စရာ အချိန်မရတော့။

မနက်ဖြန်ညတွင် လေဆိပ်ကို တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မက်ခံ မျှော်လင့်သားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟင်နီဗင်သည် အဖမ်းမခံရမီ ငါ့ရှင်တန်သို့ မည်မျှ သတင်းပို့ နိုင်ခဲ့သည်ကို သူမသိ။ ရိုက်ကာ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဟင်နီဗင်သည် လေဆိပ်သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ အသိအမှတ် ပြီး တိပ်ခွေကို ယူရန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ မက်ခံနှင့် စကားပြောပြီးမှလော၊ မပြောခင် လောဆိုသည်ကလည်း မသေချော။

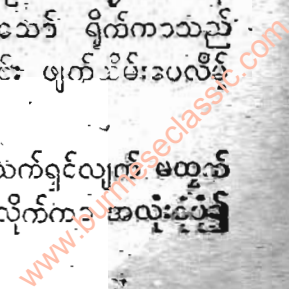
အကယ်၍သာ မက်(ခ)နှင့် စကားပြောပြီးမှ ဟင်နီဗင်

အဖမ်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် နောက်ထပ် ရိုက်ကာ၏ အစီအစဉ် အပြောင်းအသစ်ကို မက်(ခ)ထပ်ဆီဖို့လိုပေလိမ့်မည်။ တစ်ခုခုသဘောသည်ကသော့ မက်(ခ)သည် ရိုက်ကာ၏ အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကို မသိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မက်(ခ)သည် သူ့လူများနှင့် အိတ်ဆွဲရုံအား ရှေ့မျှားပါ ရေးအတွက်သာ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။ ကိုဒက်ဘိုအဖွဲ့ လူသန်ဆာလေယာဉ်ကို အပိုစီးမည့် အဖြစ်ကိုတော့ ကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

‘စတုရန်းအယ်ထိမ်း’ အကျဉ်းထောင်ဖောက်မှုတွင် မက်(ခ)၏ အဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်နေကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြရာရောက်သည့် ဟိုင် သံရုံးမှ စီ-အိုင်-အေ ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ဦးဦး ကို သုံးရလျှင်ကောင်းမည်လားဟု ကိုရို စိတ်ထဲတွင် စတင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အနည်းဆုံးတော့ ရောမကို ကြိုတင်သတိပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယနေ့ည သူတစ်ခုခုမလုပ်ပါမူ ရိုက်ကာအား ထောင်ချောက်ဆင်ရေးစီမံကိန်းမှာ သဲထဲရေထွန်သလို ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကိုရိုက အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစား သုံးသပ် နေသည်။ အိမ်မှထွက်ရန် အကြံအစည်မြင်သော် ရိုက်ကာသည် သူ၏ စစ်ဆင်ရေးကို ဖျက်သိမ်းကောင်း ဖျက်သိမ်းပေးလိမ့်မည်။

ထိုနောက် သူ့အား ဤနိုင်ငံမှ အသက်ရှင်လျက် မထွက်သွားနိုင်ရန် သူ့နောက်သို့ သင်္ကြံမဲကြီးလိုက်ကာ အလှည့်ပေး

၁၂၈ ထွန်းလင်း(ပြန်မာပြန်)

ကြီးပမ်းပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ၏ကြီးပမ်းချက်များသည် အချည်းနှီးဖြစ်ရကော့မည်။

ဤအဖြင့်ကို ကြိုမြင်သဖြင့် အိမ်မှ ထိတ်တဆိတ် ထွက်လာအကြံကို ကိုရီ စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဘေးမ ဖောက်ခါမှ ရထားအရပ်အရေးကိုယူရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် စွန့်စားရန်ဘစ်ခိုရုံသေးသည်။ ဆူဆန်နီဖယ်လာနှင့် ပတ်သက်၍ပင်ဖြစ်သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မိကန်နာအား ဆူဆန်နီက နှုတ်ဆက်ဆက်ကြားလိုက်ရသည်။ သူမက အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားရင်း ငလှက်ဘေးရင်းတွင် ခြေလှမ်းထုံ သွားသည်။ လေထဲထိပ် အမှောင်ရိပ်မှ ကိုရီမှာ အပေါ်ထပ်သို့ သူမတစ်လှည့်လက်ကိုင်အိတ်ကလေး တင်လေးယူဦးမည်လောဟု မျှော်နေမိသည်။

ကိုရီ သက်ငြင်းခဲ့သည်။ ဆူဆန်နီက တရုန်အား အကားခေါ်ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ စောင့်ကင်းပည့်ဟု ပြောကြားရန်ဖြစ်သည်။ ကိုရီ ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခု တရက်ဝင်လာသည်။ ကိုရီ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းရှေ့မှ ဆူဆန်နီ ဖြတ်သွားသည်နှင့် အတွင်းမှ ထွက်လာထက်ကို ပမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူမ ထိတ်သန့်စွာရုန်ပြီး အော်ရန်ပါးစပ်ဟသည်။ ကိုရီ သူမပါးစပ်ပေးလိုက်ဘင်္ဂါ ဧသံမထွက်ရန် အမူအရာပြုသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ မသွေးဆူတ်ကာ လှေကားဆီသို့ ဝန်ခံမိသွားသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။

သူမမှာ တရုန်ထံပြေးသွားရန်ပင်ကြံမိသည်။ ကိုရီက ချွေးသိပ်သည့်အပြုံးဖြင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူမက အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကိုရီက နောက်မှဝင်လိုက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သူမအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

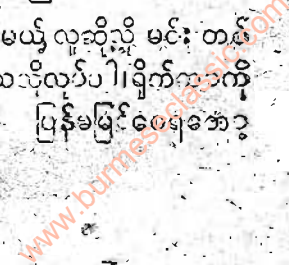
‘ရုဇိုကို ကျွန်မ စကားမပြောချင်ဘူး ကိုရီ၊ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင်လဲ နားသာထောင်ပေးတော့၊ ရိုက်ကာကွပ်မင်းကို အမိုင်စီးပြီးထားတာ တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိတယ်၊ တိုယိုပြောသလိုသာ မင်းအတိအကျလုပ်ခဲ့ရင် ဒီနေရာနဲ့ မင်းဝေးရာကို ရောက်သွားဖို့ ကိုယ်တာဝန်ယူတယ်’

သူမက မယုံကြည်နိုင်သလို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုရှေ့ချကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ကိုရီ၏စကားကို သူမ ယုံကြည်လိုပါသည်။ သို့သော် အချိန်တွေ နှောင့်နှေးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကိုရီ မသိသည့် အရာများစွာရှိသေးသည်။

ဆူဆန်နီက ပြောရန်ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်။ ကိုရီကအပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကို ထုဆွဲ၍ပေးသည်။

‘ကိုယ်အတွက် ဒီဟာကိုသွားပေးနိုင်မယ် လူဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက်ပဲခိုတယ် ဆူဆန်နီ၊ ကိုယ်ပြောသလိုလုပ်ပါ၊ ရိုက်ကာကို ရော သူ့လူတွေကိုပါ မင်းတစ်သက်လုံး ပြန်မမြင်စေရအောင် ဘူး၊ ကိုယ် ကတိပေးပါဘယ်’

သူမက စာအိတ်ကိုလှမ်းယူသည်။ လိပ်စာကိုကြည့်ပြီးကြက်
ဇာပေးနေသည်။ စာအိတ်ပေါ်ရှိ လိပ်စာမှာ စာလုံးများက
... ဘေးဘုနှင့်ရှိက်သလို စောလှိုက်သည်။

သူမက ဆိုးထိုးလေးရေခွက်ရင်း ကိုရီအား စိုက်ကြည့်နေ
သည်။

လာခေါင်များပင် ခြောက်ဆွေလာသည်။ အပြစ်မှန်ကို
ထွေး၍မရ။

‘ကိုရီ ဒါ...ဒါ ဘာသဘောလဲ’
သူမ၏အသံက မနည်းညစ်ထုတ်ရှုသလို ရိုနှံနသည်။

‘ထွက်ရပ်လမ်းအစ်ခုပေါ်ကွာ၊ ဒါကို သိရုံး ယူသွားပါ။
ဆီအမတ်ကြီးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပထမအတွင်းဝန်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်
တို့ဝမ်းရူးဖြစ်မယ်လို့ ပြော’

‘အယ်လို သဘောလဲ ကိုရီ၊ ဒါက အယ်လိုသဲ’
သူမက နားမလည်နိုင်သလို ထပ်ကာပေးနေသည်။

‘ဆေး ရှင်းပြုရရင်တော့ သိပ်အချိန်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ပြောသလို
သားလုပ်-မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ကိစ္စတွေအားလုံးပြီး သွားလိမ့်မယ်’

ကိုရီက စကားဆက်ရန် ကြိုးပမ်းစဉ်မှပင် အပြင်မှ ခြေသံ
ကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ဖက်ကလေး တောင်ဒေသခံကြီး

ရပ်နားမိကြသည်။ ဆူဆူနီနီမျက်နှာမှာ အကြောက်ရှိမှုဖြင့်ဖြူ
ဆွေးသွားသည်။ တံခါးခေါင်းဆံနှင့်အတူ မိကန်နာ၏ အေး

စက်စက်နုနုသံက ထွက်ခွာလာသည်။
‘ဆူဆူနီနီ နှင့် အထဲမှာလာ’

ကိုရီက ပြန်ပြောရန် ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။
‘ဟက်ကဲ မိကန်နာ၊ မိတ်ကပ်ကလေး ပို့နေလို့ပါ’

‘နှင် မသွားခင် မစွဲကော့ ရိုက်ကော့ တွေချင်လို့တဲ့’
ဆူဆူနီနီမှာ ကိုရီအား တုံ့လှုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။ သူမ

ခေါင်းမှာ ကိုရီ၏စကားများဖြင့် ချာချာလည်လျက်ရှိနေ
သည်။

ကိုရီက သူမ၏ဆက်ကိုင်အိတ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပြုသည်။ သူမ
မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုရီ၏ သူမအား အခု

အချိန်တွင် စကားပြောခွင့်မရတော့ပေ။ ဘာကိုမှ ဆက်ပြော
ခွင့်မရှိတော့၊ ခြေဟန်လက်ဟန် အမူအရာဖြင့်သာ ပြနေ

သည်။
ဆူဆူနီနီက လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ စာအိတ်ကို ထည့်သည်။
လှည့်လှည့်စွာပြုံးပြုံး တံခါးဆီသို့လှည့်သည်။

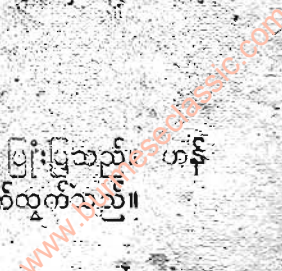
‘ခွဲစိတ် ကျွန်ုပ် ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်’
အပြင်မှာရှိနေသော မိကန်နာကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။

‘အေး...ကောင်းပြီ’
အပြင်အတန်မှ ခြေသံက အဝေးသို့ရောက်သွားသည်။ သူမ

ခေါင်းကိုဖွင့်ရန် လက်လှမ်းသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲမှာ စတင် ဝို
က်လာမိသည်။

‘သတိထားပါကွာ’
သူမ၏အသံက ဂျိုသာ ထိုးညှင်းလှသည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်၍ ကတု ကယင် ပြုံးပြုသည်။ ဟန်
ဆောင်ရာပြုံးခမ်းမီ ကိုရီထံမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သည်။

၀၃၂ ဆန်းစစ်(ပြန်မာပြန်)

ကိုရိုက သူမ ထွက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်တိတိ ကြာမှ အခန်းသို့ပြန်သည်။ သေနတ်ကိုင်ရင်း ခုတင်ပေါ်လှနေသည့် သန်းခေါင်ကျော်မှ အဝတ်အစား ထချတ်ကာ အိပ်ရန်သည်။ ဤညအဖို့အော့ သာမှုံမဖြစ်နိုင်တော့ဟု သူ ယုံကြည်မိသည်။

သို့သော် အိပ်မပျော်မီ သူ့ကိုယ်သူ စကားတစ်ခွန်းပြောနေမိသေးသည်။ သူ့အတွက် ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။

ဆုဆန်နီ၏ လုပ်ဆောင်ချက်သည်သာ သူ့အတွက် အာမေဏီကို ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၄၁)

တစ်မိုင်မျှ ရှည်လျားသော ပြေးလမ်းထိပ်၌ 'ဟော့ကာ' တစ်ဖယ် လေယာဉ်(၁၂၅) ဂျက်လေယာဉ်အား မက်သီဘင်စ် နေရာယူလိုက်သည်။

နေလုံးကြီးက လေထုအတွင်းသို့ အပူရှိန်ကို ကောင်းစွာ ဖြန့်ကြဲပေးပြီးဖြစ်သည်။

ဖိတ်ပီ အင်ဂျင်တို့က အမြင့်ဆုံးအရှိန်နှုန်းကို ယူနေသည်။ လေယာဉ်တစ်ခုလုံး ထွန်ခါလျက်ရှိသည်။ မြို့ဘက်အခြမ်း လှိုင်မြင်ရှိ ချုံပုတ်များဆီသို့ပင် စက်သကဲ့သို့ တင်ဆောင်နေသည်။

ကိုရိုက ကားဘက် (ရှု) ရန်တော် အနီးတောင်ကမ်း ပေါ်မှ အဖြူရောင် လိပ်ခုံးအမျိုးမျိုးနှင့် အခြားကျော်စွဲအမျိုးမျိုး ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

လေယာဉ်က စတင်ပြေးသည်။ အချိန်က ဝပြည့်ဖြည့် ပိုမြန်လာသည်။ ကိုရိုက ပြောင်းပေါက်နေချိန် ရိုက်ကားအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရိုက်ကားမှာ ဘေးခုံပေါ်တွင် စာရွက် တစ်ထပ်ကဲ့သို့ကား လေ့လာနေသည်။

လေယာဉ်ထဲတွင် သားရေတူလားထိုင်ကြီးများ ခဲရိုတော့ ထိုင်ခုံလေးလုံးသာ အစားထိုးကပ်ဆင်ထားသည်။ ရွှေဘွင်နန်း ခုံ၊ နောက်တွင်နန်းခုံဖြစ်သည်။ (၁၂)နာရီ အတွင်း ထိုနေရာ အများစုကို လူများစောက်လာသိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်ကို စကြာလိမ့်မည်ဟု ကိုရို သိပါသည်။

လေယာဉ်က ဦးထောင်ဆွားသည်။ တစ်ခဏမျှ အထေး ချိန်မဲ သလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းမှ စက်အားပြင်းပြင်း အဆဲနှင့်အတူ လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားသည်။

‘ကိုရို မက်သီဘင်ကို ဆွားပြောဗျာ၊ အော်တို ပိုင်းလော့ ခလုတ်နဲ့ မောင်းလှံရတာနဲ့ ဒီကို လာခဲ့ပါလို့’

ကိုရို ခေါင်းညိတ်၍ ခုံခါးပတ်ဖြုတ်သည်။ လေယာဉ်ဦးက ထောင်နေဆဲဖြစ်သည့်အလျောက် ကိုယ်ကိုညွှန်၍ ခြေကုတ် ယူကာ လေယာဉ်မောင်းခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။

ဦးခန်းထဲတွင် မက်သီဘင်က ခလုတ်တစ်ခုပေးတစ်ခု ဖွင့်ပေး အယ်လ်ဂျီးယား လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေး ပျောက်စင်သိ ရှင်ပျံစွာ ဆက်သွယ်သတင်းပို့နေသည်။ ပြောစကားများမှာ မက်သီဘင်အား တစ်ဖက်မှ ပြန်တွေ့လိုပုံ မရကြောင်း ကိုရို သိသည်။

ကိုရိုက တေးဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ထိ မက်သီဘင်က တပြေးညီပျံသန်းပြီး စက်အရှိန် လျော့စိုက်ချိန် အထိ စောင့်သည်။ ထိုနောက်မှ ရိုက်ကား၏စကားကိုပြောပြ လိုက်သည်။

‘သောက်ရူးကို ပြောလိုက်စမ်းဗျာ အထုပ်ချားနေတယ်လို့ ကိုရိုက စပ်ဖြဖြ လုပ်ပြသည်။’

‘ဒါဆိုရင်လဲ လေယာဉ်တိုင်းပြောခက်ခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီးကိုယ့် တစ်ဆာ ကိုယ်လေ့လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ လှုပ်ပါအယ် ကိုရိုက အကြံပြုလိုက်သည်။’

မက်သီဘင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လေယာဉ်တိုင်းစကားပြော စက်ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် ရိုက်ကားကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။

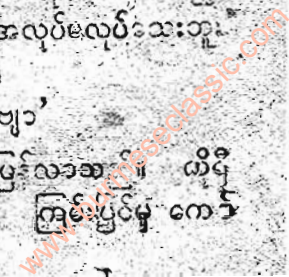
‘ဂျိတ်ရော်တာလေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးကို လမ်းရှင်းခွင့် တောင်းရဦးမယ်၊ ပါရီကို ဆက်သွယ်ရဦးမယ်၊ နောက် ဖေ နှစ်သောင်းအမြင့်ကို တက်ရဦးမယ်’

မက်သီဘင်က ပြေးရင်း ကိုရိုအား လှည့်ကြည့်သည်။ ဒုဗ္ဗ ပေါ်ကျနေသော ရွှေရောင်ဆံပင်ခွေကလေးကို ဆင်တင်သည်။

‘ဒီ သောက်လေအေးပေးစက်ကလဲ အလုပ်မလုပ်သေးဘူး မက်သီဘင်က ညည်းတွားလိုက်သည်။’

‘ဘဝဆိုတာ ပန်းမွေ့ရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ’

ကိုရိုက ပြောပြီး နောက်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ ထိုမှ နောက်ခန်းသို့အရောက်တွင် ရိုက်ကားမှာ ကြမ်းပြင်မှ ကော်

ဇောကိုဖယ်၍ အံ့ဖုံးတစ်ခုကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

‘ဪ... ကိုရီ ကျွန်တော် ကို ကူညီစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကုန်ဒါ ရောကဲရ... အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ဖြေထားရဦးမယ်’

ကိုရီက အံ့ဖုံးထဲမှ အိတ်ခြောက်လုံးကိုကု၍ ဆွဲထုတ်ပေးသည်။ ဖထမအိတ်တွင် ပစ္စတိုခြောက်လက်နှင့် ကျည်ကပ် အပိုနှစ်ဒါ ဝင်ပါသည်။ ပစ္စတိုခြောက်လက်အနက် လေးလက်မှာ အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ဆင်ထားပြီး ဝေါလ်သမီ (၃၀)များ ဖြစ်သည်။ ကျန်နှစ်လက်မှာ မရှင်းပစ္စတိုများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ရိုက်ကာက မရှင်း ပစ္စတို တစ်လက် ကျည်ကပ် နှစ်ခုကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ၏ ထိုင်ခုံသို့သွားသည်။

ဒုတိယနှင့် တတိယအိတ်တို့တွင် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးများပါရှိသည်။ ထိုအပြင် အီလက်ထရောနစ် စနက်တံဆိုး နှစ်ပေါင်ထုပ်နှင့် ပလတ်စတစ် ယမ်းတီလူးထုပ်များလည်း ပါသေးသည်။

ရိုက်ကာက ထိုအိတ်များကို လေယာဉ် နောက်မြီးပိုင်းသို့ ဂရုတစိုက်နေရာရွှေ့၍ သွားထားသည်။ ထို့နောက် ကျန်အိတ်များဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ညကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့်လက်၊ လမ်းလျှောက်စက်၊ ပြောစက်သုံးလုံး၊ အချက်ပြ လက်နှိပ်စာတံစီး

ကြီး ခြောက်လက်၊ ကျည်ခါးပတ်စလွယ် ဆိုင်းကြီးများလည်း ပါသေးသည်။

ရိုက်ကာက ထိုအိတ်များကိုလည်း လေယာဉ်နောက်မြီးပိုင်းသို့ ဂရုတစိုက် နေရာသွားရွှေ့ ထားသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်အိတ်မှာ အလေးဆုံးဖြစ်သည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ရိုက်ကာက နောက်ဆုတ်ကာ ရပ်နေသည်။ အထဲမှ ပစ္စည်းများမှာ ကိုရီမြင်ရပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။

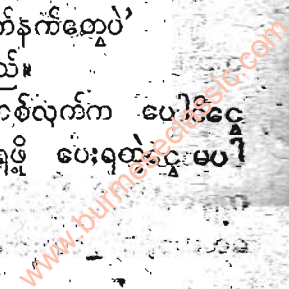
အိတ်တစ်အိတ်စီတွင် ညကြည့်မှန်ပြောင်း၊ အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ဆင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လုပ် ကိုးမမ စတားလင် သေနတ် အလတ်စား အသစ် ငါးလက်စီ ပါသည်။ ကိုရီက သေနတ်များကို အတန်ကြာအောင် ဝှံ့ကြည့်ရမ်း လူ့စုထပ်သော လေဆိပ်တွင်တော့ ငရဲကျသလို ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

စက်သေနတ်၏ ညကြည့်မှန်ပြောင်းမှာ အဆပေါင်း ၅၀၀ ခန့်ရှိသည်။ ဤကိရိယာနှင့် စကားလင် သေနတ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အန္တရာယ်အကြီးဆုံး လက်နက်များထဲ၌ တစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘အတော် ကို အားကောင်းတဲ့ လက်နက်တွေပဲ ကိုရီက ထိုမျှသာ ပြောလိုက်နိုင်သည်။’

‘အကောင်းဆုံးပါ။ ဒီစက်သေနတ်တစ်လက်က ပေါင်ငွေနှစ်ထောင်ကျော်တယ်။ ဒီသေနတ်တွေရဖို့ ပေးရတဲ့ငွေ မပါဘူးဘူး’

‘ဘယ်က ရတာလဲ’

ကိုရိုက် မထိလိုက်တာသာ မေးလိုက်သည်။
ရိုက်ကား ချက်ချင်းမဖြေ။ သေနတ်ဘစ်လက်ကို ခလောက်
ထွ၍ ကျည်ကပ်ကြီးကို ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ပုတိုတိုသေနတ်
ပြောင်းက ကိုရိုက်ရင်ဘတ်သို့ ဖောက်လာသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မေးကလေး’
ကိုရိုက် ပခုံးကိုတုန်သည်။ ချိန်ထားသည့် သေနတ်ကို ဝခု
မစိုက်သလို နေသည်။

‘ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟတ်ပါဘူးဗျာ’
ရိုက်ကားက ခပ်တိုးတိုးရယ်၍ ကိုရိုက်ကား သေနတ်ပေးသည်။

‘အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့ရဲ့နောက်ဆုံးပေါ် ကစားစရာလေး
တွေကိုရောင်းဖို့ တယ်လောက် စိတ်သန်တယ်ဆိုတာ သိရင်
ခင်ဗျား အတော်အံ့ဩလိမ့်မယ်။ ဒီစက်သေနတ်တွေကို လေဆိပ်
လှိုင်းရေးအတွက် အဓိကထား လက်နက်ရောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီကစား
တဲ့ ဆူဘိုင်းရောင်းခဲ့တာ’

‘ဟွန်ဒါမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ် အကောက်ခွန်
အရာရှိတွေ တက်ရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ရိုက်ကားက သေချာပေါ်က သိထားမှုရှိသည့်နည်းခေါင်းခါ
သည်။

‘သူတို့မရှာပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့က ကုန်ပစ္စည်းချမှားမှု
မဟုတ်ဘဲ၊ စီးပွားရေးဆေးစစ်မှုကို ဝင်ခေါ်တာပဲဟာ။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျံသန်းရေးခရီးစဉ်မှာ ဆိုဒင်နိုင်ငံက ကိုယ်တို့
လေယာဉ်ကွင်းလေးတစ်ခုကို ပြုထားတယ်။ အဲဒီကို ဒီနေ့

ဘေး၁၂နာရီမှာ နောက်မယ်လို့ ဇာဝန်ကျေကျေနဲ့ ကြော်ငြာ
ကြားပြီးပြီဗျာ’

ကိုရိုက် လေယာဉ်နှောက်ပိုင်း ထိုင်ခုံထပ်ခုပေါ် သို့မဟုတ်
သေနတ်တစ်လက်မီ သိုက်ထားသည်။ ဇာတ်ဝင်ပေးအိတ်တစ်လုံးစီ
နှင့် ကျည်ကပ်နှစ်ခုစီလည်း ပါသည်။ ရှေ့ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးမှာ
ကိုရိုက်တို့အတွက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ညကြည့်ခန်းပြောင်း
စကားပြောစက်နှင့် အချက်ပြ လက်နှိပ်ခတ်မီးကြီး အစုံတက်
က သေနတ်နှင့်အတူ ပေးထားသည်။

လေယာဉ်နှိုးပိုင်းမှ မက်သီဘင်ထွက်လာသည်။ ကိုရိုက်ထံသို့
လျှောက်လာပြီး လက်နှိပ်ပျားကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်သည်။

‘ဪ... ကျွန်တော်တို့ အတော်ပျော်နေရတာမက
ခင်ဗျားဘာနေက ယိုကိုရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ပါ’

ရိုက်ကားက မကြည်သောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဆူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဟောဒါလေးတွေ ကြည့်ရဘော့ လေယာဉ်ပေါ် မီးလောင်
ပုံးတွေ တစ်မလာတာကိုပဲ အံ့ဩမိတယ်။ နို့မို့ ဆို လေဆိပ်
ပေါ် ဖတ်ခံပြီး လေဆိပ်ဘစ်ခိုလုံး မီးလောင်တိုက် သွင်းလို့ရ
တယ်’

‘ဒါမျိုး နောက်ဘစ်ခါမှ လုပ်တာပေါ့၊ ခုဘစ်ကြိမ်
ခင်ဗျား ဘယ်လောက် တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်
ရလိမ့်ဦးမယ်’

မက်သီဘင်က သေနတ်နှင့် သက်ပစ်ပုံးများကို ကြည့်ပြီး
မျက်နှာထားက တမ်းမာဆူးသည်။ ကိုရိုက် မက်သီဘင်အား

စေ စေ အကဲခတ်သည်။ မက်သီဘင်သည် မည်သို့ တုံ့ပြန် မည်နည်းဟု တွေးသည်။

မက်သီဘင်က ကိုရီအား ကြည့်သည်။ ကိုရီ၏ ခံစားမှုကို တွက်ဆ ကြည့်သည်။ မည်သည့်သဘောထားကိုမှ အဖြေရှာ မရ။ သို့ဖြင့် ရိုက်ကမ္ဘာကို ပြန်လှည့်သည်။

‘လေယာဉ်တစ်စင်းတိုက် ရွှေတွေကို အပိုင်စီးဖို့ဆိုတာက တစ်မျိုးပဲ ရိုက်ကမ္ဘာ၊ ခု ခပ်ပျားဟာက စာခြားပဲ’

‘အဲဒီတော့’

ရိုက်ကမ္ဘာက မက်သီဘင်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘အဲဒီတော့ ခပ်ပျားက ဘယ်ထိအောင် လုပ်မှာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်’

‘ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်မှာပဲ’

တိတ်ဆိတ်မှုက လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ပေ ၂၀၀၀ အမြင့်

တွင် ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်စက်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

ရိုက်ကမ္ဘာက အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကိုရီအား

မျက်ခန်း ကြည့်သည်။ ကိုရီက ခေါင်းဆတ်၍ ဘယ်ဘက်သို့

ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။ ဝေါ်လ်သာပီ ၃၈ ပစ္စုဆီ တစ်လက်

နှင့် လက်က သိပ်မဝေးတော့။ မက်သီဘင် မြင်သည်လော

မသိ။ သို့သော် ဂရုစိုက်ဟန်မပြု။ သူကခေါင်းကို ခပ်လေးလေး

ယမ်းလိုက်သည်။

‘ရွှေတွေလှယက်မှုမှာ ပါဖို့ပဲ။ ကျွန်တော် သဘောတူခဲ့

တယ်။ သွေးချောင်းစီးစွာ အလုပ်မှာ ပါဖို့ မဟုတ်ဘူး’

ထိုနေ့အဖို့ ရိုက်ကမ္ဘာမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ကျဉ်းကျယ်ပုံ ပေါ်လာသည်။ သူသည် သူ၏အနာဂတ် စီမံကိန်းများအပေါ် ထိခိုက်နိုင်လောက်သည့် အပြုအမူဖြစ်သော ဝါနာ၏ခုန်ထုတ် လူစားထိုး လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေအတော်များများအတွက် လူအတော်များများကတော့ ဤသို့စွန့်စားရန် ဝန်လေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ကြားလူအဖို့တော့ ပိုအရေးကြီးသည်မှာ ဩဇာအာဇာနည် ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စ မအောင်မြင်လျှင် ပေးဆပ်ရမည့်တန်ဖိုးက မသေးကြောင်း သူ့သိပါသည်။ မက်သီဘင်၏ လုပ်ရပ်က ဒေါသကို ဆူပွက်လာစေသည်။

‘ကျွန်တော် ကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုမဆက်ဆံဘူး မက်သီဘင်’

‘ခပ်ပျားတို့ကို လိုက်ပို့ပြီး ရွှေလေယာဉ်ကြီးသယ်ထုတ်ဖို့ကို

ကျွန်တော် သဘောတူခဲ့တာပါ။ ဒီကြားထဲက သတ်ပွဲဖြစ်ပွဲ

တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ကို ပြောပြသင့်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်ဟာ သိသင့်တာကိုပဲအသိပေးပြီး အလုပ် လုပ်

တတ်တယ် မက်သီဘင်၊ ခပ်ပျားသိဖို့က ရွှေလေယာဉ်ကြီး

ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဆီဖြည့်ပြီးပို့တက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ပဲ’

‘မလုပ်ဘူးဆိုရင်ကော...’

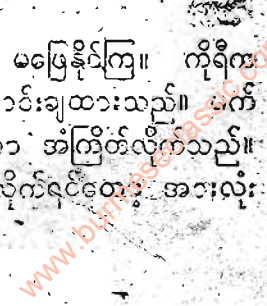
အတန်ကြာအောင် ထိုအမေးကို မဖြေနိုင်ကြ။ ကိုရီက

သေနတ်ကို ကော့ကိုင်ကော့ တွဲလောင်းချထားသည်။ မက်

သီဘင်က ကိုရီအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ အကြိတ်လိုက်သည်။

‘လေယာဉ်တစ်ခု သေနတ်ကိုသုံးလိုက်ရင်တော့ အားလုံး

မသာပေါ်ပြီသာမှတ်’

ကိုရိုက်က သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ပစ်လိုက်သည်။ မက်သီဘင် အား ကြက်သွေး သေသွားစေသည်။ ရိုက်ကာ၏ မျက်နှာကို ဆွေးဆက်သွားစေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကြီးပြတ်နေ ဆည့် ရုပ်သေးရုပ်များနယ် ရုပ်နေသည်။ ကျည်ဆန်ပေါက်မှု လေဝင်ကာ လေယာဉ်ပေါက်ကဲ့မည့် အဖြစ်ကို ကြေမတ်ရှုံ့ မော့မျက်လုံးအစုံနှင့် စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ကိုရိုက်က -ဝယ်သံ ဆဲ ပြုံး၍ လေယာဉ်ထိုင်ခုံဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ သူက လေယာဉ်ထိုင်ခုံအနီးဆီသို့ ပြသည်။ ကျည် ဆန်က ထိုင်ခုံ တတိယအနီးခုံအထိ ရောက်သွားစေမည် လမ်း ကြောင်းအတိုင်း ဣရိ မစ်ဇိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ဗျား ဆောက်ရူးပါ။ သေးနှံရိုက်သွားထိရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

မက်သီဘင်က ဧဝါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုမှသားမထိပါဘူး။ ကဲ မစ္စတာဂျိုးစ်က ပြောမှာ ကို ဘာကြောင့် ခင်ဗျား နားမထောင်စရာရှိတော့မလဲ'

ရိုက်ကာက ကိုရိုက်မျက်နှာအား စောစောနှင့် ကြည့်နေ သည်။ မက်သီဘင်က ကိုရိုက်ကား မျက်လုံးအပြုသားကြည့်ရှင်း ထိုင်ခုံတစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုရိုက် ပြုံးသည်။ လက်ကိုပိ ပဝါထပ်၍ မျက်နှာပေါ်စော့ချော့များကိုထုတ်နေသည့် ရိုက်ကာ အား ခေါင်းဆတ်ပြုသည်။

'ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိက အင်ဂျင်နီယာများက ရှေ့ကွပ် ရိုက်ကာက စတင်ရှင်းပြသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်က အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင် ချားနဲ့ ရှိပါ။ မလိမ္မာဘဲ ပစ်ကူးခတ်ဟာ သတိထားပြတ်တာ မရှိဘူး။ ဒီသေနတ်တွေက ကိုဒက်ဗိုက်ဆွဲအတွက်ပါ။ သူတို့ လုပ် တာကို ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး။ သူတို့လုပ်ရပ်ဟာ အလွန်ခက်တဲ့ လူ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလွန်လွယ်အောင် လုပ်ပေးလိုက် တာမျိုးပဲ'

'လူသားထင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်နွယ်နေတုန်းပဲလေ။ ဥပမာပုဂ္ဂိုလ်က ရဲတို့အကုန်လုံး ကျွန်တော်တို့ကို သီးခြားစိုက် ရာလိမ့်မယ်။'

'ခင်ဗျားမှားနေပြီ'

ရိုက်ကာက ပြစ်လှည့်အရေးကို သေချာပေါက် သီထေး သလို ခေါင်းယမ်းသည်။

'ကိုဒက်တို့အုပ်စု ဒီနားမစ်ကိုဆောက်တဲ့အခါ ဗုတ်ပုံအပို အကုန်တ လိုက်တာကြော့ပေါ့။ ဒီနားတော့ဆိုတာ ဆို နေ သာ လူနဲ့မဟု ဝီပျားရေးညီလာခံကစီအတွက် သူတို့ဆီ လာ ခဲ့ဘယ်လို့ပဲ'

'မိလမ်းခကြောင်းအတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ ပျံအနီးရောက်စဉ်က ပြပြီးသားပါ။ အဲဒီကို ခင်ဗျားရော့ခေါ်ခိုအတွက် လေကြောင်း ထိုးထိမ်းရေးဌာနကလဲ သတင်းပို့ချက် ရနေလိမ့်မယ်'

'ဆေးထဲ လုံးဂျီယားကို အပြန် ခက်ခက်ယှမ်းလို့ သိပြီး အရေးပေါ်ဆင်းခွင့်ကို ရှေးမခလအိမ်မှာ ခင်ဗျား သေခင်ရ ဝိပိမယ်။ ခင်ဗျားလေယာဉ်ဆင်းပြီး တပ်နာရီကြာမှ တိုက်ခို'

က စရာ၊ လေယာဉ်ကို စက်ပြင်အဖွဲ့အစည်းအုပ်ပြီး လေဆိပ်က
ခင်ဗျားထွက်သွားပြီလို့ ယူဆနိုင်လောက်တဲ့ အချိန်ပဲ

‘ကဒီတော့ အကြမ်းဖက်သမားတွေ လေယာဉ်အပိုင်စီး
နဲ့ကော ရွှေလေယာဉ်လှယ်ကမ္ဘာပေါ် ခင်ဗျား လုံးဝ ဆက်စပ်
နေဖို့ မရှိပါဘူး မက်သီဘင်၊ လုံးဝမှ လုံးဝပါပဲ’

ရိုက်ကာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

‘အကြမ်းဖက်သမားတွေဟာ ကားနဲ့လာကြတာလို့ ထင်
လိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့ကားတွေကို လေယာဉ်ကင်းတစ်ဖက်အစပ်အ
ခြစ်စည်းရိုးအပြင်ဘက်မှာ တွေ့ကြရလိမ့်မယ်’

က အကြမ်းဖက်သမားတွေက ဂျာမန်တွေဖြစ်တယ်၊ ကား
လာတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆွီဒင်ကလာတဲ့ တိုက်ပိုင်ဂျက်လေယာဉ်
တစ်စင်းကို အာဏာပိုင်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ခြေရာခံလိုက်ကြမှာ
လဲ၊ အဲဒီကို ခင်ဗျားလေယာဉ် ဆင်းတာကိုတောင် သူတို့
သိနိုင်ဖို့လမ်း မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို ဘယ်သူမှ လာမယူတဲ့အခါ
သိသွားမှာပေါ့’

ရိုက်ကာက မက်သီဘင်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အရူးတွေ မဟုတ်ဘူး မက်သီဘင်၊ မနက်ဖြန်
ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မန်နေဂျာကြီး မစ္စတာဟင်နရီဆီကို ဖမ်း
ဆက်ပြီး လေယာဉ်ကို ကောင်းကောင်း မပြုပြင် ပေးဘူးလို့
ပြောပြီး ထန်ထန်အပြစ်တင်လိုက်မယ်’

‘နောက်ပြီး...လေယာဉ်ကို သူ့ အင်ဂျင်နီယာတွေ ပြန်ယူပြီး
ကောင်းကောင်းပြင်၊ နောက် အယ်လ်ဂျီးယာကို ပို့မပေးရင်
ငွေပြန်တောင်းမယ်လို့လဲ ပြောလိုက်ဦးမယ်’

မက်သီဘင်က ရိုက်ကာအား အတန်ကြာ ကြည့်ကာ စဉ်း
စားနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ခပ်ပြည်းပြည်းညိတ်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ အလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ဗျ’

ရိုက်ကာက ဟက်ခနဲဘစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

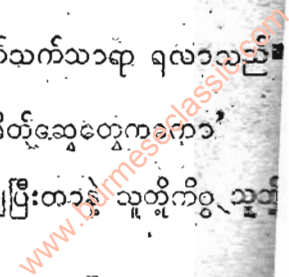
‘ဟင်နရီတော့ အတော်ကြီး လန့်သွားလိမ့်မယ်၊ သူက
ရုံးချုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နေ့မကူးခင် ရောမကို အင်ဂျင်နီယာ
အဖွဲ့လွှတ်လိမ့်မယ်၊ လေယာဉ်ကို ပြုပြင်ပြီး ယူသွားလိမ့်မယ်၊
လေယာဉ်ကို ခင်ဗျား မောင်းလာခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ
တောင် သိရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ’

မက်သီဘင်မှာ ယခုမှ စတင်စိတ်သက်သာရာ ရလာသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဂျာမန် မိတ်ဆွေတွေကခက်ာ’

‘ပြေးလမ်းမှာ သူတို့ကို ခင်ဗျားချပြီးတာနဲ့ သူတို့ကိစ္စ သူတို့

ဘာသာလျှင်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ကိစ္စကို သူတို့ဘာမှ ဝရု နှိပ်စားပေးခဲ့ဘူး။ အစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှားပေါ့ဗျာ

မဟာ... ဘဝက ဘရပ်မည်။ နဂါးကို ခပ်ပြည်းဖြည်း ညှိတ်နည်း။ လေသံကတော့ ရွတ်ပျူမှု မရှိချေ။

ကောင်းပြီ မခွဲတာခိုက်ကား။ ခင်ဗျားရဲ့လေယာဉ်ကို ကျွန်တော် မောင်းပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘာ သွေးခေးတဲ့ ဓူတန်ယောက်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အမြင်မပြောင်းသေးပါဘူး။

မက်သီဘတ် ပြန်သွားပြီးခနဲခက် ရိုက်ကာက ကိုရို၏ ဘေးကို ခိုခွန်း ဝပ်ထိုင်သည်။ ကိုရိုအား အားကြာ အကခတ်သည်။ ကောင်းပြောသားသည့်အခါဝယ် ချီးကျူးသံက ယှက်ထဲလျက်ရှိသည်။

ခင်ဗျားဘာ သင်တော်ရာ အချိန်မှာ သင်တော်ရာကို လှုပ်လှိုက်နှိမ်ဆဲလှပဲ ကိုရို၊ ဇက်သီဘတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကက်လွတ်လိ... ရရင် အခြေအာနခေတ္တက အတော် ဆိုးလားလိမ့်မယ်။

ဒါကို ကျွန်တော် တွင်မိပါဘယ်။

ကိုရိုက မထူးခြားသလို ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ရွှေရုံ ထိုင်ခုံမှ ကျညဆန်ရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ရွှေထိုင်ခုံ အပေါက်တွေကို ကျွန်ဒါ လှောက်ရင် မသွေးဖို့ လိုမို့ဗျာ။

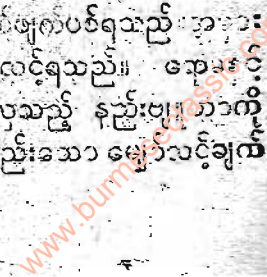
ဒါကို... ကားလ် လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့က ဆိမ်ခံစားခံရီးသာဝလုပ်ငန်း၌ အကျွမ်းဝင်ပြီးသားပဲ။

ရိုက်ကာက ကားလ် ထောင်ကျရှု သောင်ထဲတွင် ပရိဘောဂလုပ်ငန်း၌ လုပ်ခွဲရပုံကို ရည်ညွှန်းပြောလိုက်သည်။

ကိုရို ပြုံးမိသည်။ ထိုင်ခုံများကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်ချိန်က အဝါစိတ်ကူး အစီမျိုးရရှိဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံများ ဖာထေးလေးတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများဝယ်ရန် မြို့ထဲသို့ သူသွားလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံးတော့ လေဆိပ် အဆောက်အအုံသို့ သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးခဲမိသည်။

တစ်ယောက်တည်းသာ သွားခွင့်ရပါမူ ဖုန်းရိုရာသို့ သူ့လက်ဖန်းနိုင်လိမ့်မည်။ ယခုတော့ သွေးအေး၍ အကြင်နာကင်းမဲ့သည် လူသတ်ကောင် ကားလ်က ပရိဘောဂလုပ်ငန်းနှင့် မတ်က်သည်ဟု ရိုက်ကာဆိုနေပြီ။

ညစ်ညူးလာသော စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရသည်။ အားလုံးများ ရှိသားနိုင်သည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။ ဘေးခင်းလေ ရိုက်ကာ၏ ကောင်းမွန်လှသည့် နည်းဗျူဟာကို ယုံရလေထေဖြစ်မည်။ သူ၏ အစီအစဉ်တည်းသော မျှော်လင့်ချက်အဆန်းနိသာရှိသည်။

၁၄၈ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ကိုရိုက်တံ၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဖလင်ကို မက်(ခ) အချိန်မီမရပ်က သူတို့အရေးနိမ့်ရပြီ၊ နာလန် မထူနိုင်အောင် မျက်နှာပျက်ရစေခဲ့မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း(ခြောက်)

ဂျာမန်၊ ဒိန်းမတ်နယ်စပ် ကန်ဒါ့သို့ ၁၂:၁၅ နာရီတွင် လေယာဉ် ဆင်းအကစခဲ့သည်။ မိုးကရွာနေသည်။ ထိပ်ထိုက် နှိပ်မိများကြားမှ ဆင်းသက်ခဲ့ရသည်။
မက်သီတင်က လေဆိပ်အဆောက်အအုံလေးစေးရုံ လေ စာဉ်ရပ်နားရာသို့ ခရီးစဉ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဆီပြည့် ရေးအထွက် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ လေဆိပ် အဆောက်အအုံမှ လေကြောင်းအရာရှိ ယူနီဖောင်းဝတ်စားပြီး ပြေးလာကာ မက်သီတင်နှင့် စကားပြောသည်။ ထို့နောက် အဆောက်အအုံထဲသို့ မိုးရွာကြားမှဖြတ်ကာ ပြန်ပြေးဝင်သွား သည်။

မကြာမီပင် သေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာသည်။

လေယာဉ်ရှိထဲသို့ ပြေးလာကြသည်။ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသည့် ရိုက်ကာထဲမှ စိတ်ကျေနပ်ဟန်အသက်လာသည်။

ကိုရိုက လေယာဉ်တံခါးဆီသို့ သွားကာ ဖွင့်သည်။ အကားကို-ချခေးလိုက်သည်။

ဂျာမန်များက တိတ်တဆိတ်ပင် လေယာဉ်ထဲ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာများက မိုးရေအပြင် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုအတွင်းက စိတ်ကျန်းကျပ်မှုကို အတိုင်းဆား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

သူတို့က နတ်ခမ်းတမ်းတင်းစေ၊ ခံစားမှုကင်းသော မှုလုံးအစုံနှင့် ကိုရိုအား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ကိုယ်နှင့်နတ် ကင်းကွာနေသလို ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်တောင်တောင့်ဖြစ်နေသည်။ အနာဂတ်တွင် တွေ့ရတော့မည် ထိလန်စုထုတ်မှာ သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်တော့ပုံပေပေါ့။

သူတို့က လေယာဉ်ပေါ် သို့ရှင်လျက်နှင့် သေနေသူတို့အတက်အလာခံကြခြင်းဖြစ်သည်။

တဝမ်း နတ်ဆန်အနမ်းကို စက်သေနတ်များဆဲမှ ကြိုမည်ကို သိကြပြီဖြစ်သည်။

ဆီအုပ်စုတွင် သက်တက်ကြွကြွရှိသူဟူ၍ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သူမှာ ဆီဂရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမက လေယာဉ်လှေကားပေါ်သို့ နေပေါက်တက်လာသည်။ ထို့နောက် ဆံမကိန်ပြာရောင် တောက်နေသည့် စတာလင်စက်သေနတ်များကို တွေ့ဆွဲခဲ့သည်။

သူမက ခုံလွတ်တစ်လုံးသို့ ဝင်ထိုင်ကာ သေနတ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

အရုပ်သစ်တစ်ခုကို ရလိက်သည့် ကလေးပုစွာ သေနတ်အပေါ် ဘာရုံနှစ်မြုပ်သွားသည်။ သေနတ်တို့ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကျည်ကင်များကို ကြည့်သည်။ သေနတ်ပြောင်းတစ်လျှောက် မျက်လုံးလေးပြူးကာ ကြည့်နေသည်။

သေနတ်ကိုလှုံ့ ဝင်မှတ်ကို ရှာကြည့်သည်။

ပန်းနှုထောင် လျှာဖျားလေးက နတ်ခမ်းအစုံကို သပ်နေသည်။ ကိုရိုအား ချိန်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများက သတ်ဖြတ်လိုသည့် မူမမှန်စိတ်ဖြင့် တောင့်ပြောင်လာသည်။

မျက်လုံးအရောင်က လျော့သွားသည်။ သေနတ်ကို ဖယ်၍ ခင်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။ အေးဆိုင်ခံသို့ ကိုရိုအား ပုတ်ပြုသည်။ ကိုရိုက ခေါင်းခါ၍ တောင်မုန်သလို ပြီးပြသ။

ရိုက်ကာထဲသို့ လျှောက်သူသည် မက် ခ နှင့်စိတူးအဖွဲ့ကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ချေးရှူးဘစ်ကေးငယ် မြင်မြင်ရာ ခဲရတော့မည်အဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။

ရိုက်ကာက အကြမ်းဖက်အုပ်စုဘေးစစ်ဆေးရန် ထိုင်ရာမှ ဝေးရပ်လိုက်သည်။ သူ၏အသက်က ကသေးများအား အရုပ်များပေးတော့မည့် ဆန်တာကလော(စ)အတိုးအပုံစံနယ် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ အကောင်းဆုံး လက်နက်တွေရဖို့ ငွေကို ဘယ်လိုမှမချွေတာခဲ့ပါဘူး’

အားလုံးက ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။ ‘ရိုက်ကာ ဖြုံးလိုက်သည်။’

‘ဒါတွေကို သုံးကြပါ ရဲဘော်တို့၊ ကောင်းကောင်းကြီးကို အသုံးချသွင်းကြပါ၊ နောက် လေးနာရီကြာတဲ့အခါ လိုအပ်တာတွေကို ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်၊ လောလောဆယ်ဘာအနားယူပြီး လက်နက်တွေနဲ့ ကျင့်သားရအောင် လေ့လာထားကြပါ’

ရိုက်ကာက လိုဗန်နှင့် ဂျားလီထိုထံသို့ သွားတွေ့သည်။ ထစ်ခဏမျှ စိတ်အားထက်ကြစွာ စကားပြောနေသည်။ သူ၏ စက္ကန်ပိုင်းမှ လူ့စေ့မည့် အစီအစဉ်ကို ကြားဖြတ်ရှင်းပြသည်။ ကိုရိုက်က ပြတင်းပေါက်ဘေးခုံတွင် ထိုင်ကာ လေ့ဆိပ်အဆောက်အအုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

မိုးက သံသမဲမဲ ရွာလျက် ရှိသေးသည်။ အိတလန်တွေ မည်သို့ဖြစ်နေပြီနည်းဟု တွေးမိသည်။

ထိုကိစ္စကို ရိုက်ကာက ဂရုစိုက်ပုံမရသဖြင့် ၎င်းတို့လာချိန် မတန်သေး၍ ဟု မှတ်ယူရသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်နာရီမျှရှိပြီ ဖြစ်သည်။

မြောက်ပင်လယ်ပေါ်သို့ မှောင်ချိုးတင်ရောက်လိုမှ ညနေသုံးနာရီ၌ ဆွီဒင်ကို ဖြတ်နိုင်ရန် အချိန်မီရလိမ့်မည်။

အလုံပိတ်ကားလေးတစ်စီးက ကွင်းကိုဖြတ်၍ လေယာဉ်ဆီ ချီလာနေသည်။ ကိုရိုက်က ထချပ်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

လွှဲကားထိပ်တွင် မက်သီဘင်ကို တွေ့လိုက်သည်။ အလုံပိတ်ကားလေးရပ်သည့်နှင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ကားပေါ်မှ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းဝတ်စုံဝတ် တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ကားနောက်ပိတ်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဆုတ်သည်။

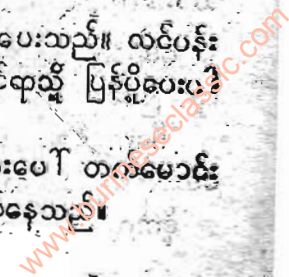
ကိုရိုက်က ၎င်းအားကူညီရန် အောက်ဆင်းသွားသည်။ လေယာဉ်အပေါက်ဝသို့ ရိုက်ကာ လှစ်ခနဲ ရောက်လာပုံကို တွေ့ကာ သဘောကျစွာ ဖြုံးလိုက်မိသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လေယာဉ်ပေါ်သို့ ဖူးလာကာ နောက်မြို့ပိုင်းရှိ အခန်းလေးတွင် ထားသည်။ ဘူးကြီးကနုနစ်ခဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတွင် စက္ကူအကြည်ပတ် လင်ပန်းအချပ် ၂၀ စီ ပါသည်။

ခရီးရောင်းအောက်ရောင်ခြည် မီးဖိုပေါ်တွင် စက္ကန်သုံးဆယ် တင်ရုံနှင့် စားသောက်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

မက်သီဘင်က ကားမှ လူအား ပိုက်ဆံပေးသည်။ လင်ပန်းများကို တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သက်ဆိုင်ရာသို့ ပြန်ပို့ပေးပေးမည်ဟု ပြောသည်။

စားသောက်ရာများ လာပို့သူ ကားပေါ် တက်မောင်းထွက်သွားချိန်အထိ လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေသည်။

မှန်းလဲ နှစ်နှာရီခွဲတုန်းမှ ရိုက်ကားစီ စိတ်မရည်တော့ဘဲ အသွင်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်လာရသည်။

မက်သီဘင်က လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင် ဆက်သွယ်ကာ လေယာဉ်သုံး နာရီတစ် ဘက်မဆိုအကြောင်း တောင်းပိုင်သည်။

ဖိုးသားတို့အထက်ဘယ် မည်းမောင်၍ မိုးခြိမ်းထဲများကြား နေရသည်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို ရှေ့ ကိုက်ငါးထုမှသာ မြင်ရသည်။ မိုးက ဝါးသည်းလာသည်။ လေယာဉ် မမှောင်းခန်းမှ မက်သီဘင် ထွက်လာသည်။

ဤ မမျှော်လင့်သော အခက်အခဲများကြောင့် လေယာဉ် ပြောင်လို့မူကို မျက်နှာတူင် ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါ။

လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးက ပြောတယ်။ နောက်မိနစ် နှစ်ဆယ်ကြာမှ မထွက်နိုင်ရင် တခြားလေယာဉ်ကို ပြောင်း ပါတယ်။

ရိုက်ကား မျက်နှာပေါ်မှ သွေးတို့မှာ ခေ့ရောင်မျက်နှာဖုံးစွပ် ထားသကဲ့သို့နယ်ရှိသည်။

ဒေါ်သက်ကို မျှော်လင့်နေရန် မေးရိုး ကြွက်သားတို့က တလှုပ် လှုပ် ဖြစ်နေသည်။

ဒီကောင်တွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တာကောင်တွေမျှ ဆောက်မနေလို့လဲ။

ရိုက်ကားက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

သူတို့မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တာဝန်ရှိသူတွေလို ထင်နေတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းရှယ်က ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့ကို ထိန်းသိမ်းရေးမှူးတွေလို ခေါ်ကြိုတာပေါ့။

ရိုက်ကားက မက်သီဘင်အား မီးဝင်းဝင်း ဘောက်သယ် မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရှေ့ဖေးနေသော ကွင်းကိုကျော်၍ လေဆိပ်အဆောက်အအုံ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

လေဆိပ်အဆောက်အအုံမှ မီးတို့ဘိ မိုးခရုကြားတွင် မှုတ် ဝါးပါးစာ တွေ့ရသည်။

‘ကဲ... ဘာ စရာရှိတာ စားကြမယ်’

ရိုက်ကား ဖြေရှင်းရန် အလုပ်ကုသိုပြောကာ မက်သီဘင်၏ ပုခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်၍ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စစ်၍ အရသာမဲ့သောကြက်သားနှစ် ဝဲသီးသို့ ကိုစားပြီး ထင်စက်ကျီဆန်မှာစပ် လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးက အစင်း ပို့လာသည်။

ဆီညော်ဂိယွန်ဒါ၊ ဆီညော်လာဝါးနီနှင့် ဆီညော်ဗရက်တီ တို့ သုံးဦး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှ ရစ်ဆေး ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်လို့... ဖုန်...

မက်သီဘင်က မျှော်စင်သို့ ဆက်သွားသည်။

ပျံသန်းခွင့်ကို ထောင်းသည်။

အိတ်လီ သုံးယောက် ပတ္တမြားအိတ် ကိုယ်စီဆွဲ၍ မိုးရေ
ထဲမှ လေယာဉ်ဆီသို့ ပြေးလွှာနေစဉ်မှာပင် မက်သီဘင်က
မက်ကို နှိုးသည်။

ကိုရိက စိတ်ထုပ်ရွားမှုမျိုးစုံ ခံစားရင်း လေယာဉ်တံခါးကို
ပိတ်သည်။

ပျံသန်းရေး အဆင်သင့် ဖြစ်ကြောင်း မက်သီဘင်အား
အတင်းပို့သည်။

ဒိန်းမတ်နိုင်ငံကို ဖြတ်၍ ဆီဒင်နိုင်ငံပေါ် ၃၃၀၀၀ အမြင့်မှ
ပျံသန်းခဲ့သည်။

မြောက်ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ရောက်သော် ဥရောပတိုက်သွား
လေယာဉ်လမ်းကြောင်းနှင့် နီးလာသည့် အချိန်မှာ ည ဆယ်
နာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။

ဤအမြင့် ဤရပ်ဝန်းတွင် ရေဒါက မီနိုင်စရာမရှိတော့။

စကင်ဒီနေဗီးယန်း လေကြောင်း အိန်းသိမ်းရေးကလည်း
သို့တိုင်နက် ကျော်မြီဖြစ်၍ ဆက်သွယ်ရေး ဖြတ်လိုက်သည်။

ရိုက်ကာက လီယိုနာဒိုဖင်ဒီ လေဆိပ် အစီအစဉ်ပုံစံကို ထုတ်
သည်။

မက်သီဘင် ဆင်းရဲမည့် လမ်းကြောင်းနှင့် ပျံမန်များ ခုန်
ဆင်းမည့်နေရာကို ဖြည့်သည်။

ဂျာမန်များကိုလည်း မည်သည့်အချိန်တွင် မည်သို့ နေရာ
ယူရန်ရိုက်ကာက ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် လိုဒက်လက်သို့ အစီအစဉ်ကိုအပ်သည်။

‘လူသန်ဆာ ခလကြောင်း ခရီးစဉ် (၂၄၀) လေယာဉ်ဟာ
ဒီနေရာမှာ ရပ်ထားလိမ့်မယ်’

လိုဒက်က လေဆိပ် အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက်ထိပ်
တတိယဝင်ပေါက်ကို ခြေပုံပေါ်တွင် ထောက်ပြသည်။

‘ဒီ ဘိုးအင်း (၇၄၇) လေယာဉ်ကြီးပေါ်ကို ခရီးသည်တွေ
က ၁၁:၄၅ နာရီမှာ ထက်ကြမယ်၊ ထိုက ဝန်ထမ်းရိပ်သာ
ရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ကို ၁၁:၅၀ မှ စထွက်မယ်။
ရိုက်ကာရဲ့ အချိန်ကိုက်နှုန်းအတိုင်း အရတော့ ဒီလိုပဲ’

မျက်ခုံးထူထူ၊ ဂင်တိုတို ဂျာမန် တစ်ယောက် ဖြစ်သော
ဆီးဂဲက ထရပ်သည်။

သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ ရိုက်ကာ၏ အစီအစဉ်နှင့် မည်သို့
တစ်သားတည်းကျနိုင်မည်နည်းဟုမေးသည်။

ဆီးဂဲမှာ ခေါင်မောပုံရသည်။

လိုဒက်က ပခုံးတုန်သည်။ ဖြူပြာပြာ မျက်လုံးအစုံက ကျန်
လူများဘက်သို့ ကွက်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆီးဂဲအား ပြန်ကြည့်သည်။

‘မင်း နားလည်ဖို့အတွက်ကတော့ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဝန်ထမ်း
ရိပ်သာ အမှောင်ထုထဲမှာ တို့ရိုနေတုန်း ရိုက်ကာနဲ့ အဖွဲ့က
ကျန်တင်ရုံဘက်ကိုသွားကြမယ်၊ အချိန်ကိုက် နှစ်ဖွဲ့စလုံး တိုက်ပဲ
စမှောက် တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ထင်အောင်ပဲ၊ အဘတ်နိုင်ဆုံး ရှုပ်ရှုပ်
ထွေးထွေး ဖြစ်ကုန်အောင်ပဲ’

မေးခွန်းများ ထွက်မလာတော့ သို့ဖြင့် ဒုတိယအစား
ထဲရန် အချိန်ကျပြီဟု ရိုက်ကာက ပြောလိုက်သည်။

သုဂ္ဂံ ထွန်းလင်း (မြန်မာပြန်)

ဆီဂရစ်က ဂျာမန်များအား မျက်နှာတွင် သုတ်လိမ်းရန် ဆေးတူးအနက်များ လိုက်ပေးသည်။

ကိုရိုက် အိတ်လီများထံသို့ သွားကာ အစီအစဉ်အတွက် ဆေးရေးသည်။

ဤအိတ်လီစကားကို သူ ကောင်းကောင်းသဘောမပေါက်၊ အိတ်လီများမှာ တစ်ယောက်မှ အင်္ဂလိပ်စကားကို နားလည်ပုံ မပေါ်။ ကိုရိုနှင့် ဝင်းထို့၏ ဆက်သွယ်ရေးမှာ အတော်ပင် ကသိကားအာက် ဖြစ်နေရသည်။

အိတ်လီသုံးယောက်မှာ အသက်သုံးဆယ်မျှ ရှိကြသည်။ ကိုပီလုံးကိုယ်ထည် ဟုတ်နိုင်သည်။

ကိုဒက်ထို့ အဖွဲ့အား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကာ မိမိ တို့နှင့် ကိုက်ညီလှသည်ဟု ခံစားနေကြသည်။

သူတို့က ဝေါ်လ်သာပီ ၃၀ ပစ်စတိုများကိုသာ ရွေးယူ ကြသည်။

သူသည် သေနတ်ကို ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးပုံအရ ကျွမ်းကျင် စွာ အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း သိသာလှသည်။

ကိုရိုကမူ အိတ်လီများကို သိပ်သဘောမတွေ့ရ။ ဝုတ်ဖာဆန်းစား လှိုက်များဟုသာ ထင်သည်။

ကာယပညာကိုသာ အားကိုးပြီး ဦးနှောက်မဲသူများ မှတ်ယူ ထားသည်။

ဆီဂရစ်မှာ နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသော ကိုရိုအား မျက်နှာ စူကာ အမှပိုပိုနှင့် ကြည့်သည်။

သို့သော် မျက်နှာတွင် ဆေးအမည်း ထုတ်လိမ်းထားပြီး ခံ၍ ချစ်စရာထက် ကြောက်စရာ ပိုကောင်းနေသည်။

ကိုရိုက ပြုံးပြလျက်ပြီး လေယာဉ်ခရူပိုင်းသို့ လျှောက်ဆွား စသည်။

လေယာဉ်ခရူပိုင်းခန်းကတည်းသို့ ဝင်သည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ပြဿနာရှိဖို့ဆို သိလိက် စသည်။ လေယာဉ်ခရူပိုင်းခန်းထဲမှလျှောက် ဆေးခြောက်နံ့ လှိုင် နေသည်။

‘လာထိုင်လေ သူငယ်ချင်း’ မက်သီဘင်က ဘေးခုံသို့ လက်ကလေး မခိုက်တစ်ခုနှင့် ခြံသည်။

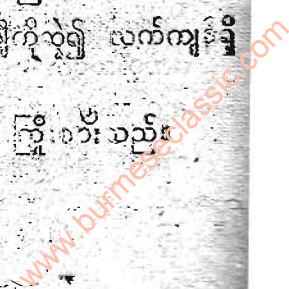
‘ဟေ့လဲ့ ခင်ဗျားရှူးနေသလား၊ ရိုက်တာသာ ရောက်လာ ခင်တော့ ခေါ်သူပုန် ဟဘော့မှာပဲ’

‘ငါ့သားရဲရှူးလဲသေသေ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လေထဲ ရောက်နေချိန်မှာ ချွန်တော် သဘောပဲ၊ ဒါ မှမတုတ်ရင်ထဲ ဂရုမစိုက်ဘူး’

ကိုရိုက ဒိတ်မသက်သဘော ကြည့်လိုက်သည်။ မက်သီဘင်မှာ အပိုနံ့အထော် ရနေသည်။

ကိုရိုက ဝက်သိဘင်၏ အပေါ်အကျိုကိုလှုံ့ လက်ကျန်ချိ ခရို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

မက်သီဘင်က အားမပေါက် ဘားရန် ခြို့စားသည်။ ထရပ်ရန် ပြုသည်။

ကိုရီက လက်ကိုတုန်းဖယ်၍ ထိုင်ခုံပေါ် ဆောင်တုန်းချလိုက်
သည်။

‘ဒီဟာနဲ့ အလိုအလျောက် အရှိန်ရပြီး မောင်းနေတာ
လား’

ကိုရီက ရှာတွေ့လာသည့် ဆေးခြောက် ထည့်သားသော
ဆေးတံဆိတ်ကလေးကို ပြကပ် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ရဲ့ အသိစိတ် လွန်ကဲတဲ့ အာရုံနဲ့ မောင်းနေတာ
ပါဗျာ’

မက်သီဘင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် လိုချင်သလို ဒါကလေး စွမ်းဆောင်ပေး
တာဗျ’

ကိုရီက မက်သီဘင်၏ ပါးအား နှစ်ချက် ဆက်ရိုက်လိုက်
သည်။

မျက်လုံးမှ အကြည့်မှန် မမှန်ကို အကဲခတ်သည်။ ‘ဒေ
ကြောင့် အံ့ကြိတ်လာသည်။

‘ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ အရသာ တွေသွားပြီလား’

‘ထပ်လုပ်လိုက်မယ်၊ မင်းကိုငါ သတ်ပစ်မယ်ကွ’

‘အေး...အေး... ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်လိပ် ချပြီးပြီလဲ’
မက်သီဘင်က ရယ်ကျဲကျဲသာ လှင်ပြသည်။

မျက်လုံးများက ဆေးအရှိန် ပြန်တက်လာပုံရှိသည်။

ကိုရီက လှိုင်းတုန်ဝါဝါ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ မက်သီဘင်အား
ထူသည်။

မျက်ရည်များ ဝှေ့နေသည့် မျက်လုံးဆစ်ကို စိုက်ကြည့်
သည်။

‘ဘယ်လောက် သေခက်ပြီးပြီလဲ’
‘နှစ်လိပ်’

မက်သီဘင်က မြောမြောဆိုဆို ကိုရီ၏မေးရိုးဆီသို့ လက်သီး
နှင့် ထိုးလိုက်သည်။

ထိုးချက်ကို ကိုရီက အဆွယ်တကုမင် ရှောင်လိုက်နိုင်
သည်။

လဲပြိုစော့မည့်ဟန် ဖြစ်သွားသည့် မက်သီဘင်အား ထိန်း၍
မထွေးလိုက်သည်။

‘အရှိန်က ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထက်မှာလဲ’

‘သိပ်ကြာပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ သိပ်ကို မကြာလှ
ပါဘူး’

မက်သီဘင်၏ မျက်နှာက အိုစာနေသည်။

မျက်လုံးများကလည်း ရီဝေလေသည်။

ကိုရီက မက်သီဘင်အား ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ချထားလိုက်
သည်။

‘ဩ...ဟိုပိုင်းလော့က ဇာမ်းကြောင်းမှန်အတိုင်း ထိန်းနိုင်
မပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည်။’

မက်သီဘင်က သူ့ဘာသာသူ စကားပြောလာသည်။

‘သေခက်ရမ်း သွေးထွက်သံယို ဖြစ်မယ့် မြင်ကွင်းပဲ သူငယ်
ချင်း၊ ဘာဂုဏ်မှမရှိ၊ ဘဝရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ၊ အားကျိုးမှ
မရှိစေဘဲ အသားစည်ဆွပ်ဘူးထဲထောက်ခံစား လောက်နိုင်လောက်

၁၆၇ ထွန်းထင်း(မြန်မာပြန်)

တွေ့သိပ် လောက်ကောင်ပု ကြီးဆီကိ ဒီက လောက်ကောင်
တွေ့ဘောင် သွားပိုပေးရတဲ့ အဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲ၊ ဒါပဲ
ဒါကလွဲဆို ဘာမှ မဟုတ်ဘူး

‘ဆေးအရှိန်က ဘယ်လောက်ကြာဦးမလဲ’
မက်သီဘင်က မျက်လုံးမှိတ်သားသည်။ သူ တွေးမိသလို
သာ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘဝသက်တမ်း ဘယ်လောက်ကြာမလဲ ဟုတ်သား၊ ကျည့်
တစ်တောင်က ဘယ်လောက် မြန်မလဲ ဟုတ်လား’

ကိုရိုက မက်သီဘင်အား ဆွဲထူလိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာ
အား ဆက်တိုက်ရှိုက်သည်။

အချိန်ရပ်လိုက်ချိန်မှ မက်သီဘင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး
ချသည်။

သူ၏ ဆေးအိတ်ကို ရှာသည်။
မေးတူသည့်အခါ ကိုရိုကား တောင်းပန်သလို ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် အတွက် ကြက်သားနဲ့ ညဇာလေး မရနိုင်ဘူး
လားဗျာဟင်’

ကိုရိုက မက်သီဘင်အား သံသယနှင့် ကြည့်သည်။
‘ခင်ဗျား အော်တိုပိုင်းလော့ ဖုင့်ထားဘာ လမ်းခကြောင်း
အမှန်ပဲလား’

မက်သီဘင်က လေးယာဉ်မော်ပီး ကိရိယာများဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်သည်။ ပခုံးတစ်ချက် တွန်းသည်။

ဒီအတိုင်းလောက်ပဲ၊ ညဇာလ်နာရီ မဆိုးမချင်း အိပ်သီ
လေ့ရှိနေကယ် မဝင်ချင်သေးဘူး’

မုန်တိုင်းကြပ်ကြမ်း သွေးလှမ်းနီနီ ၁၆၈

ကိုရိုက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရိုက်ကာ၏ အမေးလက္ခဏာအကြည့်ကို မသိကျိုးကျွန်
ပြုကာ အမြီးပိုင်းရှိ စားသောက်စရာများ ထားရာသို့ ဆက်
သွားသည်။

ဂျာမန်များမှာ ဆွယ်တာအနက် ဘောင်းဘီရှည် အနက်
ကိုယ်စီ လဲလှယ်ပစ်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

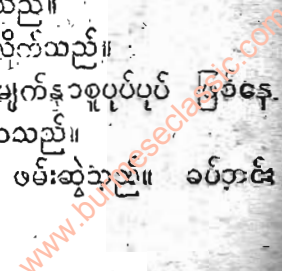
ကျည်ခါးပတ် စလွယ်ဆိုင် ကြီးလှယ်၍ အိတ်များသို့
လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ကျည်ဆန်အပိုများ ထည့်ပြီး သူက လှည်း
အားလုံးလောက်နီးနီး ရှိနေသည်။

ရင်းမားက ဆိပ်ရစ်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကြနေသည်။
ဆိပ်ရစ်က လေဆိပ်မြေပု ကိုမကြာခဏပြု၍ ဆူမဝင်ရောက်
နေရာယူလိုသည့် နေရာအား လက်ညှိုးထိုး ထောက်ပြသည်။

ရင်းမားက ခေါင်းခါသည်။ ကိုဒက်ထံသို့ မေးစင်ပြု
သည်။
ကိုဒက်၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရမည့်သဘော ဖြစ်သည်။
အစားအသောက် နွေးထားသည့် မီးဖိုမှ အချက်ပေး
ခေါင်းလောင်းသံလေးက မြည်လာသည်။

လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ကိုရိုထုတ်ယူလိုက်သည်။
လေဆိပ် မြေပု ကို ဘေးချ၍ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေ
သည့်ဆိပ်ရစ်ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။

သူမက ကိုရို၏ လက်ခံမောင်းကို ဖမ်းဆွဲသည်။ ခပ်ဘာဇ
တင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

၁၆၄ ထွန်းလင်း(ပြန်မာပြန်)

‘ခါ ကျွန်ုပ်အတွက် မဟုတ်လား’

‘လေယာဉ်မှူးကြီး မစားရင်တော့ မင်းအတွက်ပဲ ပေါ့ကွာ သူမက ကိုရို၏ လက်မောင်းကို ပို၍ ခပ်တင်းတင်း ဆွဲ ကိုင်လိုက်သည်။

‘ရှင်ကို သိပ်မတွေ့ရတာကြောင့်’

‘နောက်မှပေါ့ကွာ၊ မင်း မျက်နှာလေးတွေ ဖျက်ခွင့်ရတာ အချိန်မို့ တွေ့ကြတာပေါ့’
သူမ၏ ဆေးဆုတ်ထားသည့် မျက်နှာကလေး ဒေသကြောင်း တင်းမာသွားသည်။ ကိုရို၏လက်ကို ခပ်မြန်မြန်လွှဲ လိုက်သည်။

ကိုရိုက သက်ပြင်းချ၍ လေယာဉ် ဦးပိုင်းသို့ ဆက်လျှောက် လာသည်။

နောက်မှ ဆီးဂရစ်၏ စူးရှသောအကြည့်ကို ခံစားနေ သည်။

မက်သီဘင်မှာ စက်ခလုတ်ခုံပေါ်သို့ ခြေထောက်တစ်က နောက်မှ နိ၍ ထိုင်နေသည့် စကြာဓဋ္ဌာကြီးကို ကဆိုင်းရှု လေလောမသိ။

ကိုရိုက မက်သီဘင်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ လစ်ပန်းကိုတင်လေ ကာ ဘေးချိတုတ် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကဲ... စားလိက်’

‘ခပ်ဗျား အထေးချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ခပ်ဗျားခ ရင် ဘယ်လို နေရမလဲ၊ ထောင်မသိဘူး’

လီယိုနာဒိုဒါပင်ဆီ လေဆိပ် ဆက်သွယ်ရေးလိင်းနှင့် မိရာ အကွာအဝေးသို့ ၂:၄၅ နာရီတွင် ရောက်လာကြသည်။

မက်သီဘင်က ညာဘက်စက်လိပ်ပူနေပြီး ဆီပို့အားအလွန် ကျနေကြောင်း လေခံကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးဧည့်ခံသို့ သတင်း ပို့လိုက်သည်။

ဧည့်ခံက လေယာဉ်ဆင်းနိုင်ရန် ချက်ချင်း လမ်းရှင်းပေး ထားမညာဟု ပြန်သတင်းပို့သည်။

မက်သီဘင်က ကိုရိုအား ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။
ကိုရိုက ထ၍ နောက်ခန့်သို့ပြန်သည်။

ငါးမိနစ် မပြည့်မီမှာပင် ရောမမြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် များပေါ်သို့ လေယာဉ်ရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

လေယာဉ် နောက်ခန်းတွင်တော့ နောက်ဆုံး ပြင်ဆင်မှုကို ပြင်ဆင်ကြရင်း ငြိမ်ဆက်နေကြသည်။

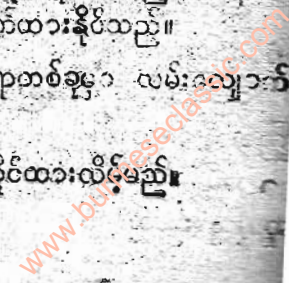
ကိုရို၊ ရိုက်ကားနှင့် အီတလီစိုက် အစိမ်းရင့်ရောင် ဘက် အောက်တွဲလျှောက်ဝတ်စုံကို လဲလှယ်ကြသည်။

အကျိုးကျေးကျွန်းတွင် ရောမ လေဆိပ်ဌာန အမှတ် တံဆိပ် ပါရှိသည်။

ပွဲအောင်းတောင်းဝတ်စုံက သူတို့ လိုအပ်သည့် ကိရိယာ များကို နောက်ခန်းက ဂွယ်ဝှက်ထားနိုင်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလပြည့်နေ့သည့် အရာတစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက် စကားပြောစက်သာဖြစ်သည်။

ရိုက်ကားကမူ စက်ကို ပြောင်းတိုင်ထားလိမ့်မည်။

ကုန်တင်ပို့သူနရုံးနှင့် ဆက်သွယ်ရမည့်သဘော ဆောင်လိမ့် မည်။

ကိုရိုက်က တံခါးပေါက်အနီးတွင် နေရာယူထားသည်။ မက်သီဘင်က လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှူးချိုးကွေ့ပြီး လေယာဉ် အံတွင်းမီးများကို ပိတ်သည်နှင့် တံခါးဖွင့်နိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ခမောင်းခန်းဆီသို့ ထမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ရိုက်က အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ကြာနေ သနည်း။

မက်သီဘင်မှာ ဆေးအရှိန် ဖျယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးကြီးသည့် စကားများကို ရိုက်က ပြောမိ လျှင်တော့ တုံ့ပြန်ချက်ကို စိတ်မသက်သာဖွယ် ထွေပေတော့ မည်။

ကိုရိုက်က စိတ်ထဲတွင် သတိပေးသံလေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ရိုက်ကသည် နောက်ဆုံးအချိန်ကျကာမှ မက်သီဘင်အား သွားစေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တံခါးအနီးတွင် ကိုရို နေရာယူပြီးသည်အထိ စောင့်နေ ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အဆင့်ကလေးသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ အရေးကြီးပါသနည်း။

ပြေးလမ်းနှင့် ထိသည်နှင့် လေယာဉ်တီး၏ ပွတ်တိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အရှိန်ကိုထိန်း၍ စက်ပြောင်းပြန် လည်စေသဖြင့်စက်ဆဲက ဆူညံသွားသည်။

လေယာဉ်အတွင်းပိုင်း မီးများ ငြိမ်းသွားသည်။ ကိုရိုက်က ထရပ်ရှီ တံခါးအနီးတွင် နေရာယူသည်။

အမည်းရောင် လွှမ်းနေသည့် ဂျာမန်များ ချက်ချင်း ထရပ်ကာ သူ့ထံသို့ ချက်ချင်း ပြေးလာကြသည်။

စစ်သင်တန်းပြုနေသကဲ့သို့ သေသပ်လုံ့လသည်။ လေယာဉ်က အရှိန်သေသွားသည်။

ပြေးလမ်းမှ စတင်၍ ချိုးကွေ့သည်။ လေယာဉ်မှ မီးအားလုံး ငြိမ်းသွားသည်နှင့် ကိုရိုက်က တံခါး

ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်မှ လေအေးအေးက ရုတ်ခြည်း တိုးဝင်လာသည်။

တံခါးပေါက်သို့ ကိုဒက် ရောက်လာသည်။ ဆေးအမည်းနှင့် နက်မှောင်နေသည့် သူ၏ မျက်နှာမှာ

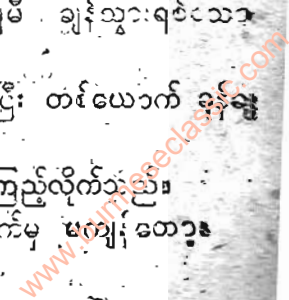
အပြင်မှ ညဉ့်အမှောင်ထုနှင့် ရောထွေးနေသည်။ တောက်ပြောင်နေသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် ကိုရိုအား တစ်ချက်

ကြည့်ကာ ခုန်ဆင်းသွားသည်။ အထိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာသေးသွယ်သည်။

ကိုယ်သင်း ရန်ကလေးကို ခုန်မှချမီ ချန်သွားရစ်သော ဆီးဂရစ်ပင် ဖြစ်သည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခုန်ချ သွားကြသည်။

ကိုရိုက် လေယာဉ်အတွင်းပိုင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဒက်တို့အဖွဲ့သားများ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့

ကိုရိုက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး မက်သီဘင်အား ခလုတ်နှိပ် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

လေးယာဉ်မီးများ ပြန်လင်းလာကာ ရှေ့သို့ ဆက်ရှေ့ သည်။ လေးယာဉ်ကူးဆိပ်မှ ပထမကော့ရှို့ လေးယာဉ်ရုံများဆီသို့ ဦးထည့်သည်။

ကိုရိုက ဦး ရှိကော လျှောက်လာသည်။ သူ့ နောက်တွင် အိတ် နီများကို တွေ့ရသည်။ 'နောက်ဘက်ကြိမ် မီးငြိမ်းတာနဲ့ ဆန်းစယ် ရိုက်ကောက် ခပ်အုပ်အုပ် ပြောသည်။

ကိုရို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ 'နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော် ဆင်းရဲမှလေး' အရပ်ဆုံး ဆင်း၊ တံခါးပိတ်ဖို့ ကျွန်တော်လုပ်မယ်' ကိုရိုက ပဲခူးသာ တွန့်လိုက်သည်။

သူ့သော် ရပ်ထိတ်နေသည်။ လွှဲခဲ့သည့်ရက်က စိုက်ကစပြောခဲ့သည်မှာ နောက်ဆုံးမှ ကိုရိုဘင်း၍ မဆင်းမီ ခလုတ်နှိပ်တံခါးပိတ်ခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။

မီးများ ငြိမ်းသွားသည်။ စဉ်းစားရန် အချိန်မရတော့။ တံခါးဖွင့်၍ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

မြေပြန့်နှင့် ခြေထောက်အထိ ကျွမ်းပစ်ကာ လှိမ်ထွက်သည်။ လေးယာဉ်က သူ့ အပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်းကျော်သွားသည်။

ကျက်အင်ဂျင်ဆူငွေ့ကို ခံစားရသည်။

ကင်းပေမြက်ခင်းပြင် ရောက်သည့်အထိ ကိုရိုက ဆက်လှိမ် သွားသည်။

အမှောင်ထုတွင်းသို့ ချက်စိကျင့်သားရသည်နှင့် ခပ်မည်း မည်းဆူကွန်များ လေးယာဉ်မှဝေးရာသို့ လှိမ်ထွက်သွားနေပုံ ကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် လေးယာဉ်တံခါးပိတ်မီ ခပ်ဝလူထစ်ယောက် ခုန်ချလာသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင် မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

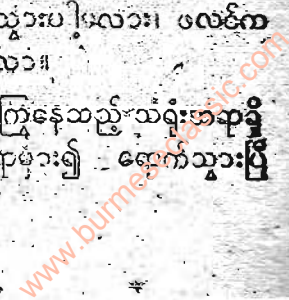
ဝေးဆိပ်အဆောက်အအုံများကို မြင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်အစဉ် ဆဲဆင်း အတက် လေးယာဉ်စက်ဆံ

တို့က ညကို မိုးမိုးလျက်ရှိသည်။ ကုန်တင်ချရာတွင် လေးယာဉ်အချို့ တန်းစီရပ်ထားသည်။

လေးယာဉ်များကြားဝယ် ကုန်တင်ယာဉ်လေးများ သွား လာနေကြသည်။ ပစ်မှတ်ရွေးလေးယာဉ်ကြီးအနီးတွင် မက်(ခ)များ ရှိနေလေ

လေသဟု ကိုရိုတွေးမိသည်။ ဆူဆန်နီကော သံရုံးကိုမှ သွားမှသွားပါးလား၊ ဖလင်က ကော အချိန်မီမှ တွေ့ကံသွားပါးသလော။

သို့မဟုတ် အသန်စိတ်အား အက်ကြွနေသည့် သံရုံးအရာရှိ တစ်ယောက်ယေဘက်ကြောင့် နေရာများ၍ ရောက်သွားပြီ သော။

၁၇၀ ထွန်းထင်း (မြန်မာပြန်)

သောကကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

အချိန်မရှိတော့၊ တောဝင်းဝင်းမောနေရန် အချိန်မဟုတ်
တော့၊ မကြာမီမှာပင် ငရဲကျသလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်တော့မည်။
သေမင်းနှင့်ယှဉ်၍ အနိုင်ရရန် ကြိုးပမ်းရမည်။

အခန်း (၃၃၆)

ရိုက်ကာက မျက်နှာမှ ညကြည့်မှန်ပြောင်းကိုဖယ်၍ လမ်း
လျှောက်စကားပြောခွတ်ထဲသို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။
‘အဆင်အငုံ့ပဲ ခေါင်းဆောင်နက်’
စက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ကားလ်၏ အသံက
ပီပီသသ ထွက်လာသည်။
‘အဆင်အငုံ့ပဲ’
ဘေး၌ နာရီဖြစ်သ၏။
သူတို့က ကွန်ကရစ်ခင်းကွက်လပ်မှ ခြောက်ပေအကွာ ခို-
စွတ် မြက်ခင်းပေါ်ထွင် ဝပ်နေကြသည်။
အတုပိုးဘက်တွင် မီးရောင်က ထိန်ထိန်လှင်းနေ၍ ကွင်းစပ်-
မှာ အရိပ်ကောင်းကောင်းရနေသည်။

ဘယ်ဘက် ကုန်ဆင်စခန်းတွင် အိုးအင်း(၇၂၇)လေယာဉ်နှစ်စင်းနှင့် ဗိုဗို(၁၀)လေယာဉ်တစ်စင်းရှိသည်။

ဤဘက်တွင်မူ ကုန်ဌာန၊ ကုန်ရွေးဌာနနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများရှိသည်။

၎င်းတို့၏ နောက်ထပ် လေဆိမ့် အဆောက်အအုံ ရှိသည်။ အဆောက်အအုံရှေ့တွင် လေယာဉ်များ ဘန်းစီရပ်ထားသည်။

ဘိုးအင်းလေယာဉ်အကြီးများက ဝင်ပေါက်အဆောက်အအုံတို့၏ ထိပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရပ်ထားကြသည်။ ခရီးသည်များပင် စတင်တက်နေကြပြန်သည်။

လှဆန်ဆာ ခရီးခရီး(၂၄)ပေါ်သို့ တက်နေသည့် ခရီးသည်တို့မှာတော့ ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသော မူမမှန် လူသတ်သမားဆယ်ဦးကို သတိပြုမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

လေယာဉ်ဝင်ပေါက် အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက်အစွန်းသို့ ကိုရိုကြည့်လိုက်သည်။

လေယာဉ်ကြီး ရပ်ထားသည်ကို မတွေ့ရ။

အချိန်နှင့်အမျှ စိတ်က ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ မက်(၁)သာ သတင်းကို အချိန်မီရဖို့က သူတို့စောင့်မျှော်နေသည့် သေနတ်သမား တစ်ရာမျှ ရှိနေရမည်။

သဘာဝကျရန် အခြေအနေအရပ်ရပ်မှာ ပုံမှန်တိုင်းဖြစ်နေရမည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတိပေးလိုက်ရသည်။

ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ရောက်လာသည်။ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကုန်ဆင်စခန်း၏ အလယ်ပေါက်ဆီသို့ ရိုက်ကာက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကိုရို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပုတီးတို့ စက်သေနတ် အသေးစား လှယ်ထားသည့် ယူနိုဖောင်းဝတ် ရဲနှစ်ဦးက တံခါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူနေသည်။

ရွှေတွေကို သယ်တော့မယ် ရိုက်ကာက ဘိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ကိုရို ခေါင်းညိတ်၍ နာရီကို ကြည့်သည်။ အချိန်ကိုက်ဖြစ်သည်။ သုံးခန့်အတွင်း ရွှေမျှားကို တင်တော့သည်။

ဘေးမှ ရိုက်ကာက စကားပြော စက်သလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

လှုပ်ပေတော့ ခေါင်းဆောင်နက် စပေတော့ ကိုရိုက ရိုက်ကာအား ယေ့နှိပ်သလို ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

အစီအစဉ်အတိုင်းမှာ ရွှေများလေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ပြီးခါမှ ကိုဒက်တို့ စတင်တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်သည်။ ရိုက်ကာက ကိုရိုအား သွားအမြဲသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

မအံ့သြနဲ့ ကိုရို၊ ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးပဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အိတ်လီများ ချက်ချင်းထောက်လာကြသည်။

ကိုရီ သီလိက်သည်။

ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ယောက်နှင့် နောက်ဘက်ယွန်းယွန်း တွင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နောက်လူက အမှောင်ထဲတွင် ယောက်ကွယ်နေသည်။

သူတို့၏ မျက်လုံးများဝယ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံကို ကိုရီ အထင်းသား မြင်မိသည်။

ဟေ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အချိန် သိပ်မစော လွန်းဖူးလား

ကိုရီက အံ့ကြိတ်၍ မေးလိုက်သည်။

မစောပါဘူး ကျွန်တော် အချိန်ကိုက်ထားတာ ကွက်တီ ပါပဲ

ကိုရီက ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ရိုက်ကာသည် တစ်ခုခုကိုသံသယရှိခဲ့၍ အစီအစဉ်အပြောင်း အလဲကို လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

အပြောင်းအလဲကို သူ့အသိချခြင်းမှာ ဆိုးလှသည်။

စိတ်ထဲမှကျိတ်ကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာမိသည်။

နောက်မှ လှုပ်ရှားသံကြားရပြီး ရိုက်ကာ၏ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သံ ထွက်လာသည်။

သေနတ်၏ အသံတိတ်ကိရိယာပြောင်းက နားရွက်နောက် သို့ အေးခက်စက် လာထောက်သည်။

လက်ဘစ်ဖက်က လက်ထဲမှ ဝေါ့(လ်)သပိ(ဂဲဂ)ပစ္စတိုကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားသည်။

ခင်ဗျားရှူးနေသလား ရိုက်ကာ၊ ဘဝလဲ ကွက်ကျော်ရိုက် တာလား

ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ သံသယရှိလို့ပဲလို့ ပြောရ မှာပဲ၊ ကျွန်တော် အမိန့်အတိုင်း လုပ်ပါ။ အမှားအယွင်း တစ် ခုခုရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပစ်သတ်မှာပဲ

ရိုက်ကာက ကိုယ်ကိုရွှေ့၍ ညှစ်လိုက်သည်။ အသက်ရှူသံ ကိုပင် ကြားရသည်။

ရှင်းတယ် မဟုတ်လား

လေယာဉ်ဝပ်ပေါက် အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက် အစွန်းမှ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်း ထိန်သွားသည်။

ဥဩဆွဲသံကလည်း ချက်ချင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ လှုပ်ခဲ့သော ငါးမိနစ်အတွင်း မည်သည့် လေယာဉ်မှ အဆင်းအတက် မလုပ်ခဲ့သည်ကို ကိုရီ သတိပြုမိသည်။

လေယာဉ်ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်မည် မဟုတ်။ လေဆိပ်အဝင် အဆောက်အအုံမှာ ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ် နေသည်။

သို့ဆိုလျှင် မင်(ခ)က လက်ဦးမှရထားပြီ။ သို့သော် ကိုရီမှာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာသည်။ ဆူဆန်နီမှာ ဖလင်နှင့်အတူ ရိုက်ကာ၏အမိကို ခံခဲ့ရသည်။ သူ အမှတ်ယူခဲ့သည်။ ဖလင်ကို မင်(ခ)ခုခံလျှင် မြောက်ဘက် လေယာဉ်အဆင်းအတက်ကို နေရာတွင် ထောင်ချောက်ဆင်ရှ လိမ့်မည်။

၁၇၆ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ယခုတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။
 အလင်းရောင်ထိန်ထိန်ငြိုးနေသည့် မြောက်ဘက်ကို ကိုရီ
 လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။
 ခပ်မည်းမည်းသက္ကရာဇ်များ ပြေးသွားနေသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။
 အသံချဲ့စက် ၁၂ လုံးလောက်မှ အသံက လွင့်ပျံ့လာသည်။
 ဂျာမန်ဘာသာနှင့်ဖြစ်သည်။
 'လက်နက်ချပါ... လက်နက်ချပါ'
 သတိပေးသံနှစ်ကြိမ်အဆုံးဝယ် ပစ်ခတ်သံကို တောင်ကြား
 ပြီဖြစ်သည်။
 လေယာဉ်ကွင်း တစ်ဝင်မျှသို့ ကိုခက်နှင့် ကား(လ်)က
 နောက်မှပြေးလိက်နေသည့် ဆီးရစ်အရောက် မီးကျည်က သူ
 တို့ခေါင်းပေါ်ဝယ် ပေါက်ကွဲကာ ဥဒြေထံတို့ ဆင်တိုက်ပေး
 လာသည်။
 အဲဒါတွေလွန်ကဲကာ ကြက်သေ သေသွားကြသည်။
 ထို့နောက် တို့ဒင်္ဂါ အော်ဟစ်ကာ မြေပြင်သို့ကျွမ်း
 လှိုင်လိုက်သည်။
 အပည်းရောင်သက္ကရာဇ်များ အမှောင်ထဲတွင် မြေလွှား
 ကြသည်။
 စိတ်ပျက်မှု၊ ဒေါသထွက်မှုတို့နှင့် သူမက နောက်ကြော
 ပြန်ပြေးသည်။
 ဇာတ်လမ်းက မစမီက ဆုံးနှင့်ပြီဖြစ်သည်။
 အသံချဲ့စက်မှအသံက လက်နက်ချခိုင်းနေသည်။

သူမ ဝန်းကျင်တွင် ကျန်အဖွဲ့သားတို့မှာ ဝပ်လျက် ဝမ်း
 လျားမော့ခက်လျက် ရှိနေကြသည်။
 သူတို့၏ မည်းပြောင်နေသည့် မျက်နှာများဝယ် ထိတ်လန့်
 မှုက ပေါ်လွင်နေသည်။
 ကား(လ်)က အဆောက်အအုံဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။
 မီးကျည်က သူတို့နေရာကိုပြုပြီးနောက် မီးမောင်းနှင့် ထိုး
 ကြည့်ထားသည်။
 ကား(လ်)မှာ လုံးဝ မလှုပ်။ သေနတ်ကို ဘေးချကိုင်ကာ
 မီးမောင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
 သူမ၏နောက်မှ ရင်းမားက ဆဲရေးလိုက်သည်။
 အဖွဲ့သားတစ်ယောက်၏ သေနတ်ပစ်ချသံ ထွက်လာသည်။
 သူမ၏ရင်ဘတ်ထဲသို့ ဒေါသက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ
 သည်။
 နတ်ပူးသလို ခံစားရသော ဒေါသမျိုးဖြစ်သည်။
 မတေးမိမှာပင် လက်ထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံး ရောက်လာသည်။
 ပင်ကိုဖြုတ်သည်။
 ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ မီးရောင်ရှိရာသို့ ပြေးတော့
 သည်။
 ပထမပစ်ချက်များက ကား(လ်)ထံသို့ ရောက်လာသည်။
 လူက ချာခနဲလည်ကာ မြောက်သွားသည်။
 ကျည်ဆန်ရာပေါင်း တစ်ဒါဇင်မျှမှ သွေးတို့က ပန်းထွက်
 နေသည်။

အသက်မဲ့၍ ခွေခေါက်နေသည့်သူ့ အလောင်းက ကိုဒိန်၏
ကေးသို့ ဝန်းခနဲ ပစ်ကျသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် လေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့
ဖြည်းဖြည်း လာမှန်နေသည်။

ကိုဒိန်က မလွဲပဲ သူ့ယေဘုယျသဘောထား (လ)၏မျက်နှာ
ကိုသာ ဝေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သေနတ်ကို တဖြည်း
ဖြည်းချင်း ဂရုစိုက် ကောက်ကိုင်သည်။

ကိုဒိန်၏ ပထမပစ်ချက်က မီးမောင်းများကို ငြိမ်းစေ
သည်။

ဒုတိယပစ်ချက်က အမှောင်ရိပ်မှ ပြေးထွက်လာသည့် အလွတ်
ပိတ် ကားတစ်စီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်တို့က ကားသမားကို ထိသွားဟန် တူသည်။

အရိတ်ပင် မအုပ်နိုင်။ ကားက ချစခနဲ ဦးသည်ကား
အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဝင်ထိုက်မိသည်။

ကားမမှောက်က သေဆိပ် လျှံခြုံရေး ယူနီဖောင်းဝတ်
လူများ လှင့်စဉ်ကျလာသည်။

ရမ်းထို့မှာ ကျဆုံးပင် လဲနေကြသည်။

ကိုဒိန်က ကျည်တပ်လဲပြီး ကျန်လူများကို အချက်ပြလိုက်
သည်။

ထိုကား ကောက်ကားနှင့် ကိုယ်ကိုညှတ်၍ အကာအကွယ်
ရှိရာသို့ ပြေးကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘီအင်း (၇၄၇) လေယာဉ်ကြီး၏
အောက်ဘက်တွင် ရပ်ထားသော ဓာတ်ဆီတင် ကားမှာ
ဆိပ်ရစ်၏ လက်ပစ်ဗုံးကြောင့် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

ညအမှောင်ထဲဝယ် လင်းထိန်သွားသည်။

ပေါက်ကွဲသည်နှင့် ဓာတ်အားပေးစက် ကားနှောက်တွင်
အကာအကွယ်ယူထားသည့် ဆိပ်ရစ်က လေယာဉ်ကြီးဆီသို့
ပြေးသည်။

ရွှေတွင် ဓာတ်ဆီတင်ကားမှာမီးလုံးကြီးပမာ တဟုန်းဟုန်း
ဘောက်လောင်နေသည်။

အဆောက်အအုံအပေါ်ရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် သူမအား
စာခြားထားသလို ရှိသည်။

ဘယ်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သည်။

ခါးကိုညှစ်၊ ကိုယ်ကိုကျုံး၍ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပစ်သည်။

လေယာဉ်အောက်မှ ပြေးထွက်လာသည့် လျှံခြုံရေးဘဝ်ဖွဲ့
ဝင်နှစ်ဦး ထိမှန် လဲကျသွားသည်ကိုတွေ့ကာ ဝမ်းသာ အားရ
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လေယာဉ်၏ နေ့မ ဘီးကြီးရှစ်ဘီးဆီသို့ ဆိပ်ရစ်ရောက်
သွားသည်။

ရွှေလေးလုံးဘန်း ဘီးနှင့် နောက်လေးလုံးဘန်းဘီးကြားသို့
နေဆုဝင်ယူသည်။

ကျန်အဖွဲ့သားများအတွက် ကာပစ် ပစ်ခေး၍ရပြန်သည်။

သေနတ်မှ ညကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် အဖွဲ့သားများနောက်သို့
ကျော်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရဲနှင်းစစ်သားဖြစ်မည့် အယောက် ၂၀ ကျော်က ဝန်ထမ်း
အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည်။

သူသည် ဘယ်ညာ တဖြည်းဖြည်းလှည့်၍ပစ်သည်။ (၉)
ကျည်ဆန်တို့က ပစ်မှတ်တို့ကို ထိသည်။

လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ချာခနဲ၊ ချာခနဲ ယည်ကာ ပစ်
သွားကြသည်။

အသံတိတ် ကိရိယာက ကောင်းလှသည်ဟု သူမ လက်
လိုက်သည်။

တဒုတ်ဒုတ်မျှသာ အသံထွက်သည်။
ပခုံးသို့ သေနတ်ဒင်က ခပ်သာသာ လာဆောင်သည်။

ကုန်ဆွားသည့် ကျည်ကပ်ကို ဖြုတ်၍ ကျည်ကပ်အ
လဲတပ်လိုက်သည်။

ကိုဒက်နှင့် ဆီးဝဲတို့မှာ ဓာတ်အားပေးစက် ကားနောက်
သွားကြသည်။

ဝင်နေရာမှဆိုလျှင် သူတို့နောက်ဘက်သို့ ကောင်းကေ
ပစ်နှိင်ပြီဖြစ်သည်။

ဆီးဝဲက နောက်သို့ ကာပစ်ပစ်ပေးစဉ် ကိုဒက်က လက်
ဗုံး နှစ်လုံးကို ပင်ဖြုတ်၍ လေယာဉ်အဆင်းအတက် အဆေး

အအုံဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။
ပထမလက်ပစ်ဗုံးက အဆောက်အအုံ မျက်နှာစာ

လျှောက်၍ မှန်များကို ကွဲစေကုန်သည်။
ဒုတိယလက်ပစ်ဗုံးက ခရီးသည်များ လေယာဉ်သို့တက်

အခန်းထဲသို့ရောက်ကာ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အခန်းတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်ကုန်သည်။

ပြတင်းပေါက်များနောက်မှ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ
နောက်ပြန်လဲကျကုန်သည်။

ကိုဒက်က ကိုယ်ကိုညှိတ်၍ ဝပ်နေကြသည့် ရင်းမား နှစ်
ယောက်ထံသို့ အချက်ပြသည်။

ရင်းတို့က ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို
ပစ်နေကြသည်။

အနီးတွင် လစ်တနာနှင့် ဖယ်ဒါစတိုင်းတို့က လဲနေကြ
သည်။

လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ အမှောင်ရိပ်သို့ ရောက်လုဆဲတွင် ကျည်ဆန်
အမှန်ခံလိုက်ရသည့် ဂျော်ဂင်မှာ တုန်လိမ်နေသည်။

ရင်းမားက သူ့လူများ၏ ကျောကုန်းကိုပုတ်၍ အချက်
ပေးလိုက်သည်။

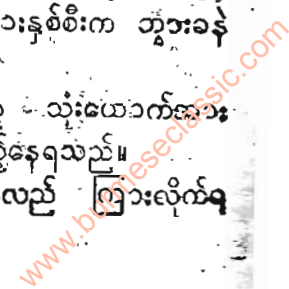
သူတို့က ဓာတ်အားပေးစက် ကားဆီသို့ ကိုယ်ကိုညှိတ်ကာ
မြေလိမ်မြေကောက် ပြေးကြသည်။

လမ်းတစ်ဝက်မျှ အရောက်တွင် အဆောက်အအုံထောင့်မှ
သိချုပ်ကာ အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေးကားနှစ်စီးက တွားခနဲ

ပေါ်လာသည်။
အန္တရာယ်သစ်ကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရသူ သုံးယောက်အား

ကိုဒက်က မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကြည့်နေရသည်။
ခေါင်မိုးပေါ်မှ သေနတ်သံတို့ ပြန်လည် ကြားလိုက်ရ

သည်။

သူတို့ဝန်းကျင်ရှိ အင်အားစွမ်းအား မြန်လှသောကျည်ဆန်
တို့က ထိုးခြစ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုထိသည်။

အဝေး၌ရှိသောအင်အားစွမ်းအားများကွင်းပျောက်
ကွင်းသွားသည်။

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး သံချပ်ကာကား ရင်းမားတို့ဆီသို့
တစ်ချိန်တိုး ပြေးဝင်လာသည်။

စက်သေနတ်နှင့်လည်း စတင်ပစ်သည်။

ရွှေဆုံးကားဆီသို့ လက်ပစ်ဗုံးနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်စင်မှာပင်
စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တို့က ရင်းမား၏ခြေထောက်ကို လာမှန်
သည်။

သံချပ်ကာ ကားသမားက ဆတ်ခနဲ ကားကို ချိုးကျွေ
သည်။ လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲသည်။

နောက်ကားက ရှေ့ကားကို ဝင်ဆောင့်မိသည်။

လက်ပစ်ဗုံးကြောင့် ရှေ့ကား၏ ရွှေဘီးနှစ်လုံး ပေါက်ကွဲ
သွားသည်။

ကားနှစ်စီးစလုံး လျောတိုက်ပါသွားကာ မလှုပ်နိုင်တော့။

တတိယကျန်လူက သေနတ်နှင့်ဆက်ဆိုက်ပစ်ကာ ကိုအင်အား
သို့ပြေးသည်။

ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းစာမျှပင် ပြေးလိုက်နိုင်သည်။

သံမဏိ ကျည်ဖူးတို့က သူ့ကိုယ်ကို ဖြတ်သောက်သွားသည်။

ချာခနဲလည်ကာ စိစိစိစိသော လေယာဉ်ကွင်း အင်အား
ပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသည်။

အခြေအနေကို ဆက်ခတ်ဟန်နှင့် လုံခြုံရေးဘဝပို့ဝင်တို့၏
ပစ်ခတ်မှုက ရုပ်ဆိုင်းသွားသည်။

အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေးကားနှစ်စီးမှာမလှုပ်ရှားနိုင်တော့။
မိုးလောင်နေသည့် ဓာတ်ဆီဘင်ကား တိုးအင်း (၇၄၇)

လေယာဉ်ကြီးနှင့် နီးကပ်လှသည်။

ထိုခါတ်ဆီဘင်ကားသာ ပေါက်ကွဲပါမူ သေမာဉ် ဆင်း
တက် အဆောက်အအုံမှာ အန္တရာယ်ရှိလှသည်။

လေယာဉ်အတက်ခရီးသည်များ နားနေခင်းမှ ဇီးတောက်
များကို မီးခုံဝတ်စုံဝတ် မီးသတ်သမားများက မီးသတ် ဓာတု

ဆေးရည်တို့ဖြင့် ငြိမ်းဆတ်လျက်ရှိသည်။

အကြမ်းဖက်သမား အလောင်း(၇)လောင်း အပါအဝင်
လဲကျနေသူ စုစုပေါင်း (၁၂)ယောက် ဖြစ်သည်။

လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးမျှော်စင်ပေါ်ရှိ ရုံးခန်းလေး
ထဲတွင် မက်(ခ)က ဖြစ်ရပ်တို့ကို ရုပ်မြင်သံကြား ကားချပ်
ထစ်ခုံမှ မမှိတ်မသုန် ကြည့်လျက်ရှိသည်။
တိုက်ခိုက်မှုက မြန်လှသည်။

ငါးမိနစ်သာ နောက်ကျပါက သူ၏ ထောင်ချောက်က အခက်အခဲမရှိ အောင်မြင်သွားခဲ့မည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း။ ရိုက်ကာသည် အချိန် မကျမီ အဘယ်ကြောင့် စော၍ တိုက်ပွဲဝင်စေသနည်း။

မက်(ခ)အတွက် နာမည်က ခက်နေသည်။ သူ၏လူများသည် ရွှေဘင်မည့်ခရီးစဉ်အမှတ်(၃၉၄)ပေါ် မှာပင် ရှိနေသေးသည်။

ရွှေများကလည်း တွန်တင်ရုံမှပင် မတင်ရသေး။ လေယာဉ်ပေါ်ရှိ ဂယ်ရီပေဘုကနာထံသို့ မက်(ခ) ဆက် သွယ်လိုက်သည်။

- ‘ဂယ်ရီ’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
- ‘လှုပ်ရှားမှုတွေ့သလား’
- ‘မတွေ့ဘူး ဆရာ’
- ‘ရွှေတွေက ဂိုဒေါင်ကထုတ်ပြီးပြီလား’
- ‘ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်ကပဲ ကျွန်တော် ဆက်သွယ် ကြည့်တယ်၊ အထဲမှာပဲရှိသေးတယ်’

‘မက်(ခ)က တွေ့ဝေသွားသည်။ ရွှေများကိုသာ သူ ထိန်း ဆွဲထားပါက ရိုက်ကာ အချိန်ကုန်ခံစေရန်တော့မည် မဟုတ်။

လစ်ပြေးတော့မည်။ ရိုက်ကာအား သူတို့လက်ပူးလက်ကြဲ မိလိုသည်။

တခြားနည်းမရှိတော့။
‘ကောင်းပြီ ဂယ်ရီ၊ ရွှေတွေတင်ဖို့ ငါ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာသမား၊ ကျွန်တော်တို့ အသင့်ပြင်ထားပါ့မယ်’

မက်(ခ)က အခြားခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်၍ လုံခြုံရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးထံသို့ ဆက်သွယ်ပြန်သည်။

ညွှန်ကြားရေးမှူးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။ ရွှေများ လေယာဉ်ပေါ် အမြန်ဆုံးတင်နိုင်လေလေ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ရာသို့ တပ်ကူပို့ ပို့နိုင်လေလေ ဖြစ်ကြောင်း မက်(ခ)က ပြောရသည်။

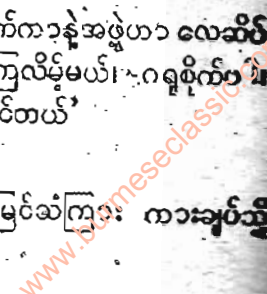
ခလုတ်ကို ငိတ်လိုက်ပြီး ရိုက်ကာ၏ စီမံကိန်းမြေပုံ မိတ္တူ များကို ပြန်ကြည့်သည်။

အချိန်နည်းစနစ် ဘိုးအင်း (၇၄၇)အား တိုက်ခိုက်မည့်ပုံ ရွှေများတင်ပြီး လုယက်မည့်ပုံတို့ အသေးစိတ်ပါအည်။ ဆက် သွယ်ရေးစက် ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်သည်။

- ‘ဂယ်ရီ’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
- ‘သတင်းရထားတာအခုဆိုရင် ရိုက်ကာနဲ့အဖွဲ့ဟာ လေဆိပ် လုံခြုံရေးတပ် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားကြလိမ့်မယ်၊ ဂရုစိုက်ပါ။ တခြားဝတ်စုံကိုလည်း သူတို့ဝတ်လာနိုင်တယ်’

‘စိတ်ချပါဆရာ’

မက်က(ခ)က ခလုတ်ပိတ်၍ ရုပ်မြင်သံကြား ကားချပ်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဇုတ်ယသံချပ်ကာကားမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့မှာ ပစ္စည်းတင်ယာဉ် အချို့ နောက်တွင် နေရာယူကာ ဓာတ်အားပေးစက်အား အရှိန် ထဲသို့ ပစ်နှေကြသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွား သည်။

နှစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ ကျန်လူများက လေယာဉ် ဝင်ထွက် အဆောက်အအုံဆီသို့ အကာအကွယ်ယူရန် ပြေး ကြသည်။

မက်(ခ)က ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ လက်ရှိ အစီအစဉ်ကပင် အမှားအယွင်း ရှိနေပါက ကျန် အစီအစဉ်ကို သူ ယုံကြည်၍ ရနိုင်ပါမည်လား။

မက်(ခ)က ရွှေတင်လေယာဉ်ပေါ်မှ ထောက်လှမ်းရေး သမားကို ပြန်ဆက်သွယ်သည်။

- ‘ဂယ်ရီ’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’
- ‘ကျန်ရစ်သည့် ငါးယောက်လွတ်သိုက်ပါ’
- ‘ဟိုမှာ ပြား နာဖြစ်နိုင်လို့လား’
- ‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့လူ့ တချို့ ရှိနေမှု ငါ စိတ်ချမ်း သာလိမ့်မယ်ကွ’

* * *

ကျန်ရစ်သူ တို့ရဲ့ မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်အောင် မြင်နေ ရသည်။

ကျန်တင်ယာဉ်သေးများ၏ ဆေးတင် လုံးလုံးရေး အစောင့် ခြောက်ဦးကို အိတ်လီထိုက် ကြိုးတုတ်၊ ပါးစပ် စတင် ဆွဲပြီး ကြ ပြုပြင်သည်။

နိုင်လွန်ခြေအိတ်ကို ခေါင်းစုပ်ထားသည့် ရိုက်ကား၏ မျက် နှာထားကိုတော့ ကိုရိုက်ကားတစ်ချို့ မှုန်ခိုင်း သို့သော် ကောက်ကျစ်ပါးနပ်စွာ ပြုံးနေမည်ဟု ကိုရို သိ သည်။

ကျန်ရစ်သူ အပိုင်စီးချသည့်ကလည်း ရယ်စရာ ကောင်း လောက်အောင် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်သော။

အိတ်လီထိုက် ကျန်ပေါ်ရှိရာအထိ စကားထပြောပြော နှင့် ချဉ်းကပ်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အစောင့်တို့မှာ အိတ်လီထိုက် သေနတ်များကို ရင်ဆိုင်ကာ ကျန်ရစ်သည့် အလျင်အမြန်ဝင်လိုက်ကြရသည်။

အစောင့်များကို အိတ်လီထိုက်လှုံ့ပြီးနောက် ရိုက်ကားနှင့် ကိုရိုတို့ နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ကျန်တင်ယာဉ်များကြားမှ ဖြတ်သွားကြရသည်။ ပင်မ ကျန်ပစ္စည်း စစ်ဆေးရေး ကောင်တာယမ်းကို ဖြတ်

လွှတ်သည်။

ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ကုန်သေတ္တာကြီးများတင်ထားရာ အတန်းအောက်မှထွက်၍
ကုန်ရုံများ အတွဲလိုက်တည်ရှိရာ အစွန်းဘက်သို့ သွားကြသည်။
ထိုနေရာတွင် နောက်တွဲသုံးတွဲပေါ်တွင် ရွှေသတ္တာများတင်
ပြီး ထွန်းစက်တစ်လုံးနှင့် ချိတ်သားသည်။

ထွန်းစက်ဘေးဘွင်အစောင့်များက အဝေးမှ သေနတ်သံ
များကို နားစွင့်နေကြသည်။

ကုန်တင်ဝန်ထမ်းဝတ်စုံဝတ်သုံးဦး သူတို့ အထိတ် အလန့်
မဖြစ်ကြ။

နိပ်လွန်ခြေအိတ်ကို ခေါင်းစုပ်ပြီး ရိုက်ကာနှင့် ကိုရီတိုက
သေနတ်နှင့် ချိန်မြီးဖြစ်သည်။ နည်းနည်းလေး လှုပ်သည်နှင့်
ပစ်လိုက်မည်။

မိန်းမတွေမုဆိုးမဖြစ်သွားမည်ဟု အိတ်လီတိုက အစောင့်
များကို ပြောလိုက်ကြသေးသည်။

‘ခင်ဗျား...မောင်’

ရိုက်ကာက ကိုရီအား ထွန်းစက်ဆီသို့ညွှန်ပြကာ ခပ်ဆတ်
ဆတ် ပြောသည်။

ကိုရီက ပခုံးတုန်၍ ကားပေါ်သို့တက်သည်။

‘ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ’

‘အရှေ့ပေါက်ကို ပင်မလေယာဉ်ရုပ်ရာ လမ်းကနေ ကုန်
ထင်ပေါက်တွေအတိုင်း အရှေ့ဘက်လေဆိပ်မှာ ရပ်သားမယ်
ဘိုးအင်း(၇၄၇) တစ်စီးဆီကို သွားမယ်’

‘ခင်ဗျားဟာ အရာရာကို ကျိတ်ပြီး ကြံထားတတ်တာပဲ’
ကိုရီက နာကြည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ရိုက်ကာ ခုတ်သည်။

‘ဒါက ကျွန်ထော် စိတ်ကြိုက် အကွက် တစ်ကွက်ပဲ၊ ကိုဒက်
ဟာ အာရုံပြောင်း တိုက်ကွက်ကို သဘောကျတတ်လို့လဲ
ခင်ဗျားဟာ တည်ကြက်ကလေးဖြစ်လာရတာပေါ့’

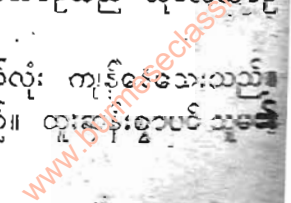
‘ကဲ...နည်းနည်းလေးမှတော့ သရိုးသရီ မလုပ်လေနဲ့၊ ပစ်
သတ်မှာပဲ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် လှုပ်ရှားပါ၊ ခရီးစဉ်(၃၉၄)
လေယာဉ်မှာ ရဲတွေအပြည့် ရှိမနေဘူးဆိုတာ အတိအကျ
သိရမဖြစ်မယ်’

ကိုရီက ထွန်းစက်ကို စထွက်သည်။ အရှေ့ဘက်တံခါးဆီသို့
ချိုးကျေ သည်။ ရိုက်ကာက နောက်တွဲပေါ်မှလိုက်သည်။ပင်မ
ခရီးသည်လေယာဉ်အဆင်းအတက်လုပ်ရာ ဂိတ်ဝ များအရောက်
တွင် ခေါင်းစုပ်ကို ချွတ်သည်။

ဤနေရာတွင် လှုပ်ရှားမှုများ မရှိ၊ လေယာဉ်ပေါ်တွင်
လူမရှိ၊ အဆောက်အအုံထဲမှာပင် ခရီးသည်များ အန္တရာယ်
ကင်းကင်း ရှိနေကြသည်။ အဆောက်အအုံ၏မြောက်ခြမ်းတွင်
တိုက်ပုံဖြစ်နေ၍ အစောင့်များပါ ဤနေရာတွင် မရှိချေ။

ကိုရီ၏စိတ်ထဲတွင် ပို၍ စိတ်မသက်သာစွာ သိနေသည်မှာ
ဝဲယာအဖွဲ့သည် လေယာဉ်အဆင်းအတက်ပြုရာ အဆောက်
အအုံ၏တစ်ဖက်ရှိ ဘိုးအင်း(၇၄၇)ပေါ်တွင်သာရှိနေခြင်းဖြစ်
သည်။ ရိုက်ကာ အသုံးပြုမည့် လေယာဉ်သည် ထိုလေယာဉ်
မဟုတ်ပါ။

ဆီးဂရစ်တွင် လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံး ကျန်နေသေးသည်။
လက်ပစ်ဗုံးကို ဘေးတွင်ချထားသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် သူ၏

ရင်ထဲတွင် ခံစားမှု ကင်းမဲ့သွက်ရှိသည်။ အဆောက်အအုံ၏ ပြုတ်ပေါက်များ၊ ခေါင်မိုးများမှ ပစ်ခတ်နေမှုသည် သူ့အတွက် ငြီးငွေ့စရာဖြစ်လာသည်။

ခေတ်အားပေးစက်ကားဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆီးနှစ်ဖက်ကြားတွင် ကိုဇက်ရှိနေသည်။ ပေါင်ပေါ်တွင် စတားလင်ဖက်သေနတ်ကို တစ်ထားသည်။ ရှေ့တွင် ကျည်ဆန်အချို့ကို ပုံထားကာ ကျည်ကပ်ထဲသို့ တစ်တောင်ခြင်း ယူထည့်နေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုက နှေးနှေးသည်။ အခက်အခဲရှိပုံရသည်။

ဆီးဂရစ်က သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ညီကြည့် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဇက် ဒဏ်ရာပေးထားသည်။ ဘယ်ဘက်လက် တစ်လျှောက် ဘေးများ ရှိ၍နေသည်။ ဆီးဂရစ်ထံသို့အကြည့်ကို ဆီးဂရစ် ပြောင်းလိုက်သည်။

ဆီးဂရစ်မှာ နောက်အပြင်ဘက်ဘီး၏ ဘေးတွင်ရှိသည်။ စတားလင် သေနတ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တစ်ကော ခပ်တင်းဆင်း ဆုပ်ရင်း ပက်လက်လန့်လဲနေသည်။ ခေါင်း၏အထားအသိုက် ပုံမှန်မဟုတ်။ စတင်ရွာခဲ့ပြုလာသည့် မိုးရေထဲဝယ် မျက်လုံးများက အထက်ပြောပုံနေသည်။

လေယာဉ်ဆိပ်၏ တစ်ဖက်ဘစ်ချက်မှ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ယခု စတင်တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။ ယူနိုဖေဒင်းဝတ် သဏ္ဍာန် မည်းမည်းတို့က ဘီးအပ် ၇၄၇ လေယာဉ်အလွန် မီးသတ်ကားကြီးဆီသို့ ပြေးနေကြသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အဆောက်အအုံ၏ ထောင်ချိုးမှ သဏ္ဍာန်တို့က အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး သံချပ်ကာ ကားဆီသို့ ပြေးနေကြသည်။

လေယာဉ်ဘီးကြီးများကြားမှ သူ့မှာ အလွယ်တကူ မပစ်ခတ်နိုင်။ အက်ဗြင်းကိုချ၍ လက်ပစ်ဗုံးကို ကောက်ကိုင်ကာ လေယာဉ်ဘီးဆီသို့ သွားသည်။ လေယာဉ်တောင်ပံ၏ အရိပ်အောက်မှ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ မြင်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်နှစ်ခု ပြေးလာသည်။ ကိုယ်ကိုကျုံ့၍ ဝပ်ကာ ခေတ်အားပေးစက်ကားဆီသို့ ဆက်တိုက်ဖမ်းကြသည်။ ကျည်ဆန်အချို့က ခေတ်ထိတိုင်ကီကို ထိသွားသည်။ ဝန်းခန့်ပေါက်ကွဲကာ မီးထလောင်သည်။

မီးဘောက်က ရွေးဘီးများကို ဝန်းရံသွားသည်။ ကိုဒက်မှာ ထိုအချိန်တွင် စတားလင်သေနတ်ကို ကျည်ကပ်အသစ်လဲနေသည်။ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး မီးဘောက်ထဲမှ ကိုဒက် လိုမ့်ကွက်သည်။ အဝတ်အစားများတွင် မီးစွဲနေသည်။ သေနတ်ကိုမူ လက်ကမလွှတ်သေး။

ညောင်သူမျှ မလှုပ်ကြ။ ငြိမ်နေကြသည်။ မီးဘက်ကြီး တစ်ခုပမာ ယိုမီးယိုမီးယိုပိတ်ပိတ်နဲ့ ဝှံ့ ဘဲပြည့်ငွေ့သီး လျှောက်သွားနေပုံကို မျက်လုံးပေါင်း တစ်ယောင်မျှက ကြည့်နေကြသည်။ ထိုနေ့က ဆီးဂရစ်က ကိုဒက်အား ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဤအကြိမ် လူသတ်ခြင်းသည် သူ့အတွက် ချော်ငှာမှုကို မရသည့် ပထမဆုံးဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုဒက်ဆီသူ တစ်ယောက် တိရစ္ဆာန်ကပ်ကောင်းပမာ အော်ဟစ်ညည်းတူးမည့် အသံကို သူမ ကြားရလိမ့်မည်ဟု အစီအမံ မတွေးမိခဲ့ဖူးပါ။

ချက်ချင်းပင် ကျည်ဆန်များက သူမဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ အဝဲတေအခင်းကို ဒေါသထွက်နေသည့် ပျားများနှစ်ထိုးခြစ်သွားသည်။ သူမ၏ ခေါင်းပတ်လည်သို့ တစ်ချိန် ဖြတ်သွားသည်။ သူတို့၏ပစ်မှတ်ကို ရှောင်ကြဉ်သည်။

ကျည်တစ်တောင်က သူမဘယ်ဘက်အခြမ်းကို ထိုးပောက်သွားသည်။ တစ်တောင်က ပခုံးကိုမှန်သည်။ တစ်တောင်က သူမ၏ကျောပြင်သို့ တူနှင့်ထူသည့်ပမာ ဝင်ဆောင့်သည်။

သို့သော် ထိုအရာတို့က သူမအား မနာကျင်စေပါ။ သူမက လေယာဉ်ဦးပိုင်းအောက် အင်္ဂါတေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်တို့က သူမအား အဘယ်ကြောင့် မနာကျင်စေမှန်းကို သဘောမပေါက်နိုင်။ တိုထိုင်းထိုင်းနှင့် အေးစက်စက် ဝေဒနာတစ်မျိုးကိုသာ ခံစားရသည်။ ထို့ထက်မပို။

ဤသည်မှာ သူမ၏ဘဝတွင် စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကျည်ဆန်တို့သည် ပူလောင်ပြင်းပြပြီး ခန္ဓာကိုယ်အား ပျော့ခွေသွားစေလိမ့်မည်ဟု တစ်ချိန်လုံး ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်တော့။ စိတ်ချော့ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြင့်ပင် ထောင်ငိုကြွေးမိတော့သည်။

လေယာဉ်ကင်းထဲသို့ စစ်သားများ၊ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ တဖြည်းဖြည်း ငင်လာကြသည်။ အီးဂရစ် မြင်သည်။ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးပစ်ကြံဖြုတ်၍ လေယာဉ်ကြီး၏စက်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ပေါက်ကွဲမှုက သူမ၏ဆံပင်နှင့် အဝဲတေအစားများကို လာဟပ်သည်။ စစ်လေယာဉ်ကြီး တစ်စီးပေါက်ကွဲ၍ လုံခြုံရေး

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ စစ်သားများ လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြစဉ် သူမက အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဒဏ်ဒဏ် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

* * *

မျှော်စင်အောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲတွင် မက်(ခ)မှာ စိတ်မရွည်နိုင်အောင် စောင့်နေရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဂယ်ရီက ဆက်သွယ်လာသည်။

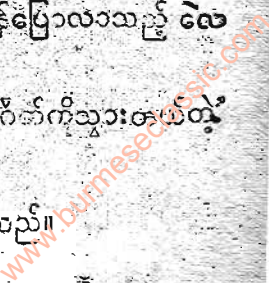
‘ကုန်ရုံကနေ ဟယ်ရီဆက်တယ် ဆရာ၊ အစောင့်တွေ သတိမေ့နေပြီး ရွှေတွေမရှိတော့ဘူးတဲ့’

‘အုတ်ရေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ခဏနေဦး၊ ဟယ်ရီက အစောင့်တွေကို စုံစမ်းနေတုန်းပဲ’ စကားက ခေတ္တမျှပြတ်သွားသည်။ ပြန်ပြောလာသည့် လေသံမှာ စိတ်မသက်သာလှ။

‘ဒီအကဲကို မလာဘူးဆရာ၊ အရွှေအကဲကို သွားတယ်တဲ့’ ‘အရွှေ ဘက် ဟုတ်လား’

မက်(ခ)က ခလုတ်နှစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

လျှိုချိုရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လျှိုချိုရေးဘဝဖွဲ့ဝင်တွေ၊ ပင်မ ကုန်ထင်ထင်နေရာကို အစား သတိထားကြည့်ပါ။ ရပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်မှန်သမျှ စစ်ဆေးပါ။

တစ်ဖက်မှ အဖြေကိကြားရန် အချိန်မရလိုက်။ အဆောက် အအုံတစ်ခုလုံး တူနဲ့ခါသွားသည်။

ရပ်မြင်သံကြားကားချပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘိုးအင်း (၇၄၇)လေယာဉ်ကြီးတစ်စီး ပေါက်ကွဲမှုကို မြင်ရပြီး ရုပ်သံရိုက်ကင်မရာလည်း ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

* * *

ပင်မလေယာဉ် အတက်အဆင်းအဆောက်အအုံ၏တစ်ဖက် အွင် (၇၄၇)က ရပ်ထားသည်။

ဓာတ်အားပေးစက်ကားမှလည်း လေယာဉ်သို့ ဝါယာကြိုး များ သွယ်ကာ ဓာတ်အားသွင်းပေးလျက်ရှိသည်။

လေယာဉ်တွင် ကြက်သွေးရောင်တံဆိပ်ကြီးတွေရရှိ နေမင်း လေယာဉ်သို့ ဝါယာကြိုးများသွယ်ကာ ဓာတ်အားသွင်းပေး လျက်ရှိသည်။

လေယာဉ်တွင် ကြက်သွေးရောင်တံဆိပ်ကြီးတွေရရှိ နေမင်း လေယာဉ် စမ်းလွှဲငှားငှာနှမပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

မြေပြင်လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတို့နှင့် စကားပြောနေသည့် သစ် ရုပ်သော အပြာရောင်လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံဝတ် မက်သီအင်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ကိုရိုစိတ်ထဲတွင် ပိ၍ ခံပြင်းလာသည်။

မက်(ခ)အိပ်ပျော်မနေလျှင် ခရီးစဉ်(၃၉၄)ပေါ်မှ ထန် ပြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ တို့က တကယ် ရောက်နေပြီဟု ယုံကြည် ပါလျှင် ရှေ့များသည် အခြားလေယာဉ်တစ်စင်းသို့ပြောင်းတင် နေပြီကို တစ်ယောက်ယောက် သတိရသွားနိုင်သည်။

ခပ်အုပ်အုပ် ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဘေးအဆောက်အအုံရှိ မှန်များ ကွဲကွဲသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခရီးသည်တို့၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများ ကြားရသည်။

ကောင်းကင်ယံတစ်ခုလုံး ကြက်သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကြောင်း ကိုရို တွေးကြည့်စရာမလိုတော့ပါ။

ထွက်စက်ကို လေယာဉ်အောက် ကန့်တင်ပေါက် ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

အိတ်လီများ ခုန်ဆင်းပြီး ခပ်ပြားပြားသေတ္တာတို့ကို လေ ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ကြသည်။

မက်သီအင်က လေယာဉ်ပေါ်တက်သွားသည်။

မကြာမီ လေယာဉ်-မှောင်းခန်းတွင် မြင်လိုက်ရသည်။

မက်သီအင်က ဓာတ်အားပေးစက် ကားလေးရှိ လူများကို လက်ဝှေ့ ယမ်းပြ နှုတ်ဆက်သည်။

၁၉၆ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ထောင်စက်ကြီးများ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။

ကိုရိုဏ်းဘေးတွင် ရပ်နေစဉ် ရိုက်ကာ၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်မြောက်လှသည်။

လေဆိပ်အဆောက်အအုံ နောက်ဘက်ရှိ ကြက်သွေးထောင်ကောင်းကင်ပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

‘လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ အချိန်ကျပြီ ကိုရို’

ရွိုက်ကတ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး လေယာဉ် လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကိုရိုမှာ လေယာဉ်လှေကားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားပြီး လေယာဉ်များ ရပ်နားထားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

မည်သည့်ကား၊ မည်သည့်ရုံများမှ မတွေ့ရ။

ခင်းခြင်းစိတ်ကို မျှော်လင့်ရင်း လှေကားအထိမ်းတက်ကာ လေယာဉ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ပထမဦးဆုံး သူတွေ့လိုက်ရသူမှာ ခေါက်ရိုးမကျိုးသည့် အပြာနုဆောင် လေယာဉ်ခယ်ဝတ်စုံနှင့် မိလန်နာဖြစ်သည်။

နောက် ဆူဆန်နီ။

ကိုရိုက သူမအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

‘ခွေးမ သောက်ခွေးမ’ တဂ္ဂနီ ရွေ့သို့တိုးလာသည်။

လူက ဖုစတိုသေနတ်ပြောင်းနှင့် ကိုရိုအား ရိုက်ချလိုက်သည်။

ပြင်းပြသော ဝေဒနာနှင့်အတူ ကိုရို၏ အသံစိတ်မှာ အမှောင်လွှမ်းဆွားပြီ ဖြစ်သည်။

မက်သီဘင်မှာ စိတ်သက်သာစ ပြုလာသည်။
ကုန်တို့ လေယာဉ်ပေါ် အကုန်ရောက်ပြီ
‘ဒါဆို ထွက်ပေတော့’

မက်သီဘင်က ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ပြတင်းပေါက်မခန့်၍ လေ
ယာဉ်အောက်ရှိ မြေပြင်ဝန်ထမ်းအား လှမ်းကြည့်သည်။
ထိုသူက နားကြပ်ကို ကိုင်ထားသည်။
လေယာဉ်အား ဓာတ်အားသွင်းနေဆဲဖြစ်သည်။
လေယာဉ်မောင်းခန်းသို့ မော့ကြည့်နေသည်။
‘ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းဧဝါ ယာကြိုးခံတွဲ ပြုတ်လို့ရပြီ’
မက်သီဘင်၏အသံက တည်ငြိမ်လှသည်။

မြေပြင်ဝန်ထမ်း အီဗာလီလူမျိုးက မက်သီဘင်အား နား
မလည်သလို ကြည့်နေသည်။
စကားပြောခွက်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သက်ပြောသည်။
ကိုးရိုးကားမှား အင်္ဂလိပ်စကားကပင် သူ၏ အံ့ဩမှုကို
ဖော်ပြနေနိုင်သည်။
‘ခရီးသည်တွေမှ မခရောက်သေးဘဲ ကမ္ဘာတိုင်း ဘာဖြစ်လိ ...’
‘ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့က စက်ပြင်ရုံကို သွား
ရဦးမှာပဲ’

အောက်မှဝန်ထမ်းက ခေါင်းကုတ်၍ ခရီးသည်များ နားခို
ရာအောက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။
အကြမ်းမရသဖြင့် အကူအညီလိုလားနေပုံ ရှိသည်။
‘လုပ်မနေနဲ့ဗျာ၊ မောင်းသာ မောင်းတော့’

အခန်း (၅၆)

မက်သီဘင်က စတုတ္ထစက်အား အပူရှိန်ရလာသည်အထိ
စောင့်ပြီး မောင်းစက်ကို နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲသည်။
ဘေးတွင်ရှုပ်နေသည့် ရိုက်ကာက ရှေ့သို့ ကိုယ်ကိုညွတ်၍
ပြေးလမ်းဆီသို့ ကြည့်နေသည်။
လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှ ကားနှစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ရပ်ထားသည် လေယာဉ်များဆီသို့ သွားနေသည်။
‘ထွက်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ’
ရိုက်ကာ၏လေသံက ပေါ့ပါးမှုမရှိ။
‘ကျွန်တော်တို့ကို တစ်မိနစ်အတွင်း တွေ့သွားကြလိမ့်မယ်’
လေယာဉ်ခိုင်ခွန်ခွက်တို့မှ မီးစိမ်းလေးများ လမ်းလာသည်။

ရိုက်ကာက စိတ်မရွံ့ညံ့စွာ ဝင်ပြောသည်။
 'နောက်က ဇာတ်အားပေးစက်ကား တန်းလှန်းနဲ့ လေ
 ယာဉ်ထွက်ရပ် သံသယဝင်စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လေ'
 လေယာဉ်များ တန်းစီရပ်ထားရာမှ လုံခြုံရေးကားတစ်
 စီးက ဗွီစီ (၁၁) လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းကောင်းတွင် ဝင်ရပ်သွား
 သည်။
 ကျန်ဘစ်စီးက အခြားလေယာဉ်တစ်စင်းဆီသို့ သွားသည်။
 လော့(ခ)ဟီကရိုင်စကား လေယာဉ်ကြီးကို လုံခြုံရေး
 တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ မြင်ကော့ခဲ့သည်။
 ဇာတ်အားပေးစက်ကား စက်နှိုးထားပုံကိုလည်း သတိပြုမိ
 လိမ့်မည်။
 ဇီဝလီတစ်ယောက်က မြေပြင်ဝန်ထမ်းဆီသို့ ကပ်သွား
 သည်။ ပခုံးကို ပုတ်သည်။
 ဝန်ထမ်းက လှည့်သည်နှင့် ကိတလီက စကားပြော နား
 ကြပ်ဆို ဆွဲပြုတ်၍ မျက်နှာ ပစ္စုတိနှင့်ထိုးချိန်သည်။
 ရင်းသို့ လေယာဉ်ကိုယ်သည်အောက် ရောက်သွားခါမှ
 ရိုက်ကာက စိတ်သက်သာသလို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ကဲ... သွားကြစို့'
 ရိုက်ကာက အသံတိုးတိုး ထွက်လာသည်။
 ရိုက်ကာက လေယာဉ်နောက်ရင်းသို့ ပြန်သွားသည်။
 ပထမတန်း အရပ်ခန်းကို ပြန်ကျော်ကာ ကြောင်လိန်
 လှေကားမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည်။

အောက်ထပ်မှာ ခရီးသည်လေးရာကျော် ဆံ့အည့် ထိုင်ခုံ
 များရှိသည်။
 ဤလေယာဉ်မျိုး၏ အရွယ်အစားနှင့် အချိုးအစားကို သူ
 မြင်တွေ့စေတိုင်း အံ့ဩမိသည်သာ ဖြစ်သည်။
 လူမရွံ့လည့် ထိုင်ခုံများကို အဆုံးသတ်နိုင်ဖွယ် မရှိသလို
 သူမြင်နေရသည်။
 မျက်နှာကြက် မြင်မြင်က လေယာဉ်ထက် ကပဲ့ရုံသေးသေး
 တစ်ခုနှင့် ပိုတူလှသည်။
 အန္တန်နှင့် မိလန်နာတို့အနီးသို့ ရိုက်ကာ ရောက်သွားချိန်
 မှာပင် အီသလီနစ်ဦး လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။
 သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် ခံ့ဩပျံ့နေသည်။
 ရွှေသေတ္တာများ ဆယ်ခွဲရ၍ အစိမ်းရှင်ဇောင်းအောက်
 ဆက်လျက် ဝတ်စုံတို့မှလည်း ချွေးနှင့် ကပ်နေသည်။
 'မာရီရိုကော့'
 ရိုက်ကာက အော်မေးလိုက်သည်။
 သူတို့က လေယာဉ်လှေကားဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကြသည်။
 အရိုက်က သွားကြည့်သည်။
 မြန်လာပြီး ခေင်းယမ်းပြုသည်။ ရိုက်ကာက ဆဲဆိုက်ပြော
 နံရံရှိ လေယာဉ်ကွင်းပြော ဖုန်းကို ဆွဲယူသည်။
 မက်သီတင် သူတို့အတော်နီးလာကြပြီလား
 'ထရိုင်စကားပေါ်ကို တက်သွားကြပြီ နောက်ကားလုပ်စီး
 ကတော့ စက်နှိုးနေပြီ'
 ရိုက်ကာ ပြန်နေသည်။

နားထင်တုတ်သွေးတိုးကာ မြန်လာသည်။
လှေကားဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီးရင်း ဖုန်းထဲသို့ အော်ပြော
လိုက်သည်။

‘ထွက်တော့ မလိမ္မာဘဲ၊ အမြန်ဆုံးသာလုပ်’
လေယာဉ်စက်သံက ချက်ချင်း ကျယ်လောင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိလန်နာက လက်ညှိုးထိုးပြကာ ခပ်သွက်
သွက် ပြောလိုက်သည်။

‘သူ လာနေပြီ’
အခုစုစုထုတ်တိုင်းမှ သတိပေးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး တံခါး
ပေါက်မှ ယိမ်းဆို့ကာ ဝင်လာသည်။

အေးသံရဲ့ရဲ့နှင့် ဆီဂရစ် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။
တုန့်လှုပ်မှုဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။

ရိုက်ကာက မဲပြုံး ပြုံး၍ ခြေလှမ်းပြင်သည်။
ဆီဂရစ်က စတင်လုပ် စက်သေ့နတ်ကို ယမ်းပြကာ ငြိမ်နေ
ချိန် အချက်ပြသည်။

သစ်မေ နေသည့် ကိရိ၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဆုဆန်နီ
မှာ ဆီဂရစ်အား မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်လျက် ရှိသည်။

ဆီဂရစ်၏ပုံမှာ လူသေတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူလှသည်။
‘တံခါး တံခါး ကိရိတ်လိုက်’

ဆီဂရစ်၏ အက်ကွက် လေသံ ထွက်လာသည်။
မိလန်နာက လှေကားဆီသို့ သွားသည်။
လှေကားကို တွန်းဖယ်၍ ခလုတ်နှိပ်ကာ တံခါးပိတ်သည်။

လေယာဉ်က ချက်ချင်းပင် ရှေ့လျှားလာသည်။
အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကုန်တင်စခန်းမှ ပြေးလမ်းသို့ သွားရာ
လမ်းအတိုင်းထွက်သည်။

အီဘလီရဲ့နှစ်ခြင်းနှင့် မက်(ခ)၏ လူတစ်ယောက် ပါသည့်
လုံခြုံရေးကား (ပီစီ ၁၁) လေယာဉ်အမြီးသို့ ကျော်လာချိန်မှာ
ပင် ရိုက်ကာတို့၏ ဘီးအင်း (၇၄၇) သို့ လေယာဉ်ကြီးက
စတင်ရှေ့လျှားလာခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားကားနှင့်အတူ ရပ်ထားသည့် လေယာဉ် ၂၆ စီးကို
ဆယ်မိနစ်မျှ စစ်ဆေးပြီးနောက် ထုတ်တင်စခန်းမှ လေယာဉ်
တစ်စီး ထွက်တော့မည်ကို ၎င်းတို့ တွေ့သွားကြသည်။

ကုန်တင်စခန်းတွင် အလုပ်မရှိသော စင်းလုံးငှားလေယာဉ်
တစ်စင်းအား လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့က ဂရုစိုက်မှုညံ့
မဟုတ်မှုနှင့် ရိုက်ကာသိထားခဲ့ပါသည်။

မီးသတ်သမား (၂၅) ယောက်က မီးလောင်နေသည့် လေ
ယာဉ်ကို မီးငြိမ်းနေသလို အခြား ခြောက်ယောက် ကလည်း
လေယာဉ် တက်ဆင်း အဆောက်အအုံထဲသို့ မီးငြိမ်းနေရသည်။

သူနာတင်ကားများမှာ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှား၍ ကြက်
ခြေနီများနှင့်အတူ ဒဏ်ရာရသော လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ ဝင်တို့
အား အန္တရာယ်ကင်းရာသို့ ရှေ့နေကြသည်။

ဤအရွပ်အထွေးတို့က ရိုက်ကာနှင့် ရှေ့များကို လည်း
ကောင်း၊ လေယာဉ်ပြေးလမ်းဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သွား
နေသည့် (၇၄၇) လေယာဉ်ကြီးကိုလည်းကောင်း ဂရုစိုက်နိုင်
စရာမရှိလေပါ။

လေကြောင်း ကွပ်ကဲရေးမှူး၏ရှေ့ရှိ ဖုန်းက သုံးမိနစ်မျှ ကြာအောင်ဆက်ထိုက်မြည်နေသည်။

ဆူက စိတ်တိုတိုနှင့် ဆဲယူလိုက်သည်။

‘ခဏနေဦး...ခဏနေဦး’

‘ခဏနေတာကို အသားထားဦး၊ ခပ်ပျားအတွက် (၇၄၇) တစ်စင်းနဲ့ ရွှေတေ့လက်လွှတ်ရဖို့ ဖြစ်နေပြီဗျ’

ကွပ်ကဲရေးမှူးမှာ မက်(ခ) ဗ ကား ကြောင့် မျက်စိ ပေကလစ် ပေက ဖိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုင်ခုံမှ ကိုယ်ကြိုဤ လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ လှမ်းပျော် ကြည့်သည်။

အဝေးဆီဝယ်လေယာဉ်အစစ်စင်းကပြေးလမ်း ချင်းဆက်စပ် ထုလမ်းတစ်ခုမှ ဟုံတက်ရမည့်လမ်းဆီသို့ ဖြတ်ထွက်နေသည်။

လမ်းသေးမှ အချက်ပြမိများကိုပင် ဂရုစိုက်၊ လုံခြုံရေး ကားနှစ်စီးကလည်း ပြေးလမ်းကို ပိတ်ဆို့ရန် အပြင်းစောင်း နေကြသည်။

‘ကဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

မက်(ခ)က မေးလိုက်သည်။

‘ဆီညော် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမပတ်နိုင်တော့တာ အမှန် ပဲ’

‘ပြေးလမ်းကို ပိတ်လိုရတယ်ဗျ၊ ဟိုကားနှစ်စီးကို ပြေးလမ်း အလယ်မှာရပ်ပြီး လူတွေဆင်းရှောင်ဖို့တော့ ကျွန်တော် လုပ် နိုင်တယ်’

‘မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ လေယာဉ် မရပ်ရင် နောက်ထပ် ပြဿနာဆိုတစ်ခု ကပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဒါကတော့ သူတို့ပြဿနာပဲ’

‘မတုတ်ဘူး ဆီညော်၊ ကျွန်တော် အတွက် ပြဿနာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ခု ပေ(၂၂၀၀၀) အမြင့်မှာ ကွင်းကိုဆင်းဖို့ စောင့် နေတဲ့ လေယာဉ် ၃၃ စင်းရှိနေပြီ ဆီညော်၊ ခု (၇၄၇) သာ ပြေးလမ်းမှပျက်ရင် ဒီလေယာဉ်ကွင်းကို တစ်ညလုံး သုံးလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

မက်(ခ)က ဖုန်းကိုဆောင်ချလိုက်သည်။

ဆေးပြင်းလိပ်ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ခဲရင်း ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

အဝေးဆီဝယ် (၇၄၇)က ပြေးလမ်းထိပ်တွင် ဟုံတက်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

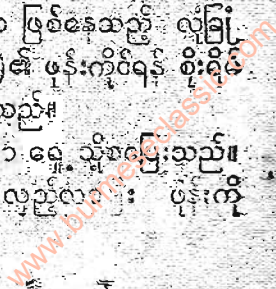
ရွှေမိုင်တစ်စိတ်ခန့်တွင် လုံခြုံရေးကားနှစ်စီးကလည်း ရှိ သည်။

ရေဒီယိုဖုန်းက မြည်လာသည်။

ခဲမှ လမ်းလျှောက်ထွက်ခံရသူပမာ ဖြစ်နေသည့် လုံခြုံ ရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးမှာ မက်(ခ)၏ ဖုန်းကိုပိရန် စိုးရိမ် ကြီးစွာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။

(၇၄၇) ၏ စက်များက ဆိုသလိုကော ရှေ့ သို့မပြေးသည်။

မက်(ခ)က စိတ်မလက်သာစွာ လှည့်လည်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ဆရာလား’
ယယ်ရီဖြစ်သည်။ လေသံက ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ စူးရှ
မြန်နေသည်။

‘အချိန် စက္ကန့်သုံးဆယ်ပဲ ရတော့မယ်’
‘ကောင်းပြီ ယယ်ရီ၊ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ’
မက်(ခ)က ဖုန်းကိုချ၍ ပြတစ်ပေါက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်
သွားသည်။

လုံခြုံရေးကားများက ပြေးလမ်းမှဖယ်ပေးပြီး တိုးအင်း
(၇၄၇)က ကမ္ဘာဦး ငှက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် နှစ်ကောင်းကင်ယံ
သို့ ထိုးတက်သွားသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။

ထိုလေယာဉ်ပေါ်တွင် ကိုရိုရိုနေပါလားဟူ၍ တွေးကာ
ဒေါသစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရသည်။

ဟင်နရီပင် ပျောက်သွားခြင်းသည် ကိုရိုအတွက် ၉၀၀၉၀၁
ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့တိုင် သံရုံးသို့ ဖလင်များကို ပို့နိုင်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ရိုက်ကာသည် ထိုအဖြစ်ကိုသိ၍ပင် ကွက်ကျော်
ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

မက်(ခ)တို့ မျှော်လင့်ထားသည်မှာ အကြမ်းဖက်သမား
(၄)ဦးသာ ဖြစ်သည်။

(၁၀)ဦးမဟုတ်။ ရွှေတင်လေယာဉ်ကို ရိုက်ကာတို့ ဝင်သိမ်း
မည်။ ကုန်လှောင်ရုံ သို့မဟုတ်....

အယ်(လ်)ဂျီးယားမှရသည့်သတင်းအရ အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့လုံးသည်
လေယာဉ်ကွင်း၏တောင်ဘက်သို့ ကားများနှင့် ရောက်လာကြ
မည်။

ဤအချက် မှားယွင်းကြောင်း၊ ယခုတော့ သူ သိခဲ့ရပြီ။
ရိုက်ကာအား အယ်(လ်)ဂျီးယားမှနေ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ
ဧရာမသို့ ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုရေးမှာလည်း ခိုင်လုံသော
သက်သေ မပြနိုင်ပြီဟုပါ သူသိနေပါသည်။

ကောင်းကင်ပြင်သို့မော့ကြည့်ရင်း ကိုရိုအား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်
ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

ရိုက်ကာသည် ယခုနည်းတို့ တိုက်ပွဲသစ်ကို စခဲ့ပြီ။ အာဏာ
ပိုင်တို့အတွက် ပေးဆပ်ရန် တန်ဖိုးကြီးလှသည်။

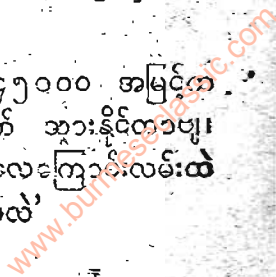
နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်ကို ရိုက်ကာ ကျင့်သုံးလိုက်ပြီ။

မက်(ခ)က ပြတစ်ပေါက်မှသာ၍ ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်အကျိုး
ရည်ကြီးကို ယူသည်။

လုံခြုံရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးက မျက်နှာအိုအိုနှင့်
ကြော်သည်။

‘လေတပ်ကိုအကြောင်းကြားပြီး တိုက်လေယာဉ် နှစ်စင်း
လိုက်ခိုင်းရပါတယ်’

‘ဘာထူးမှာမို့လဲ၊ (၇၄၇)က ပေး ၄၅၀၀၀ အမြင့်က
နေ မိုင် ၇၀၀၀ ကို တောက်လျှောက် သွားနိုင်တာဗျ။
ဒီလေယာဉ်ပျောင်နေတဲ့ညမှာ နိုင်ငံတကာလေကြောင်းလမ်းထဲ
တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်း ဝင်ရှာလို့ ဘယ်ရမှာလဲ’

၂၀၈ ထွန်းလင်း(ပြန်မာပြန်)

ခက်ဆီမီးလောင်နဲ့၊ မီးသတ်ဓာတ်ဆေးရည်နဲ့ တို့ လွှမ်းမိုးနေသည်။

အေးစက်စက်ညချမ်းထဲသို့ မက်(ခ) ထွက်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း မလဲမသွေ လက်ခံရမည့် အမှန်တရားကို သဘောပေါက်လာသည်။ ရိုက်ကတ်တစ်ယောက် အောင်ပွဲခံရသူဖြစ်ပြီ။

ထိုအချိန်ဝယ် ဘိုးအင်း(၇၄၇)၏ ကျယ်ဝန်းလှသည့် မင်းလမ်းမကြီးရှိ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရိုက်ကတ် စိတ်မသက်လာ စွာနှင်ပင် ဆီးဂရစ်အား ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ဆီးဂရစ်မှာ ကောင်းကောင်းပင်မတ်တတ်ရပ်နိုင်စေ့အထိ မရှိ။ ပခုံးနှင့်နှံအေးမှ သွေးများက ဇီးကျနေသည်။

မျက်နှာက သွေးဆတ်၍ မှီ ပြုံး ပြုံးထားသည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများကမူ ရိုက်ကတ်မှ မရွေ့။

ဝေါ့တယ်လို့လုပ် သိနိုင်မှာလဲကွ၊ မင်းတို့လူတွေဆီက သတင်းပေါက်ကြားတာပဲ ပြန်ရမယ်

ရိုက်ကတ် ထိုစကားကို တတိယအကြိမ်မြောက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အသေးစိတ်ကို ကား(လ်)နဲ့ ကိုစက်ပဲ သိတာ’

ရိုက်ကတ်၏ဝမ်းဗိုက်အား ချိန်ထားသည့် သေနတ်ပြောင်းက အနည်းငယ်မှ မရွေ့၊ သေနတ်မောင်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်ညှိုးမှာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။

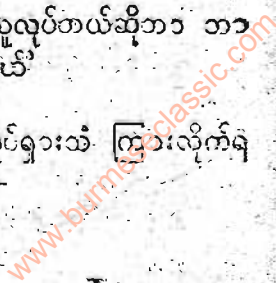
ရိုက်ကတ် ခြောက်သွေ့လှသည့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှုတ်သင်လိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ ချွေးများက ပူခန်းသောမိုးရေများနည်းစီးကျလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘ဒီမှာ မင်းဖော်ထုတေ့ကို တို့အရင် ဆေးထည့်ပေးပါရစေဦးကွာ၊ မင်း သွေးလွန်ပြီး သေလိမ့်မယ်၊ နောက်မှ တို့စကားပြောကြတာပေါ့’

‘မလိုချင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် လုပ်တယ်ဆိုတာ ခုပဲ သိချင်တယ်’

လေးယခုဥင်းလမ်း-တစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရသည်။

၂၁၀ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ရိုက်ကာက လှမ်းကြည့်သည်။

တိုရို သဘိရစပြုလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သွေးဆုတ်နေသည့် ဆူဆန်နီမှာ ကိုရို
၏မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေရှာသည်။

‘ခကောင်းပြီလေ ဆီးဂရစ်’

ရိုက်ကာက လေသံတွင် ကြောက်ရွံ့မှုမပေအောင် ကြိုး
စားဖုံးကွယ်သည်။

‘မင်း သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုရိုဟာ အက်(ဖ)ဘီအိုင်ကလို့
ခေါ်သိခဲ့တယ်၊ ခုလိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ သူပဲ’

ကိုရိုက ထထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ခေါင်းနောက်သို့ လက်နှင့်ဖိကာ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေ
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးများက ရီဝေနေဆေးသည်။

ရိုက်ကာကိုတွေ့သွားပြီး အသိပြန်ဝင်လာသည်။

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးလမ်းနီနီ ၂၁၁

ရှင် ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ’

‘ဆီးဂရစ်၏ အထက်ရှူပုံက နှေးလာသည်။’

ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်ကလည်း သိသာစွာပင် ယိမ်းထိုးနေ
သည်။

ဆီးဂရစ် သေသွားခဲ့လျှင်ပြီးရောဟူသည့် စိတ်ဖြင့် ရိုက်ကာ
က ကြည့်သည်။

အခြားအချိန်သာဆိုမှ ဤသွေးရဲရဲမြင်ကွင်းသည် သူ့အား
စိတ်ကျေနပ်မှုကို ပေးပါလိမ့်မည်။

ယခု သူ့ကိုယ်တိုင် သေမင်းနှုတ်ခမ်းဝ ရောက်နေချိန်မျိုး၌
မူ ရှင်ပျစရာ မဟုတ်ပါ။

‘မင်းတို့ တိုက်ပွဲစချိန်မှ သိရတာ’

‘သူညာနေတာ ဆီးဂရစ်’

ကိုရိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ သူမတက်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်၍
ထိုင်သည်။

‘မနေ့ကတည်းက သူသိတာ၊ သူ့အကွက် မင်းတို့အားလုံး
ကို သူ အသုံးချခဲ့တာပဲ’

၂၅၁၂ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

ဆီးဂရစ်က ကိုရီအား မျက်ရည်ဝေနေသည့် မျက်လုံးအဖို့ နှင့် ကြည့်သည်။

စကားနှစ်မျိုးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။

စက်သေနတ်ကိုင်စားနိုင်လောက်သော အထက်သာ သူထံတွင် ရှိတော့ကြောင်း ဆီးဂရစ် သိသည်။

သူမ မြင်နိုင်လောက်သည့်နေရာမှ မီလန်နာ တိတ်တဆိတ် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြောင်းကို ဆီးဂရစ် သတိမမူမိ။

‘ဒါကို ရိုက်ကာသိတယ်မိဖုတ်လား’ ကိုရီ

ကိုရီ၏စကားကို ဆီးဂရစ် နားထောင်စပြုလာသည်။

‘ခွေးမသားက လိမ်နေတခု’

ရိုက်ကာက အော်ပြောသည်။

‘သူ့ စကားကို မယုံနဲ့’

ကိုရီက ထရပ်ရှ် သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ငါပြောမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က ငါ့လှုပ်ရှားခဲ့တယ်၊ ဒါကို ရိုက်ကာကသိပြီး အစီအစဉ်ကို ပြေပစ်တာ

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးလမ်းနီနီ ၂၁၃

ကိုရီ၏စကားတို့ကို ဆီးဂရစ် လက်ခံလိုက်သည်။

အားယူ၍ သေနတ်ကို ရိုက်ကာရင်ဘတ်ဆီသို့ မြောက်ချိန်သည်။

သေနတ်မောင်းပေါ်မှ လက်ညှိုးက ကျေးလာသည်။

‘နေဦး၊ နေဦး၊ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး၊ ငါရှင်းပြ’

‘တော်စမ်း’

ဆီးဂရစ်၏မျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့် မုန်းတီးမှုတို့ကြောင့် နှ့်မဲ့နေသည်။

မီလန်နာ ဆတ်ခနဲ ရွေ့သွားတိုးလိုက်သည်။

ဓားမြှောင်လေးတစ်လက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာကိုင်ရင်း ဆီးဂရစ်၏ စတုတ္ထမြောက် နံရိုးကြားနှင့် ပဉ္စမမြောက် နံရိုးကြားသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

နုလုံးဆီသို့ ဦးတည်ထားသည်။

ဆီးဂရစ်ထံမှ ရိုက်သံတစ်ခုကို ပေါ်လာသည်။

သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

၂၅၁၄ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

သေနတ် မောင်းရိုက်သံက ဖြောင်းခနဲသာ မြည်သွားသည်။

ကျည်ကပ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်ရှိမနေလေပါ။

အားလုံးမှာ ငြိမ်၍ ရပ်နေကြသည်။

ရေယာဉ်ကိုယ်ထည် စုတ်ပြတ်၍ လေဖိအားဝင်လာကာ ပေါက်ကွဲတော့မည့်အရေးကို တုတ်တုတ်ဘဝေ စောင့်မျှော်နေမိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကြမ်းပေါ်သို့ ဆီးဂရစ် တဖြည်းဖြည်း ချော့ကျသွားသည်။

မီလန်နာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

လက်ထဲမှအားမြှောင်တွင် သွေးတို့ဖြင့် နီရဲတောက်ပလျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် ရိုက်ကာက ချာခနဲလှည့်ကာ ဒေါသဖြင့် ကိုရို၏မျက်နှာကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ကိုရိုက တုံ့ပြန်ရန်ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ရိုက်ကာမှာ သူ့ရူးတစ်ယောက်နယ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးထမ်းနီနီ

ကိုရို၏မျက်နှာကို အဆက်မပြတ်ထိုးသည်။

ကိုရိုက လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

ရိုက်ကာ၏ကိုယ်က အငိုက် အရုနီက ကိုရို၏ခေါင်းအား နောက်မှ ထိုးလိုက်သည်။

ရိုက်ကာ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ကာ ရပ်သည်။

အသက်ကို ပြင်းပြစွာ ၅၅ နေသည်။

ထို့နောက် တခြားဘက်သို့ ဒဿိဒယိုင်နှင့် လျှောက်သွားသည်။

ဆူဆန်နီက ရိုက်ကာထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။

ဘေးတွင်ဝံ့လဲနေသည့် ကိုရိုအား သတိမပြုနိုင်။

ကိုရို၏မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ မနည်းလှချေ။

ပေဆုံးသောင်းမျှအောက်ရှိ မည်းနက်သော စိမ်းတိုက် များစွာ အစွန်းဝယ် နေလုံးက ထွက်ပြုနေသည်။

ဆဟာရ သက်န္တာရ၏ ကောင်းကင်ယံတွင် နေချည်မျှင် များ ဖြန့်ကြဲထားသည်။

ချွတ်နှင့်နိုင်ဂျာတို့ဒေသ လစ်ပျားကိုပတ်ကျေ၍ သံကန္တာရာ
ဝင်နှစ်သောင်းကို မြောက်ဘက်ချိုးပြီး အယ်လီဂျီရီးယားသို့
မက်သီဘင်က ဦးတည်လိုက်သည်။

ဤအမြင့် ဤဒေသဝယ် ရေဒါဖမ်းမိနိုင်စရာ မရှိကြောင်း
သိပါသည်။

ကိုရို ထွေးလိုက်မိသည်။

ရိုက်ကာအား အမှုန်ခြေရန် ကြိုးစားမှုကို ချိုးကျူးမိသည်။

ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ကိုရိုဦးလိက်သော ဖလင်ကို ဆူဆန်နီက ရိုက်ကာအား
သွားပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုတစ်ညလုံး ရိုက်ကာက အစီအစဉ်သစ်
သို့ပြီးမှု သုံးခု သို့ ဆူဆန်နီအား သွားပို့ပေးကြောင်း၊ ကိုရိုသာ
သိပါမူ ဖောမသို့ စိတ်ပါလက်ဖက် ကိုရို လိုက်နိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်
ပါ။

ရိုက်ကာသည် ဤအချက်အား လိယိုနာဒိုဒါဖင်စီ လေဆိပ်
ဆက်ခေါ်နီးအထိ မက်သီဘင်အား အသိပေးခဲ့ပါ။

လေယာဉ်ကို စကပြန်ရုံအုပ်ပြီး သူ့ထွက်လာချိန်မှ လေ
ယာဉ်မှူးဝတ်စုံဝယ်သည့် ပတ္တူအိတ်ကိုကိုင်ပြီး မီလန်နာ စောင်း
နုသည်အား တွေ့ခဲ့ရသည်။

မက်သီဘင်က ရေအိမ်ထဲဝင်၍ အဝတ်အစား လဲရသည်။

ထိုနောက် နေမင်း စင်းလုံးငှားဝတ်စုံ ဝတ်ပြီးသား ဖြစ်
နေသည့် မီလန်နာ၊ ဘရူနို၊ ဆူဆန်နီတို့နှင့်အတူ ယခုလေယာဉ်
ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

မူလ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတို့ကိုမူ နောက်တစ်နေ့မှ ခရီးထွက်
ရန် အစီအစဉ်ပြောင်းကြောင်း ဟိုဘယ်သို့ ဖုန်းဆက်ကာ လေ
ကြောင်းငှားနုမှ တစ်ဆင့် ပြောခဲ့ပုံရသည်။

ဆေရူကျွန်းစု နိုင်ငံသို့ အလည်ထွက်မည့်ခရီးသည် အိတ်လီ
လူမျိုး (၃၇၀ တို့ လေဆိပ်တွင် လည်တဆန်ဆန် ဖြစ်နေမည်ပုံ
ကို ကျွေးပြီး မက်သီဘင် ပြုံးလိုက်သည်။

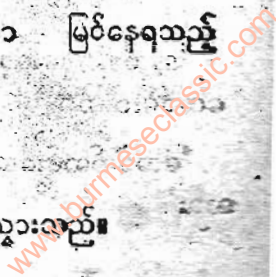
နေမင်း လေယာဉ်စင်းလုံးငှား ကုမ္ပဏီကိုတော့ ထိုခရီး
သည်များ တစ်သက်လုံး ခွင့်လှစ်ကြဟောခဲ့မည် မဟုတ်ချေ။

လေယာဉ် မောင်းခန်းထဲသို့ ရိုက်ကာထောက်လာသည်။

ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသာ မြင်နေရသည့်
ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကြယ်အချို့ကို မြင်နေရဆဲရှိသည်။

တဒင်္ဂသာယာမှုတွင် ရိုက်ကာ နစ်မုန်းသွားသည်။

၂၁၀ ထွန်းလင်း (ပြန်မာပြန်)

မက်သီသင်က လှည့်၍ မျက်ခုံးချီကြည့်ကာမှ ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရစေသည်။

‘ဘယ်လောက်ကြာဦးမလဲ မက်သီအင်’

‘နောက်တစ်နာရီလောက် အော်တိုပိုင်းလော့နဲ့ မောင်းပြီး ခင် အောက်ဆင်းရတော့ဗယ်’

ရိုက်ကာ ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘ဒီလေ့ယာဉ်ကြီးက အတော် မောင်းရခက်တာပဲ’

‘ကျွန်တော်က မောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထူးယေချင်း ဘာမှ အမှားအယွင်းမရှိမချင်း သူ့ဘာသာသူ ပျံနေတာပဲ၊ ပြဿနာရှိရင်တော့ ဝန်ထမ်းသုံးယောက် လိုလိမ့်မယ်’

ရိုက်ကာက စိတ်မသက်သာစွာကြည့်ပြီး မြောက်မြားစွာ သည့် ဒိုင်ခွက်များအားပြသည်။

‘ဒါတော့ကို နားလည်ရဲ့လား’

‘ဘာဘိအကျစော့ မသိဘူး၊ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ကောင်း ကောင်းသိတယ်’

‘အောက်ဆင်းအောင်တော့ ခင်ဗျားလုပ်လို့ရတယ် မဟုတ် လား’

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးထမ်းနှိန် ၂၁၉

မက်သီဘင်က ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

‘နယူဘန်ရဲ့ နိယာမအကြောင်း ခင်ဗျား မဖတ်ဖူးဘူးထင် တယ်၊ အပေါ် မြေခက်သွားတဲ့အရာ မုန်သမျှ အောက်ပြန်ကျနေ မှာပဲ’

ရိုက်ကာက မကျေမနပ်ကြည့်ကာ နောက်ခန်းသို့ ပြန်လှည့် သွားသည်။

‘ကော်ဖီသောက်လိုလျှင် ရှိကြောင်း၊ မက်သီဘင်အား လှမ်း ပြောခဲ့သည်။’

မက်သီဘင်က သမ်းဝေကာ အော်တိုပိုင်းလော့ ခလုတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

လေ့ယာဉ်အလယ်ပိုင်းရှိ ပြတင်းပေါက်ဘေး ထိုင်ခုံတစ်လုံး တွင် ကိုရိုထိုင်နေသည်။

၎င်းနှင့် ထိုင်ခုံ လေးခုမျှ အကွာတွင်တော့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည့် ဆူဆန်နီရှိသည်။

မက်သီဘင်က မိလန်နာဆီမှ ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ ဘဠုန်နှင့်

၂၂၀ ထွန်းထင်း(မြန်မာပြန်)

စိတလိန္ဒစိယောကံကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကိုရိုခါသေးတွင်ဝင်ထိုင်သည်။

‘သိပ်တော့ သက်သာမယ် မထင်ဘူးနော်’

‘တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် သေရမှာကို လူတိုင်းကြုံရမှာပဲ’

‘မှန်တာပေါ့... ဒါပေမယ်... အဖြေချင်းကတော့ ထူမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကိုရိုက မပွင့်တပွင့်ပြုံးသည်။

‘ခုထိတော့ သေမှ မသေရသေးဘဲဗျာ’

‘ဒါကိုပဲ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ရိုက်ဇာက ခပ်ဗျားကို ခုထိ မသတ်ရသေးတာ ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွားခံစားရအောင် လုပ်ချင်လို့လို့ ကျွန်တော်မြင်မိတယ်’

ဆုဆန်နီက သူတို့အား ကွက်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

မျက်နှာထားက တင်းမာနေသည်။

ကိုရိုက သူမအား အေးစက်စက်နှင့် စိုက်ကြည့်ကာပြောသည်။

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးလမ်းနီနီ ၂၂၁

‘ဒါဆိုရင်လဲ သူသက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ အဆိုးဆုံးဆိုတာ သိပြီးသွားပြီပဲ’

မက်သီဘင်က ရယ်လိုက်သည်။

ဆုဆန်နီအား ကြည့်သည်။

အခြေအနေကို သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

သူမက ကိုရိုဘက်သို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်သည်။

မျက်နှာက နီးမြန်းနေသည်။

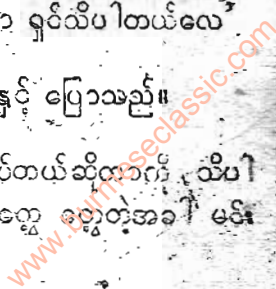
‘ကျွန်မကို ရှင်ဒီလို အဆုံးချလိမ့်မရဘူးရှင်’

‘ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါကို ကိုယ်သိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ရိုက်ကားနဲ့ မီလန်နဲ့လို့ လူနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး တဲ့ဘယ်မီးကလေးမဆီ ဘယ်မှ မခွာနိုင်တော့ဘူး’

‘ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်လေ’

ဆုဆန်နီက နာကြည်းသောလေသံနှင့် ပြောသည်။

‘မင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့တဲ့အခါ မင်း’

မ္မာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သတိမရနိုင်အောင်ခံစား
ရမယ်လို့ လောင်းကြေးထပ်ဝံ့ပါလယ်'

ကိုရို၏စကားကြောင့် ဆူဆန်နီမှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသထကြီး ခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်မိမှာပင် ဘေးသို့ရိုက်ကာ
ရောက်လာသည်။

ရိုက်ကာက ကိုရိုအားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆူဆန်နီ၏ ပခုံးကို
အသာဆုပ်နယ်နေရင်းပြောသည်။

'မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ မစွတာကိုရိုအတွက် အချိန်တွေ အများ
ကြီး ရှိဦးမှာပါ။ သူတေးကြည့်လို့ရတာထက်ကို ခံစားရတဲ့
အချိန်တွေ အများကြီးကြုံရမှာ သူ့ဘဝလာပါလိမ့်မယ်'

ကိုရိုက ရိုက်ကာအား ခံစားမှုကင်းမဲ့ ဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

မူမမှန်သောမျက်လုံးတို့၏တောက်ပပုံက ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပေသည်။

'သူသိနေတာ ဘယ်ခလောက်ကြာပြီလဲ'

ကိုရိုက ဆူဆန်နီထံသို့ မေးဆတ်ပြကာ မေးလိုက်သည်။

'အိမ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်လာကတည်းကပဲ သူ့ အတွက်
ရွေးစရာက ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ သူ့ အစ်ကိုအပါအဝင် အခကြောင်း

အရာ အတော်များများကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားမလား၊ သူတို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဖြောင့်ဖြူးတဲ့အနာဂတ်ကို
ယူမလား၊ ဒါပဲပေးပါ'။

'လေယာဉ်အပိုင်စီးဖို့ကတော့ မသွပ်ပါဘူးလေ'

ရိုက်ကာက ပခုံးတွန့်သည်။

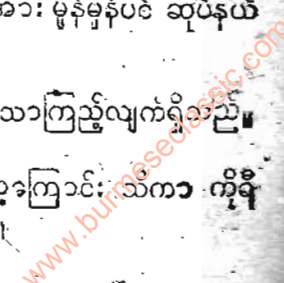
'မက်သီဘင်နီအတွက် လေယာဉ်ကိုသွားဖို့ ဝန်ထမ်းဆိုတာ
မျိုး ကျွန်တော် လိုအပ်ဘယ်လေ၊ လေယာဉ်မောင်နှမလေယာဉ်
မယ် မပါရင် လူတွေသံသယဝင်ကုန်မှာပေးပါ'

'ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် အစီအစဉ်မှာ အလွယ်ဆုံးဖြစ်သလို
အရေးအကြီးဆုံးလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာ
ပေါ့၊ ဆူဆန်နီကလဲ တောင်အမေရိကားသွား လေယာဉ်
လက်မှတ်နှစ်စောင်ရယ်၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရှင်
ဆုံးဖို့ ငွေလေးဘာလေးရယ်ဆိုတော့ သဘောကူတာပေါ့လေ'

ရိုက်ကာ၏လက်က ဆူဆန်နီ၏ပခုံးအား မှန်မှန်ပင် ဆုပ်နယ်
နေသည်။

သူမက မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ရွှေသို့သာကြည့်လျက်ရှိသည်။

သူ့အား အကူအညီမခေးနိုင်တော့ကြောင်း သိကာ ကိုရို
လည်း စိတ်မကောင်းစွာကြည့်သည်။

သူမတို့ ရွေးနိုင်စရာသော တစ်ခုတည်းသော လမ်းကို ရွေးခဲ့သည်။

သို့တိုင် ဘန်ရာဘန်ကြေးက မရှေးသေးပါ။

‘သူ့ကို အယ်(လ်)ဂျီးယားကနေ ခင်ဗျား ဖြန့်လွှတ်ပေး တဲ့၊ ရိုက်ကာ၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး သိပါတယ်’

ဆူဆန်နီ၏ပန်းကို နှိပ်နေသည့် လက်က ရပ်သွားသည်။

ဒေါသဖြင့် အော်ကြိတ်သည်။

တက်ခနဲ တစ်ချက်ချယ်ကာ လေယာဉ်နှောက်ပိုင်းသို့ ထွက် သွားသည်။

ဆူဆန်နီက ကိုရီအား တစ်ချက်ကြည့်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးများတွင် သံသယအရိပ်တို့ ယှက်သန်းနေ သည်။

ထို့နောက် ထရပ်ကာ မိလန်နာထံသို့ လျှောက်ထား သည်။

ကိုရီက စင်မြိုင်လုပ်ကာ အပေါ်အကျိအိတ်ထဲသို့ လက် နှိပ်သည်။

မက်သီဘင်၏ဆေးအိတ်ကိုထုတ်ယူကာ လှမ်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်လိပ်လောက်သောက်လိုက်ရင် ဘယ်လို နေမလဲ’

မက်သီဘင်က ရွှင်ပျအားရစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဆိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ဗျာ’

မက်သီဘင်က အိတ်ကို ခပ်သွက်သွက်ခါ၍ လက်ဖဝါးထဲ သို့ ဆေးမှုန့်များထည့်သည်။

ကိုရီအား အိတ်ကိုပြန်ပေးပြီး စက္ကူညိုညိုနှင့် ဆေးကို လိပ်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွေ့အကြုံအရ မကြာမီပင် နှစ်လိပ် ပြီးသွားသည်။

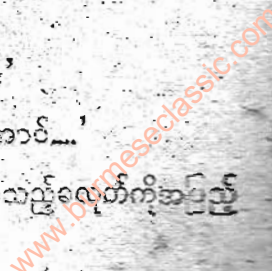
တစ်လိပ်ကို ကိုရီအား လှမ်းပေးသည်။

မက်သီဘင်က မီးမညှိမီ လေယာဉ်နှောက်ပိုင်းသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ရိုက်ကာ ပြန်လာဦးမယ်ထင်သလား’

‘မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိုစိတ်ချရအောင်...’

ကိုရီက လက်ကိုမြှောင်၍ လေထုထဲသို့ လှေကားကိုအပြည့် ဖွင့်လိုက်သည်။

၂၂၆ ထွန်းလင်း(မြန်မာပြန်)

မက်သီဘင်က ရယ်၍ တစ်ချက်ရှိက်ဖွာကာ မိနစ်ဝက်မှ
မျက်စိမှိတ်ဘားသည်။

ကိုရီကမ ဂရုတစိုက်ဖွာ၍ ချက်ချင်းဝိတ် မီးခိုးငွေ့ ကိုမှတ်
ထုတ်သည်။

မက်သီဘင်မှာ မီးခိုးကို နှုတ်ခေါင်းမှ ခပ်ငွေ့ငွေ့ သာထုတ်
ရင်း အပေါ်သို့ စိတ်ကျေနပ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

‘လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲမှာပဲ လက်ကျန်ကို ပြန်ရှင်းဝါ
လား၊ အဲဒီမှာဆို ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်
တော့ဘူး’

‘ဟုတ်ဘယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ကူးကောင်းတယ် ကိုရီ၊ ခင်ဗျား
လူကောင်းပဲ’

မက်သီဘင်က ကိုရီအား စိတ်မကောင်းဟန်တစ်ချက်ကြည့်
ပြီး ထရပ်သည်။

မက်သီဘင် မရှိတော့မှ ကိုရီက သူ၏ဆေးလိပ်ကို မီးငြိမ်း
သည်။

(၇၄၇)သေယာဉ်ကြီး ဆင်းသက်ရေးမှာ အဘော်ပင်
မလွယ်လှ။

ဦးနှောက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မလွယ်လျှင် ယခုအခြေအနေ
မျိုးဆိုပါက ...

မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်း သွေးလမ်းနီနီ ၂၂၇

ကိုရီက ပဲပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။

ခက်သီဘင်တစ်ယောက် စိတ်ရှင်းရှင်း ခေါင်းကြည်ကြည်
လေယာဉ် ဆင်းသက်မည်ကိုတော့ သူ မလိုလားပါချေ။

ကိုရိုက ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ခပ်တမ်းတင်း မတ်ထားလိုက်
သည်။

လေယာဉ်အဆင်းတွင် ကုလားဆိုင်မှ ဆတ်နိုင်သမျှ လူက
ပွင့်ပွင့်ထွက်သွားနိုင်မည်ကို သိထားသည်။

ရိုက်ကာက လေယာဉ်မောင်းခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

နောက်ထက်တွင် ပီလန်နာနှင့် ဆူဆန်နီတို့အား အိတ်ထိ
စစ်ယောက်က ညှပ်၍ ထိုင်နေသည်။

ဘဝန်နီသာလျှင် ကိုရို၏ တစ်ဖက်ကုလားထိုင်တွင် ခါးကြား
သနတ်ထိုး၍ နေရာယူထားသည်။

လေယာဉ်က မသပ်စရပ် ချိုးကွေ့သွားသည်။

အောက်ရှိ သဲထောင်ပိုများကို ပြတင်းပေါက်မှ ကိုရို
ရှမ်းမြင်သည်။

လေယာဉ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

ဆက်ခနဲမောင်းသွားသည်။

ကိုရိုက မဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲတွင်တော့ ရိုက်ကာမှာ မက်သီဆင်

အခန်း (ကိုး)

အယ်လ်ဗိုလီယာ၏ အနောက်ဘက် မိုင်နှစ်ရာအကွာရှိ
ပြင်သို့ တိုးအင်း (၇၄၇) လေယာဉ်ကြီးက နံနက် (၇း၁)
နာရီတွင် ထွက်လာသည်။

နေထောင်ခြည်က သဲပြင်ကို ပူပြင်းခြောက်သွေ့ နေထိုင်
ပိုင်ဘက်နေသည့် လေထဲသို့ တံလျှပ်ပြုများကို ဧကန်ပေး
ရုံနေသည်။

ရေမစက်ကြီးများ၏အသံက မိုးကုပ်စက်ဝန်းစွန်း တစ်
တစ်ခုသို့တိုင် ပုံတင်ထပ်နေစေဟန် ရှိသည်။

ကျောက်ထောင်များကြား ငိုက်မည်းနေသည့် မျှော်
ပြောင်းများမှလွဲ၍ မြေသို့ ကိုမတော့ အနေအထားယုတ်
စေသည်။

၅၂၀ ထွန်းထင်း(မြန်မာပြန်)

အား ဒေါသကြောင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးအပြာ
သားနှင့်သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မက်သီဘင်မှာ ထိုင်ခဲ့ပေါ့တွင် 'ယိမ်းယိုင်ရင်း ပြုံးနေ
သည်။

'ခွေး...ခွေးမသား၊ မင်းကြောင့် တို့အားလုံး သေရတော့
မယ်ကွ'

ရိုက်ကာက ဒေါသကြားမှ အသံကိုညစ်ထုတ်ကာ အော်
ပြောလိုက်သည်။

'ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ တေးရာ'

မက်သီဘင်က 'ရိုက်ကာအား မတည်ငြိမ်သော လက်နှစ်
တိုင်းဆီဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ဘာတွေများ ခင်ဗျားက ဒီလောက်ထောင် ဖြစ်နေတာ
လဲ၊ ကျွန်တော်တွေ နားမလည်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တွေ
ထိပ်ကို သေချင်နေပြီ'

'လေယာဉ်ကိုမတ်စမ်း၊ ပြန်ထိန်းစမ်း'

မက်သီဘင်က ငြိမ်၍ ရိုက်ကာ၏စကားကို အတန်ကြာ
တေးနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းယမ်းသည်။

'မဖြစ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း'
'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'တစ်အချက်ကဆီမရှိတော့လို့၊ နောက်အချက်ကကျွန်တော်
မဟင်နိုင်တော့လို့'

လွင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်လာပြီဖြစ်သည်။
လေယာဉ်က ဘေးစောင်းပျံသန်းနေသည်။

လေပူစီးကြောင်း တို့ကြောင့် လေယာဉ်မှာ တုန်ခါနေ
သည်။

ရိုက်ကာမှာ အခန်းနံရံကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။
မက်သီဘင်က လေးတိလေးလံနှင့်ခလုတ်များကို ဟိုနှိပ်သည်
နှိပ် လုပ်သည်။

ပေတစ်ထောင်အောက်ရှိ သဲကန္တာရလှင်ပြင်ကို မြင်ရင်း
ရိုက်ကာမှာ ချွေးစေးများ စီးကျလာသည်။

ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သူမယုံကြည်နိုင်။

လေယာဉ် ဆင်းသက်ရေးမှာ စစ်ဆင်ရေး တစ်ခုလုံး၏
အန္တရာယ်အကြီးဆုံးကဏ္ဍဖြစ်သည်။

ဤအတွေ့အကြုံမျိုး သူမရှိခဲ့။

ရိုက်ကာက မက်သီဘင်၏ ခေါင်းနောက်သို့ သေနတ်နှင့်
ထေးလိုက်သည်။

'လေယာဉ်ကို ချက်ချင်း အပေါ်ပြင်မတက်ရင် ပစ်ထည့်
လိုက်မယ်'

မက်သီဘင်က ရယ်၍ နှုတ်ခမ်းနှင့် လက်ဖျားထိပ်ကို တေ
ကာ မိုးစွေဆနမ်းလေး ပေးလိုက်သည်။

‘ဆိုခုံမှ ခေါ်ပတ်ပတ်ထိုင်နေတာ အခကောင်းဆုံးပဲ သူငယ်
ချင်း ကို ဆင်းတော့မယ်ဗျို့။’

မက်သီဘင်က ထိုင်ခုံအား ရှိ မောင်းတံဘစ်ခုကို ဖိချလိုက်
သည်။

လေယာဉ်ဘီးများကျလာသံကို ကြားရသည်။

မက်သီဘင်၏လက်ဖျားက ခလုတ်များဆီသို့ ရွေ့လျား
နေသည်။

ရိုက်ကာက တစ်ချက်ကြည့်ကာ လေယာဉ်နောက်ခန်းသို့
ခပ်သွက်သွက် ပြန်သွားသည်။

ရိုက်ကာခရီးစဉ်မှ မက်သီဘင်က ကိုယ်ကိုမတ်၍ လေချွန်
နေသည်။

ရိုက်ကာအား လူ့ခြောက်လှန့်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွား
သည်။

သို့သော် ဆေးဆူရိုက်က မပြယ်သေး။

လက်ဖျားက ပေါ့ပါးနေသည်။

ရွှေတွင် လွှမ်းပြင်က မြင်ညီဘစ်ဘန်းအည်း ရှိလာသည်။

မောင်းတံကို နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲသည်။

လွင်ပြင်စပ်ရောက်သည်နှင့် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသည်။

မက်သီဘင်က ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

သွေးကြောများထဲတွင် အပူရှိန် ထိုးလာသလို ခံစားရ
သည်။

စိတ်အား တက်ကြွလာသည်။

လေယာဉ်က သဲကန္တာရအပေါ် ပေတစ်ရာမျှသာ မြင့်
တော့သည်။

ပြေးလမ်းပေါ်တွင် သဲအဘော်များများဘင်ကာ လွှဲ
ကျောနေသည်ကို သတိပြုမိကာ ထိတ်သန့်သွားသည်။

ဆဲရေးလိုက်မိသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ရက်က သဲပုန်တိုင်း တိုက်
သွားပုံ ရသည်။

ပြေးလမ်းပေါ်တွင် သဲပုံခပ်မြင့်မြင့်များ နေရာအနှံ့ ရှိနေ
သည်။

မက်သီဘင်က ပြုံး၍ မောင်းတံကို တွန်းချလိုက်သည်။

ပြေးလမ်းပေါ်သို့ လေယာဉ်က လျှောက်ကိုက် ပြေးဆောင်
သည်။

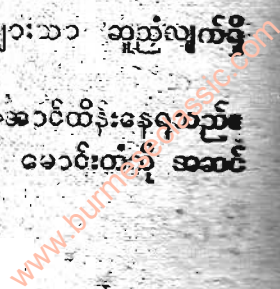
စက်ကို ချက်ချင်း ပြောင်းပြန် ပြန်လည်စေသည်။

မောင်းတံကို ရွေ့လှိုတွန်းသည်။

စက်သံ၊ ဘာသာသံ၊ သတ္တုသံများသာ ဆူညံလျက်ရှိ
သည်။

မက်သီဘင်က လေယာဉ်ကို တည့်အောင်ထိန်းနေရသည်။

ပြေးလမ်းကိုလှန့်လှင် ဘီးကိုဘန်ချန် မောင်းတံသို့ အဆင်
သင့် ကိုင်ထားသည်။

လေယာဉ်က ဘေးသို့ အနည်းငယ်စောင်းသွားသည်။
 ညာဘက် လေယာဉ်ဘီး အိုလိုက်ပြုတ်ထွက်သွားသည်။
 စက်က ပြေးလမ်းနှင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။
 တောင်ပံတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသည်။
 ဒုတိယမြောက်ဘီးတို့က ပြုတ်သွား ပြန်သည်။
 ထို့ကြောင့် ညာဘက်စက်က ပြေးလမ်းနှင့်တိုက်သည်။
 ပြေးလမ်းကိုကျော်၍ သဲပြင်ကိုရွှေ့သွားစဉ် လေယာဉ်
 အရှိန်က တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်းမျှ ရှိခဲ့သေးသည်။
 ကျန် တောင်ပံတစ်ဖက်ပါ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။
 ကိုယ်ထည်ကြီးသံလျှင် သဲပြင်ထဲသို့ ထွန်းတုံးတစ်ခုခုမာ
 တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။
 မက်သီဘင်က ရှေ့သို့ကြည့်နေသည်။
 ကျောက်တုံးများ တန်းရံနေသည့်ကြားရှိ သဲပြင်က ပေ
 (၅၀)မျှ မြင့်သည်။
 လေယာဉ်အတွင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ငရဲကျသလို ဖြစ်နေသည်။
 ကျောက်တုံးများနှင့် ဝင်ဆောင်တော့မည်ကို မက်သီဘင်
 သိလိုက်သည်။
 ကျောက်ဆောင်တန်း ထိပ်ဖျားမှာ မြေပြင်မှ ပေသုံးဆယ်
 မျှ အမြင့်တွင်ရှိသည်ဟု မက်သီဘင် ခန့်မှန်းမိသည်။
 သူ အတွက်မမျှားပါမူ သူထိုင်နေရာအောက်ဘက် အတော်
 နှိပ်နှိမ် အမြင့်နှင့်သာ ဝင်ဆောင်နိုင်စရာရှိသည်။

သူ နောက်ဆုံးသိလိုက်သည်မှာ လေယာဉ်ခဲအောင်းခန်း တစ်
 ခုလုံး သူ့ အပေါ် ပြိုကျလာသည်သာ ဖြစ်သည်။
 အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်။
 ဆူဆန်နီဖြစ်ကြောင်း ကိုရိုသိသည်။
 ခါးပတ်ကိုဖြုတ်၍ မင်းလမ်းမအတိုင်း ထရပ်သည်။
 ဘဏ္ဍနီမှာ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဖြုတ်၍မရသေး။
 ကိုရိုကပ်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ခါးမပုစွတိုအား ဆွဲ
 ထုတ်သည်။
 သုံးကြိမ်မျှ စမ်းပြီးမှ ခါးတွင် သေနတ်မရှိကြောင်း သိ
 သည်။
 ကိုရိုက လေယာဉ်နောက်ပိုင်းရှိ ကြမ်းပြင်တွင် အပေါက်
 ကြီးတစ်ခု ပေါက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်သည်။
 အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။
 အပေါက်ဆီသို့ ပြေးကာ သံပြာ သံချွန်များ မထိခိုက်မိ
 ရန် ဂရုတစိုက်ရောင်၍ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
 ပူပြင်းသောနေထောင်ခြည်အောက်မှာပင် ကျောက်ဆောင်
 များရှိရာသို့ ဒဿိဒယ်ဝင် ပြေးတော့သည်။
 နှစ်မိနစ်မျှကြာမျှ လေယာဉ် နောက်ပိုင်း အရေးပေါ်
 ထွက်ပေါက်မှ အိတ်တစ်ထောက် ဆူဆန်နီနှင့်နီမီလန်နာတို့
 ထွက်လာသည်။
 မကြာမီ ရိုက်ကာ ထွက်လာသည်။
 နေထောင်ထဲတွင် သူ့လက်မှ သေနတ်မှာ တောက်ပြောင်း
 နေသည်။

နောက်ဆုံးမှ ဘဂ္ဂနီနှင့်ခွဲတိယအိဘလီထို့ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

စုရုံး၍ တစ်ခုခုကို အချေအတင် ပြောနေကြပုံရသည်။
ရိုက်ကစားက ဘဂ္ဂနီအား ပစ္စတီလင်းပေးသည်။
ဘဂ္ဂနီက ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ လျှောက်ထားသည်။
အိဘလီနစ်ယောက်က ကျန်တစ်ပေါက်တစ်ခါကို သွားဖွင့်ကြသည်။

မိသန်နာကမူ ချစ်ခြင်ပေါ်မှ ခွတ်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ဆွားသည်။

အဝေးဆီဝယ် အာရပ်များအသုံးပြုခဲ့သည့် ထရပ်ကားက ပြေးလမ်းထိပ်တွင် ရှိနေသည်။

ကျောက်တုံးများကြားမှ ကျွေ့ပတ်လာနေသော ဘဂ္ဂနီအား ကိုရို စီးမြစ်နေရသည်။

လေယာဉ်မောင်းခန်း အပျက်အစီးများကို ကြည့်လိုက်သည်။

အထဲတွင်ရှိနေသူအဖို့ အသက်ရှင်စရာမရှိကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။

ကိုရို၏နောက်တက် မိုင်ဝက်ခန့်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တန်းတစ်ခု ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက်အား အယောက်တစ်ရာနု၍ တစ်ပတ်မျှ ဂွာယူရမည်ဖြစ်သည်။

ဆင်ခြေလျှော့မှ ညည်းညည်းညူညူနှင့် ချွေးအရွှာသားဘဂ္ဂနီ ထက်နေသည်။ ကိုရိုက ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုရိုက တစ်ဖက်မှ ပြန်ဆင်းသည်။
ကျောက်တုံးများကြားမှလျှောက်ရမ်း ကိုက်နှစ်ရာမျှမဝေးသည့်နေရာတွင် ဂူတစ်ခုကို ထွေလိုက်သည်။

အရိပ်ထွင်းနားကာ စောင့်နေသည်။
ကျောက်တောင်ထိပ်သို့ ဘဂ္ဂနီခရက်ပြီး ကိုရိုအား မတွေ့ရသည့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိတော့။

ကျန်တစ်ပုဒ်ခင်းမှာဘော့ လေယာဉ်အနီးတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြသည်။

ပြေးလမ်းထိပ်မှ ထရပ်ကားကိုယူ၍ ရွှေသေတ္တာများ ထစ်နေကြသည်။

ကျောက်တုံးများကြားမှ အပူရှိန်မှာ မြင်းထန်လှသည်။ မုန်းတည့်ချိန်ဝယ် ကိုရိုမှာ ခရုငတ်လာသည်။

လေယာဉ်ပျက်အနီးတွင် မိလန်နာနှင့်ဆူဆန်နီတို့ အရိပ်ထဲ၌ ထိုင်နေကြသည်။

ကျန်လူများက ရွှေသေတ္တာများကို ကားပေါ်သို့ ဓာင်နေကြသည်။

ရိုက်ကစားသည် ဤနေရာတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေလိမ့်မရပါ။

ထိုကြောင့် မိမိအားရှားပွေ့ရန် မကြိုးစားတော့ဟု ကိုရိုမှတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုသော် ဝိုက်မျဉ်းနေဥ့်မှာပင် ရိုက်ကစား၏အသံကြောင့် ဆက်ခန်း ခေါင်းထောင်ထမိသည်။

ကိုက်နှစ်ရာမျှအခင်းရှိ ကျောက်တူးကြီးထိပ်တွင် ရိုက်ကာ
ရုပ်နေသည်။

‘ဟေ... ကိုရီ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မပြုနေနိုင်
တာတွေ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်
ခင်ဗျား ခံစားရမှာကတော့ အတူဘူပါပဲ၊ ခင်ဗျားဘာ လူရှိရာ
နဲ့ မိုင်နှစ်ရာလောက် အဝေးမှာ ရှိနေတယ်၊ အပူရှိန်ကလေး
၁၃၅ ဒီဂရီခန့်လောက်ရှိတယ်၊ လေယာဉ်ကိုလဲ တို့ မီးတင်ချို့ ခဲ့
မှာမို့ ခင်ဗျား ဘာမှရှာရဘော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ရိုက်ကာက စကားကိုဖြတ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်သည်။

သူ့အား ကိုရီက လက်ဝှေ့စွမ်းပြမည်ဟု မျှော်လင့်လေ
ရော့သလား မသိ။

ခင်ဗျားဟာ သေလုပ် ကိုရီ၊ အစာမရှိ ရေမရှိဘဲနဲ့ ခင်ဗျား
နေနိုင့်ရစ် တစ်ရက်ပဲ၊ ခင်ဗျားသေရပုံကို မမြင်နိုင်တာ ဝမ်း
နည်းမိတယ်’

ကျောက်တူးထိပ်မှ ရိုက်ကာ ပျောက်သွားသည်။
မကြာမီ စက်နွိုးသံနှင့် အတူ မြောက်ဘက်သို့ ကားက

စ ထွက်သည်။
တစ်ချိန်နည်းမှာပင် လေယာဉ်ပျက်၏ ပေါက်ကွဲသံနှင့်

အတူ မီးခိုးလုံးကြီးက ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်သွားသည်။
နောက် ဆယ်ငါးမိနစ်ကာလမှာ မီးလောင်သံ၊ လေယာဉ်
အတွင်းမှာစွည်းများကို မီးတောက်တို့ဝါးမျှိသံ ပေါက်ကွဲသံ
များကိုသာ ကြားရသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကားစက်သံကိုပင် မကြားရတော့။

တိတ်ဆိတ်၍ ပူပြင်းသော လောကကြီးတစ်ခုထဲဝယ် ကိုရီ
ဆာလျှင် အထီးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဖင်းပြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှ ကိုရိုသောစောပေါက်မိသည်။
ယင်းတို့သည် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ဤလေယာဉ်ပြေးလမ်းကို

သို့ဆိုလျှင် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ဤလေယာဉ်ပြေးလမ်းကို
စိတူး မသိနိုင်တော့။

ဆဟာရသဲကန္တာရသည် ကျယ်ဝန်းလှသည်။
ရိုက်ကာတို့အဖို့ သဲကန္တာရကို အသုံးပြုမည်ဟု မက်(ခ)
ခန့်မှန်းမိလာသည်တိုင် လေယာဉ်ပျက်ကို ရွာရန် လန့်၍
ကြာပါလိမ့်မည်။

သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ မြောက်
အရပ်ရှိ ရေတွင်းတစ်တွင်းတွင်း တွေ့နိုင်ရေးသာ ဖြစ်သည်။

ရေ ဆိုမဟုတ် အစာမရှိလျှင် ခုန်အားရှိသည်တိုင် မိုင်တစ်ရာ
မျှဝင် သွားနိုင်မည် မဟုတ်။

ပြင်းပြသော ဝေဒနာနှင့် သေရုံသာ ရှိတော့သည်။
လေယာဉ်ပျက်မှာ မီးသွေးတုံ့ကြီးဝမာသာ ရှိတော့သည်။

ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အရိပ်အောက်သို့
ပြန်ရန်ပြုစဉ် မျက်စိထောင့်တွင် အပြာရောင်တစ်ခုကို ရိပ်ခန့်
ထွေလိုက်သည်။

တုန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည့် အမြီးပြတ်အလွန် ကျောက်
တုံးနှစ်တုံးကြားတွင် ညပ်နေသည့် ခေါင်းစည်း ပဝါတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

မိလန်နှင့် ဆူဆန်နီတို့ သုံးခဲ့သော လေယာဉ်မပျက်စေရန်
လျှင်မည်ဖြစ်သည်။

ကိုရို အဖြေသွေးကြည့်သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ်)

မိုးကုပ်စက်ဝန်းတွင် နေလုံးက မေးတင်ပြီး သဲကန္တာရ
တစ်ခုခွင်အား အနီနှင့်အညိုရောင်တို့ဖြန်းပွတ်ထားစဉ် ခိုအောင်း
ရာမှ ကိုရို ထွက်ခဲ့သည်။

ညနေခင်း နေအပူရှိန်က ကျဆင်းသွားသည့်တိုင် လေထဲ
တွင် အပူရှိန်က ကျန်ရစ်နေသေးသည်။

နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့၍ ကွဲအက်နေသည်။
ရေကို ဆာလောင်မုတ်သိပ်လှသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း အသက်ရှင်နိုင်စွမ်း နှော့သည်ကို
သိနေမိသည်။

လည်စည်းနှင့် ထုပ်ထားသည့် ပထဝီစတစ်အိတ်မည်းထဲ
ကပ်ထားသည်။ ဘိစကစစ်စစ်ထုတ်နှင့် လူက ဝေနေတတ်တို့ အံ့ကြ
စမ်းခြင်း ၅၃ တွေ သိုက်ရသည်။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုရီး ဒီဘက်က ကျွန်မ လုပ်ပေး
ချင်ပါတယ်။ ကံကောင်းပါစေ ဆူဆူနီ

အထုပ်တွင်းမှ စာရွက်ခေါက်လေးမှ လက်ရေးသောသော
ကို ကိုရီးကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်နေမိသည်။

ဂရုတစိုက် ခေါက်၍ ရှုပ်အကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်
ထားသည်။

ဘိယာကိုဖောက်၍ ဘောဇာရိုက်သည်။
ပူရွေးသော အရည်နှင့်အဘူ စိတ်ခတ်က လန်းဆန်းလာ
သည်။

ဆူဆူနီသည် ဆူမ မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍ ကူညီနိမ့်
သည်။

ပထဝီစတစ်ထူး မည်းမည်းသည် အေးမြသည့် ညဉ့်လေကို
နေပူရှိ ဖြင့် ရေစက်ရေခေါက်တို့ကို ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကိုရီးက လေယာဉ်စက်ပျက်အိတ်ထဲ သွားကာ ဆီပိုက်တစ်ခု
ကို ခေါက်လိုက်၊ လှန်လိုက် လှုပ်သော နှစ်ပေမျှ ချိုးယူသည်။

ထို့နောက် မြောက်ဘက်သို့ ခရီးပြုဖြစ်သည်။
တစ်နာရီမျှ အကြာတွင် လှည့်ကပ်သော၍ လျှောက်ရသည်
မှာ အဆင်ပြေသွားသည်။

ခြေလှမ်းကို တွက်ရင်း တစ်နာရီ လေးမိုင်နှုန်း ခရီးပေါက်

မည်တူ မှတ်ယူမိသည်။ တစ်နာရီကြာတိုင်း ငါ့ဆီနစ် နား
သည်။

အရက်ဘက်ချိန်တွင် မိုးလေးဆယ်မျှ ခရီးပေါက်လိမ့်မည်။
ကျွန်နားအဘိုင်းဆိုလျှင် တောင်အယ်လ်ဂိုလီလာဆို ငါးရက်
တိုင်ထိုင် ခရီးဆက်ရလိမ့်မည်။

သို့သော် အဲဒီပြောကသို့ မသွားဘဲ မြောက်ဘက်စူးစူး
သို့ သွားပါမူ အကတလယ် (၈) တောင်တန်းနှင့် ဆက်စပ်
ရာ တောင်တန်းလေးများသို့ ရောက်မည်။

သို့ရက်နှင့် ရောက်မည်။ ၎င်းတောင်ခြေတွင် ရေတိုင်းများ
ရှိသည်။

သူ့အတွက် အခက်ခဲဆုံးမှာ နေ့ပိုင်း ခရီးထွက်ရေးပင်ဖြစ်
သည်။

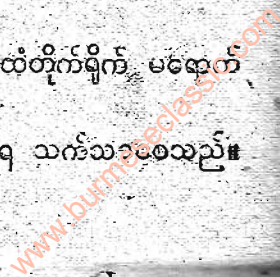
စိတ်ကူးတစ်ခု ရခိုက်သည်။
သဲကိုတူး၍ ထစ်ကိုယ်ထုံး ဝင်အိပ်မည်။

မျက်နှာတို့ လည်စည်းမပါဖူး၍ ဆီပိုက်ကို ပါးစပ်တွင်
ထပ်ကာ ဆီများ ပြန်ဖုံးသည်။

ပထမပိုင်းတွင် အသားမကျ၊ နေ့နက်မှ အသားကျသွား
သည်။

ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်က သူ့ထံတိုက်ရိုက် မရောက်
တော့။

သဲအတိုင်းစိုင်း အခအေးက နေရထိုင်ရ သက်သာပေမည်။
မကြာမီ ကိုရီး အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဤအစားစဉ်အတိုင်းဆုံးရက်မြောက်နေ့တွင်အက်တလတ်(၈) တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။

ရေတွင်းများကို ရွာသော်လည်း မတွေ့ရ။
လူကလည်း မုန်းမုန်းလဲပြီ ဖြစ်သည်။
မည်မျှ သတိလစ်သွားသည် မသိ။
ထူးခြားသော အသံနှင့်အတူ သူ သတိရလာသည်။
တောမိကြားဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။
ကုလားအုပ်များကို တွေ့ရသည်။

ထုံထိုင်းသော အာရုံနှင့်အတူ ကုလားအုပ်များ ဟုတ်မဟုတ် ငါးမိနစ်မျှ စိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

လေထဲသို့ သေနတ်သုံးချက် ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။
ကုန်းရုန်းထ၍ ဒယီးဒယိုင်နှင့် လျှောက်သည်။
အပြာရောင် ဝတ်ရုံရှည်ဝတ် တူရကီ အာရပ် လူမျိုးတစ်
ယောက်က ကုလားအုပ်နှင့် သူ့ထံသို့ အပြေး စိုင်းလာသည်။

သူ နောက်ဆုံး သတိရလိုက်သည်မှာ ဆိတ်ဘားရေအိတ်
အတွင်းမှ ရေများကို သီးလှမတယ် သောက်ရခြင်း၊ ဝိုင်ကမ္ဘာ
အရသာရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင်မူ အယ်(လ်)ဂျီးယားမြို့လယ်သို့
ခံတိုင်ပေါ်သွားသတ်စကားစုတ်စုတ် တစ်စီးနှင့် ကိုရိုရေက
လာသည်။

မျက်နှာက ယောင်၍ ကဲ့အက်နေဆဲ ရှိသည့်တိုင် အဖျား
သွေးက မရှိတော့။

မှောင်မည်းသော လမ်းများအတိုင်း ရိုက်ကာ၏အိမ်သို့
လျှောက်သွားသည်။

နောက်ဖေးပေါက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။
ညှို့အယ်နာရီမျှပင် မရှိသေးသော်လည်း တစ်အိမ်လုံး
ထူးဆန်းစွာ စိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညှို့ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းတွင် လူမရှိ။
အိမ်တွင် ရိုက်ကာမရှိ ဟူသောအသိဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ
အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

နာကျင်စွာ ညည်းညူနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
လူ့ကိုကိုရင်ရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ ကပ်သွားသည်။

စူးရှရှုရယ်သံထွက်လာသည်။
ရိုက်ကာ၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။
ကြောက်နူးစကြား ငိုရွိုက်သံက နောက်မှ ကပ်ပါလာ
သည်။

တံခါးကို အသားထွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။
မရွေ့မှ မြင်ကွင်းက ဒေါသကို ပွက်ပွက်ဆူလာစေသည်။

ရိုက်ကာက ကျောပေးရပ်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဘဂ္ဂန်နှင့်
ဆူဆန်နီတို့ ရှမ်းကန်နေဖုံကို မျက်လုံးထောက်ထောက် အပြုံး
စမ်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

ဘေးမှ မိလန်နာ၏ လက်တွင် ဆူဆန်နီ၏ ပါးစပ်ကို တည့်
နှင့် အဝတ်စတစ်ခု ကိုင်စားသည်။

ဆူဆန်နီ၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းပြီးသွားသည့် မိလန်နာ
က ခပ်ဖူဖူရယ်ရင်း ဆူဆန်အား ပွတ်သပ်နေသည်။

၂၄၆ ထွန်းလင်း (ပြန်စာပြန်)

မိလန်နာက ရိုက်ကာအား လှည့်ကြည့်သည်။

ကိုရိုကို မြစ်ကား တံ သွားသည်။

ရိုက်ကာ ဒီဘက် လှည့်ပြီး နံရံကို လက်ထောက်ထား

လက်ထမ်း

ဘဂ္ဂနီက ဆူဆန်နီကို လက်လှော်၍ ဘေးဖယ်သည်။

ဆူဆန်နီက ကိုရိုအား မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေ

သည်။ ကိုရိုက ဝဂ္ဂမစိုက် နံရံသို့လှည့်ကာ လက်ထောက် ရပ်နေ

ဘဂ္ဂနီကလည်း ကိုရိုလက်မှ သေနတ်ကို မျက်စိမခွာ။

ကိုရို ခပ်ပျားကြိုက်သလောက် ပိုက်ဆံ ထောင်းပါ ပျား

ခပ်ပျားလိချင်တာ အကုန်ရမေ မယ်

ရိုက်ကာ၏ တုန်ယင်အက်ကဲ့သော လေသံက ထွက်လာ

သည်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော် အလုပ်ချင်ဆုံးကတော့ ခင်

ကျားကိုယ်ထဲကို ကျည်ဆန်တစ်တောင် ပစ်သွင်းလိုက်ချင်တာမ

ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့တော့။ ရိုက်ကာက ချစ်ခင်လှည့်ကြည့်သည်။

တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးတို့တွင် ကြောက်ရွံ့မှုက လွတ်

ဖို့နေသည်။ ကိုရိုက သေနတ်ကို မြှောက်ချိန်သည်။ မျက်လုံးစတင်သွင်း ဆူဆန်၏လက် ခွာဒီဘက်မှ စုတ်

ဘဂ္ဂနီ၏ လက်ထဲမှ ဘရောင်နီပစ္စည်းကို အချိန်နှောင်းမှ

တော့လိုက်ရသည်။ ဆူဆန်နီက သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

ကိုရိုပစ်သည်။

ဘဂ္ဂနီ၏ ရင်ဘတ်တိုထိသည်။

လက်မှ သေနတ်ကလည်း ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

ဆူဆန်နီအားမုန်သည်။

ရိုက်ကာနှင့် မိလန်နာတို့လှုပ်ရှား လိုက် ကြသည်။

ကုလားထိုင်နှင့် ရိုက်ကာက မှိုက်သည်။

မျက်နှာကဲ့သို့ ကိုရိုကွယ်လျက်နိုင်သည်။

ပင်လဲသည်။

ရိုက်ကာက တံခါးဆီသို့ ပြေးသည်။

ကိုရိုက သေနတ်ကို ထက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ကာ လှိုင်ထ

သည်။ ဓားကိုင် မိလန်နာ ကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

သူ့မက ခင်းပြောင်ကုန်ပစ်ရန် လှည့်သည်။

သူမ၏ ကျမ်းကျင်မှုကို ကြုံတွေ့ဖူးသည့်ကိုရိုက မညာနိုင်

တော့။ ဓားကိုင်လက်ကို ပစ်သည်။

မိလန်နာ နောက်သို့ ပစ်သဲသွားသည်။

နောက်သို့ ချားခနဲ ကိုရိုလှည့်သည်။

ရိုက်ကာကို မတွေ့ရ။

ပြေးဆင်းသွားသကဲ့သို့ ဇောက်မှ ကြားရသည်။

နံရံကို ကျောမိ၍ လျှောက်ကျကာ အသက်ပျောက်သွားသည်။
ဘုရားကိုသာ သွေးဆုတ်သည့်မျက်နှာနှင့် မိလန်နာ ကြည့်နေသည်။

ကိုရိက ဆုဆန်နီထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ပါးစပ်မှ အဝက်ကို ဖယ်စဉ်မှာပင် သူမ၏ရင်ဘတ်မှ ဒဏ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးများက ရီဝေ၍ ပါးစပ်ဟကာ အသက်ကို လှူနေသည်။

ကိုရိက ခေါင်းကို ထူပေးလိုက်သည်။
ကိုရိကားတွေ့ကာ စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။

‘ငြိမ်ငြိမ်သာနေ’
သူမက စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမ ပြောလိုသည်များ၊ ရှင်းပြလိုဆည်များ များစွာရှိပါသည်။

သို့သော် သူမ ပြောလိုက်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။
‘ခိုက်ကာ ရွှေတေ့ ဘရီဇီနာ အိုးအစစ်’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ’
ဆုဆန်နီ သတိသစ်သွားသည်။

ကိုရိက သူမ၏ ဒဏ်ရာအား အိပ်ရာခင်းကိုပြ၍ ပတ်တီးနည်းပေးပြီး ဖုန်းရုံထဲသို့ လျှောက်သွားသည်။

သံရုံးရှိ မက် (ခ) အားခေါ်သည်။
‘ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေတာလဲဗျ’

‘ခိုက်ကာရဲ့ အိမ်မှာပါ’

‘ဘောက် ဒီကို ဘာဖြစ်လို့မလာတာလဲ၊ ထို့မှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ပဲ သက်သေရိတာ’

‘သူ့ကို ခင်ဗျား မိပြီးပါပြီဗျာ၊ ဘရီဇီနာ အိုးအစစ်ကို သွားတဲ့ဘောင်ပေါ်လမ်းမှာ သူ့ရောက်နေပြီး ရွှေတေ့ကောပဲ မက်(ခ)စကားမပြန်နိုင်မိပင် ကိုရိ ဖုန်းကိုချသည်။

ဆတ်လစ်နေသည့် ဆုဆန်နီထံသို့ ပြန်လာသည်။
မိလန်နာက စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်။

ဤအခန်းသို့ ဆုဆန်နီ အဘယ်ကြောင့်ရောက်နေကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

သူ့နာပြုကားပေါ်သို့ တင်စဉ် ဆုဆန်နီ သတိတစ်ချက်လည်လာသည်။

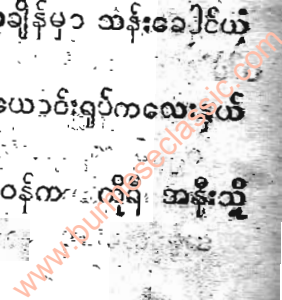
ကိုရိ၏မျက်နှာပေါ်မှာ ဂရုတစိုက်ရုံသည် ဟန်ကို တွေ့ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းသွားသည်။

ခိုက်ကာနောက်သို့ လိုက်ချင်စိတ်ကို ဖျောက်လှာ သူ့နာပြုကားပေါ်သို့သာ ဘက်လိုက်သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမှ ဆုဆန်နီအား ထုတ်သွားချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံ သို့လေပြီဖြစ်သည်။

တုန်းလည်းပေါ်မှ ဆုဆန်နီမှာ ဖေးယောင်းရှုပ်ကလေးနှယ် တူလှသည်။

အစိမ်းထောင်ဝတ်ရုံနှင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ကိုရိ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ ကျည်ဆန်က သေလောက်တဲ့နေရာကို မထိဘူး။ အမာရွတ်ထစ်ခုပ် ကျွန်နေလိမ့်မယ် တိုရီ ခေါင်းညိတ်သည်။

အခြားသော ဒက်ဆက်ချက်တို့ကစွဲတစ်သက်လုံး အနာကျက်နိုင်တော့မည့် မတိုက်ဟု တွေးမိသည်။

သူက ဆေးရုံမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အရက်ဆိုင်တွင် ဝီကေတင်လုံးကို လေးနာရီကြာသောက်ပြီး ဆေးရုံသို့ ပြန်သည်။

မတ် (၁) ထံမှ သတင်းများ ရောက်နေသည်။

မက် (၁) ၏ သတင်းဆုံးရှုံးလုံးတွင် အရေးကြီးကြောင်း အမှတ်အသား ပြုထားသည်။

ကိုရိုက် လျှင်လျှူရှုကာ ဆုဆန်ကိုသာ တွေ့လိုကြောင်း ပြောသည်။

သူမမှာ သတိရနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မေ့ဆေးအရှိန်ကောင်းစွာ မပျယ်သေးချေ။

‘ရိုက်ကာကော - သူမက မေးလိုက်သည်။

‘ခဲလောက်ဆို သူ့ကို မိလောက်ပြီကွာ၊ မင်းရှဲ့ ကျေးဇူး’

သူမက ပြု၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မကျေးဇူးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်နေကြသည်။

အမှန်တရားကို ရွာပေကြည့်ကြသည်။

သူတို့၏စိတ်အား ချိတ်ကာ၏ အရိပ်က မိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

‘မင်း ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မလဲဟင်’

နောက်ဆုံးတော့ ကိုရီ မေးမိသည်။

သူမက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခင်းကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်မအတွက် မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက် ဝမ်းလှာကာ ပြန်ရန်အချိန် တန်ပြီဟု ကိုရီအား ပြောသည်။

ကိုရီမှာ ထွန်းဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။

ပြောလိုသည့် စကားလုံးကို မှန်မှန်ဘန်ကန် ရွေးချယ်၍

မရ။

သူ့ကိုယ်စား သူမက ပြောလာသည်။

‘အတိတ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားလို့မရပါဘူး ကိုရီ၊ အယ်သူမှ ပြန်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ရွေးပြီး ကိုယ်ဘဝကို ကိုယ်ဖန်တီးရတာပါ။ အနာဂတ်ဟာ အတိတ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတူနိုင်ပါဘူးရှင်’

ဆေးရုံမှ သူ ထွက်လာချိန်ဝယ် အယ်(လ်)ဂျီးယား၏ ခေါင်းမိုးများပေါ်မှ တော်ပြုသံက လှင့်ပျံလာသည်။

သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဝယ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံတကာမှ အလိုရှိသော ရာဇဝတ်ကောင်နှမို့ ပေါ်လာသန်းငါးဆယ်ပိုး ရွှေချောင်းများကို ပြန်လည်ရရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

၂၅၂ ထွန်းလင်း (မြန်မာ့ဇာတ်)

ရိုက်ကာဇာတ်အိမ်မှ အကြောင်းများကမူ မပါချေ။
ကိုရိုက် မှုပြုံးပြုံးကာ အငှားကားတစ်စီးကို တားသည်။
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ဟိုဘယ်ငယ်ငယ်လေးတစ်ခုသို့ ပို့စေ
သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ်) တစ်

ထရိုင်းဒင့် လေယာဉ်ကြီးက ပြေးလမ်းအတိုင်း ဆက်တ
လတ်(၉) တောင်တန်းဆီသို့ ထိုးတက်သွားစဉ် အာဖရိက
နေ့လုံးကြီးမှာလေယာဉ်ကွင်းအား အပူရှိန်မျှန်းပက်ထားလျက်
ရှိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်နေသည့် ကိုရိုမှာ လေယာဉ်
သည် မြောက်ဘက်သို့ ချိုးကျွေ့ပြီး သဲကန္တာရကို မြင်ရတော့
မည်ကို သိနေသည်။

ဘေးမှ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မက်(ခ)က ဝင်ထိုင်သည်။

စိတ်ကျေနပ်သည့်အသွင်ဖြင့် နောက်သို့ပြန်နေသည်။

‘အရုံးကို ခင်ဗျားသတင်းပို့ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘နေ့ခက်တစ်ပတ်ကျမှ ပို့တာပေါ့ဗျာ’

‘ဆင်း... စိတ်သိမ်းစားစရာတစ်ခုက သိရုံးမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ မယ်လို့ ဘာကြောင့်တူကံဘာလဲ ကိုရီ’

‘တစ်ခု ထူးခြားလာမလားဆိုပြီး ရိုက်ကာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ခင်ဗျားရဲ့နေရာကို ကျွန်တော်ဆိုတယ်လေ’

မင်္ဂလာ(ခ)က ပြုံးလိုက်သည်။ ကြည့်လင်ဆန်စင်နေသည့် လက်သည်းများကို ကြည့်နေသည်။

‘ကောင်မလေးကတော့ နောက်နှစ်ပတ်လောက် ဆိုရင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘အဲဒီကော့...’

‘ခုကိစ္စမှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့အပိုင်းကို ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာ ထင်ရမှာ အတော်လေး ရှုပ်ထွေးနေတယ်’

ကိုရီက မင်္ဂလာ(ခ)အား မကျေနပ်နှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

‘ရွှေဆွေသည်း ပြန်ပို့၊ ရိုက်ကာဆိုလဲ မိပြီး၊ ဆမ္မာကြီးရဲ့ အချိုးကျူးကိုလဲ ခံချပြီး၊ ဒါနဲ့တောင် နောက်ထပ်ဘာများ ခင်ဗျားက လိုချင်သေးလို့လဲ’

‘တစ်လအတွင်း ဘရာဇီးကို ခင်ဗျား သွားစေချင်တယ်’

‘ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော်က ငရဲသွားစေချင်တယ်၊ ငရဲကတော့ ခင်ဗျားကို လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

မင်္ဂလာ(ခ)က ခပ်ဆဲဆဲ ပြုံးလိုက်သည်။

